

ŞANS VE DANS

Bir Roman

Yazan: Oğuz Tepe

Telif ve Yayın Bilgisi

Şans ve Dans

© 2025, Oğuz Tepe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yazar tarafından dijital ortamda yayımlanmıştır. Sadece kişisel kullanım içindir.

Ticari amaçlarla çoğaltılamaz, satılamaz veya herhangi bir formatta izinsiz dağıtılamaz.

Eserin bütünlüğü korunarak paylaşılması mümkündür.

Yazar izni olmadan içeriğin değiştirilmesi veya alıntı yapılması uygun değildir.

Yayın Tarihi: 12.08.2025

Yazar: Oğuz Tepe

Bu kitap, edebiyatı seven dostlara bir armağandır.

Önsöz

Gölgenin Ardında Kalanlar İçin

Her roman bir harita değildir; bazen sadece bir pusuladır.

Sayfalar ilerledikçe yönünüzü kaybedebilir,

Sonra bir gölgenin ardında,

Bir cümlenin kıyısında yeniden bulabilirsiniz.

Bu kitap, ne tamamen karanlıktır ne de sürekli aydınlık.

Bazen bir fısıltının peşine takılır,

Bazen suskun bir kalbin ritminde yürür.

Her bölüm bir kapıdır,

Ama her kapının anahtarı başka bir cebin içindedir.

Kimileri bu metni hızlı okuyacak,

Kimileri satır aralarında oyalanacaktır.

Bazıları bir kelimeyle kalbine dokunanı hissedecek,

Bazıları bir metaforun içine düşecektir.

Ve bazıları, romanın sonunda;

Her şeyin baştan beri usulca söylendiğini fark edecektir.

Belki bir yağmurun içinde,

Belki bir dansın kıyısında.

Sessizliğe inananlar için yazıldı.

Oğuz Tepe

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm – Yağmurun Fısıltısı

- Kararsızlığın Kıyısında
- Kızıl Gölge

İkinci Bölüm – Sessizlikteki İhanet

- Uyuyamayan Kadın
- Erime Noktası

Üçüncü Bölüm – Gölgelelerin Ardından

- Papatya ve Diken
- Duvarın Gölgesinde
- Kırmızı Rakamlar ve Beyaz Koltuklar

Dördüncü Bölüm – Unkapanı Yollarında

Beşinci Bölüm – Sessizliğin İçindeki Hazırlıklar

- Aşk Yolcu Treni Gibi
- Kırmızı Şal, Beyaz Gece

Altıncı Bölüm – Kar Altında Bir Yolculuk

- Işıklar Altında Kardeşlik
- Kelebeğin Gölgesinde

Yedinci Bölüm – Karşılama

- Kumdan Kaleler
- Danza Mora'nın Kıyısında
- Kırılan Şişelerin Ardından

Sekizinci Bölüm – Kayıp Zamanın Saati

- Ay Işığında Sohbetler
- Yıldızlar ve Yalnızlık

Dokuzuncu Bölüm – Ağaçların Gölgesinde, Kalplerin İçinde

- Bir Gün Daha, Bir Kalp Daha
- Sekip Batan Taşlar

Onuncu Bölüm – Bekleyişin Sessizliği

- Ortaköy'de Bir Tanışma
- Kırmızı Elbise ve İçten Dilekler

On birinci Bölüm – Yerin Hazır. Sen Hazır mısın?

Ek: Mektuplar

Birinci Bölüm

Yağmurun Fısıltısı

Kasım 2005

Kasabanın sokaklarına sinen sessizliği, bir an için rüzgârın ansızın bastıran uğultusu deldi. Gündüz boyunca inen yağmur, geceyle birlikte sanki bir hikâyeyi anlatırcasına ağırlaştı. Her bir damla, yorgun evlerin kiremitlerine usulca düşerken, dış dünyanın karmaşasını unutmuş duvarların içine bir huzur sızdırıyordu. Yağmur, usta bir masörün parmakları gibi çatılara dokunuyor, göğe borcunu ödeyen toprağa şükranla karışıyordu.

Uzaklardan gelen deniz dalgaları, rüzgârla uyum içinde, kasabanın sessizliğine kendi şarkılarını katıyordu. Doğa, kendi kurallarıyla, insana ait olmayan bir gösteriyi sahneliyordu; hırçın, ama aynı zamanda da baştan çıkarıcı bir ahenkle.

Yılların izini taşıyan, ama hâlâ dostça sıralanmış evlerden biri solgun ışığını yaktı. Sanki yıllar önce elveda denmiş bir sohbete, yeniden başlanıyordu. O an, dostlarla dolu olduğunu sandığımız hayatın, aslında ne kadar derin bir yalnızlığa ev sahipliği yaptığını fısıldadı gece.

Evdeki adam, masada duran mektubu aldı. Vücudu yorgundu, ama mektubun çağrısına kayıtsız kalamadı. Kendini koltuğa bıraktı. Mektubu kaç kere okuduğunu hatırlamıyordu artık. Postacı akşam vakti getirmişti. Her cümlesi, onu içten içe bir sona ya da başlangıca sürüklüyordu.

Bir noktada durdu. Gözleri nemlendi. Gözyaşı, ruhun derinliklerinden kopup gelen bir damla olarak yanağından süzülme bile, varlığı odada hissedildi. Gözyaşı, masumiyet gölüne düşen ve giderek büyüyen halkalara dönüşen bir isyandı. Huzur, saklanacak bir yer arayan bir kaçak gibi, bu sahil kasabasının تنها köşelerine sığınmıştı.

Sabahın ilk saatleri, ağır bir battaniyenin altındaki adam gibi, hâlâ uyanmamakta direniyordu.

Krallara layık olmasa da, karnını doyuracak kadar özenli bir kahvaltı hazırladı kendine. Yaşanmışlıkları ağır ama huzurlu bir sabah sessizliği vardı

mutfakta. Gökyüzü, gri bulutların altında içli bir şarkı söylüyordu adeta. Dışarıya baktığında, yüzüne istemsizce yayılan hafif bir gülümseme belirdi. Bir an için geçmişe gidip, kahvaltı masasının diğer ucunda oturan Münevver Hanım'ı hayal etti. Boş sandalye, dolu bir hatraya dönüşmüştü.

Kahvaltısını bitirince, üzerini sıkıca giyinip dışarı çıktı. Rüzgâr, yanağına düşen sonbahar dokunuşunu esirgemedi. Adımları ağır ama kararlıydı. Her sokak köşesi, her taş, her ağaç – hepsi onunla yaş almış gibiydi. Kasaba meydanına yürürken, sanki geçmişin içinden geçiyor, yılları kendi ayak izleriyle ölçüyordu.

Meydan, sabahın mahmurluğuna yeni yeni uyanıyordu. Kenarda köşede, yaz mevsiminde canlanan çay bahçeleri sessizce bekliyordu. Ekmek fırını hâlâ sıcaktı; çocukluğun kokusunu taşıyordu. İskele ise sabırsız dalgaları bekliyordu, her sabah olduğu gibi. Altmış yaşına yaklaşan bedeni, geçmişin yükünü taşıırken yine de dinç görünüyordu. Gençlik yıllarında Münevver Hanım'la birlikte yaptıkları yürüyüşlerin bedeninde bıraktığı iyilik izlerini hâlâ hissediyordu. Beş yıl olmuştu, onsuz yürümeye başlayalı. Şimdi her adımı, ona sessizce yazılmış bir mektup gibiydi.

İskeleye vardığında, deniz gözlerinin önünde uzandı. Ucuna kadar yürüyüp, durdu. Rüzgâr yüzünü yalarken, gözlerini suyun sonsuzluğuna daldırdı. Balık tutan üç kişi vardı yalnızca. Kendisi, balığı yemeyi severdi ama avlamayı hiç becerememişti. Balıkçılığın sabır işi olduğunu düşünür, o sabrı kendi içinde bir türlü bulamadığını bilirdi. Sabırsızlıkla örülmüş yılların içinden şimdi sabra ulaşmıştı. Geçmişte ne çok şeyi kaçırmış, sabırsızca elinin tersiyle itmişti... Ama artık anlamıştı: sabır, bazen en büyük mücadeleydi.

Üzerine ne kadar kalın giyinmiş olsa da üşümeye başlamıştı. Sessizce iskeleden ayrıldı. Birkaç adım ötede, sıcaklığı dışarıya taşan ekmek fırınının kapısını itti.

Fırının kapısını açtığında, sıcak buhar yüzüne çarptı. İçeride un kokusu, yanık odunla karışmış, nostaljik bir masal gibi havayı doldurmuştu. Raflardaki taze ekmekler, sabahın telaşsız saatinde sükûnetin mis gibi tanıkları gibiydi. Fırının arka tarafından gelen loş ışık, yer yer unla kaplanmış taş zemine düşerken, çocukluk anılarını da aydınlatıyor gibiydi.

Mehmet Efendi hemen fark etti onu.
—Günaydın, Selim Bey, dedi, tebessümle.
Selim Bey de hafifçe başını eğerek selam verdi.
—Günaydın, Mehmet Efendi.

Mehmet Efendi, ellili yaşlarının başındaydı. Kısa boylu, yanlarına aklar düşmüş siyah saçları ve her daim ciddiyetle birleşen yumuşak bir bakışı vardı. Bıyıksızdı; yüzü, yılların yorgunluğunu saklamaktan çok anlatmaya gönüllü gibiydi. Hayatını yalnız geçirmişti ama yüreği, birçok kişinin derdine yer açacak kadar genişti.

Kasabanın içinde, Selim Bey'in uzun uzun konuşabildiği nadir insanlardan biriydi o. Sessizliklerini bile birbirlerine yaslayabilecek kadar alışmışlardı zamanla.

Mehmet Efendi, alışıldık telaşı içinde tezgâhın arkasına geçti, bir somun ekmeği itinayla aldı ve kâğıda sardı.
—Buyurun efendim, her zamanki gibi, dedi.

Selim Bey ekmeği aldı.
—Teşekkür ederim. Akşama, yine orada oluruz. Sohbetin yerini hiçbir şey tutmuyor.

Mehmet Efendi başıyla onayladı.
—Allah sağlık versin Selim Bey. Her şeyin başı o zaten.

Selim Bey kapıya yönelirken, Mehmet Efendi'nin sesi arkasından ulaştı:
—Görüşürüz Selim Bey.

Fırının içi, Selim Bey'in çıkışıyla birlikte yeniden kendi sessizliğine döndü. Dışarıda rüzgâr hâlâ kendi türküsünü söylüyor, sokaklar ise yavaş yavaş uyanıyordu.

Kasabanın ritmi hızlanmaya başlamıştı artık. Sırt çantalarıyla okula giden çocuklar, çarşıya yönelen kadınlar, kahvehanelere sığınan ihtiyarlar, balığa açılan küçük motorlar ve onları uğurlayan martılar... Hepsi, yağmurla yıkanmış kaldırımlarda yeniden doğmuşçasına adım atıyordu. Ve kasaba, bütün olan bitene ayak uydurarak, yavaş ama kararlı bir biçimde kendi olağan ritmine kavuşuyordu.

Kararsızlığın Kıyısında

İstanbul'un ortasında, zamanın ayak seslerini taşıyan kalabalığın içinde yürüyordu genç kadın. Öğle arasıydı. Koşuşturan insanların adımlarında bir ritim vardı; kalabalık, sanki görünmeyen bir müzikle dans ediyordu. Sibel, bu ritmi zihninde tarantella dansına benzetti. O an, şehir bir sahneye, insanlar da rolünü hiç şaşmadan oynayan figürlara dönüşmüştü.

İstiklal Caddesi'ne doğru yürürken, alışkanlıkla vitrinlere göz gezdirdi. Sinema afişleri, parlak camların ardından ona göz kırpmıyor, ama hiçbirini ilgisini yeterince çekmiyordu. Hayatındaki seçimlerin çoğu gibi, bu anda da kararsızdı. Otuz üç yaşına gelmişti ama hâlâ, basit bir kararın bile eşiğinde saatlerce durabiliyordu. Kısa süren evliliğinin başlangıcında da aynı tereddüt vardı; karar verene kadar ruhu yorulmuş, içi dağılmıştı. Ama o kararsızlığın içinde, hayat ona bir iyilik yapmıştı—bunu çok sonra anlayacaktı.

Saatine baktı. Gözleri hafifçe açıldı. Zaman daralıyordu. Kararlı bir adımla en sevdiği kitapçıya yöneldi. Ay sonunda kendisine verdiği o küçük ödülü, yani kitap almayı, ihmal etmeyecekti. Kitapların arasında gezinmek, onun için yalnızlıktan bir kaçış, duygularına sığınak kurmaktı.

Aşk romanlarının olduğu bölüme geldi. Renk renk kapaklar, umut ve hüznle yarışır gibiydi. Kırmızı zemin üzerine beyaz çizgilerle tasarlanmış bir kalp, bir kitabın kapağında ona göz kırptı. Bu sade ama vurucu tasarım, kararını şekillendirdi. Kitabı aldı, hiç oyalanmadan kasaya yöneldi.

Taksim'den Gümüşsuyu'na inen yokuşta adımlarını hızlandırdı. Rüzgâr, saçlarını dağıtıyor, yüzüne serin bir dokunuş bırakıyordu. Dolmabahçe'ye yaklaşırken, göğsünün sol yanında, aniden hissettiği bir kıpırtıyla irkildi. Bu, sıradan bir gün değildi; hissediyordu.

İçeri girdiğinde hemen masasının başına geçti, ahizeyi kaldırdı. Sekreterlik yaptığı iş yerinde, öğle tatillerini iş arkadaşı Aslı ile dönüşümlü olarak kullanıyorlardı. Hemen Aslı'nın dâhili numarasını çevirdi. Zeki Bey'i arayan olup olmadığını soracaktı. Ama Aslı başka bir şeyden bahsetti—gelen bir mektuptan.

Sibel'in yüzü değışti.

Mektup mu? Diye mırıldandı içinden.

Kimseden mektup beklemiyorum ki...

Ama sonra... Kalbinde tatlı bir titreyiş hissetti. Kimden geldiğini az çok tahmin etmişti. O anı düşününce, dudaklarında bir tebessüm belirdi. Ama bu tebessüm, Aslı'nın yaklaşmasıyla yerini gergin bir ifadeye bıraktı. Mavi klasörüyle yanına gelen Aslı, biraz da merakla, elindeki zarfı havada sallıyordu.

—Merhaba Sibel, söyle bakalım, bu gizli hayran kim?

Sibel gülümsemeye çalıştı, ama tedirginliği belli oluyordu.

—Aslıcım, düşündüğün gibi değil. Ama teşekkür ederim.

Aslı, sahte bir inanmışlık ifadesiyle başını salladı.

—Senin dediğin gibi olsun canım, ama söyleyeyim; pek inandırıcı değildi... Görüşürüz.

Sibel mektubu eline aldığıında, kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark etti. Zarfın kenarlarını parmaklarıyla yokladı, sanki içeriği avuçlarının arasındaydı da, onu hissetmeye çalışıyordu. Mektubu açtı. Kelimelerle karşılaşır karşılaşmaz gözleri doldu. Ağlamamak için kendini tuttu. Birkaç satır yetmişti duygularını yerinden oynatmaya. Bugün artık sıradan bir gün olmaktan çıkmıştı. İçinden geçenleri bile susturan bir sessizlikle, derin bir nefes aldı.

Çantasından küçük aynasını ve makyaj çantasını çıkardı. Aynaya bakarken, yeşil gözlerinde ışıldayan o farklı parıltıyı fark etti. Saçlarını düzeltti. Tenine uygun allığı hafifçe sürdürdü. Dudaklarına açık tonlarda bir ruj sürmeyi ihmal etmedi. Her şey yerli yerindeydi. O, uyumun ve zarafetin kadınıydı.

O sırada, dışarıda İstanbul Boğazı İodosun ellerine teslim olmuştu. Dalgalar neşeyle kıyılara çarpıyor, saray duvarlarına vurdukça çocuklar gibi gülüyordu. Ağaçların dallarındaki yapraklar, birer birer kopuyor; tıpkı şarkıcılara atılan peçeteler gibi havada savrulup toprağa düşüyordu.

Kızıl Gölge

Türkan Hanım, günün kazancını düşünürken, zihninde sürekli yorumlar dolaşıyordu. Yanında, çay ve temizlik işlerine özenle bakan Emine Hanım'ın yaptığı o mis kokulu Türk kahvesinden küçük yudumlar alıyordu. Giyim mağazası, şehrin işlek caddelerinden birinde, iki katlı ihtişamıyla duruyordu. Kadınlara hitap eden şık giysiler, vitrinlerde albenisini gösteriyordu. Emine Hanım dışında, mağazada çalışan iki personel daha vardı. Türkan Hanım, beş yıldır bu dükkânı işletiyordu; bazen işler istediği gibi giderken, bazen de belirsizliğin sarsıntılarını yaşıyordu. Ticaretin sert doğasında, risk ve belirsizlik bir aradaydı. Üniversiteyi bitirdikten sonra, ailesinin evlenmesi konusundaki baskılarına inatçı duruşuyla karşı koymuş, kendi yolunu seçmişti. O inatçılık, iş hayatında da ona kalkan olmuştu. Yaşadığı zor bir olay sonrası, bu inatçılığın ne denli kıymetli olduğunu anladı; şansı, hayatına yeni anlamlar katmıştı.

On beş yıllık evliliğin ardından, kızı ve eşiyle dolu dolu bir hayatı vardı. Evlenmiş olması, ailesini en çok sevindiren gelişmeydi. Türk kahvesinden son bir yudum alıp, karşıdaki boy aynasının önüne geçti. Aynada kendini süzdü; doğum yapmış olmasına rağmen, bedeninin hâlâ formda olduğunu düşündü. Fakat son zamanlarda eşinin, özellikle başka kadınlara bakışları yüzünden içinde bir kızgınlık büyüyordu. Defalarca uyarmıştı ama etkisi sınırlı kalmıştı. Ailesinin tek çocuğu olması yüzünden biraz şımarıklıkla karışık bir kişilik geliştirmişti. Saçlarının kırmızı rengi biraz solmuş, uzamıştı. Çalışanlarından Neslihan'a seslendi:

—Ben çıkıyorum, yarın sabah görüşürüz. Siz de oyalanmadan çıkın.

Neslihan, ilk işe aldığı personeldi ve ona güvenirdi.

—Tamam, Türkan Hanım, merak etmeyin. Size de iyi akşamlar, yarın görüşürüz dedi, patronunu nazikçe uğurladı.

İş yerinin önünde park halinde duran beyaz arabasına bindi. Kırk beş yaşında olmasına rağmen, araba kullanırken hız yapmayı seviyordu. Yirmi yaşında ehliyetini almıştı ve babasının şımarık kızı olarak istediği her şeye sahip olmuştu. Fakat şımarıklığının yanında hırslıydı; hırs bazen işine yarar, bazen ise yarardan çok zarar verirdi. Bir saat önce eşi Hakan'ı telefonla aramıştı. Hakan elli yaşında, düzgün fiziğiyle bir fabrikada depo müdürüydü. Akşam yemeğine geç geleceğini söylemişti, beklememelerini istemişti.

Eve yaklaşırken, cep telefonundan kızını aradı.

—Alo anneciğim.

—Kızım, bir şey ister misin?

—Hayır anneciğim.

—Tamam, ben geldim. Hadi görüşürüz, seni öptüm.

Arabasını apartmanın kapalı garajına park etti. Apartmanın girişindeki posta kutusundan, içinde duran mektup zarfını aldı.

İstanbul'un üstünde, çiseleyen yağmur ve akşam karanlığı ağır ağır çökerken, şehrin çok uzağında olmayan sahil kasabasındaki köhne bir meyhanede, iki adam derin bir sohbeta yelken açmak için son hazırlıklarını yapıyordu.

İkinci Bölüm

Sessizlikteki İhanet

—Mehmet Efendi, en kötü günümüz böyle olsun. İnsanların iletişimden ne denli mahrum kaldıklarının farkında mısınız? Burada kastettiğim, yüz yüze durdukları hâlde, samimi şekilde hal hatır sormayı tamamen unutmaları. Anlıyor musunuz bunu?

Karşısında oturan adam, elli yaşına rağmen hayatın tecrübesini, yaşadığı deneyimlerle kazandığını bilirdi.

—Anlıyorum, Selim Bey.

Kadehini yudumlarken devam etti:

—Artık ak koyun ile kara koyunu birbirine karıştırıyorum. Siz ne dersiniz?

Selim Bey hafifçe gülümsedi:

—Her insanın ayrı bir rengi vardır, Mehmet Efendi. Ve renklerinde anlamları vardır. Her elbise herkese yakışmaz. Nasıl ki dansın kendine özgü figürleri varsa, hangi renkte elbise giyileceği de önemlidir. Önemli olan, koyunun hangi renkte olduğundan çok, hangi elbiseyle dans etmek istediğini anlamaktır.”

Mehmet Efendi, ne demek istediğini anlamaya çalışırken biraz şaşırdı:

—Dans nasıl edilir, bilir misin?

Kadehindeki içkisini bitirip gülmeye başladı:

—Sanki dans bilmiyormuşum gibi... İki ay önce kasabada düğün vardı, ben de oradaydım.

Selim Bey, onun düğündeki dansı kastetmediğini söyledi.

—Düğündeki dans değil mevzu.

Uzun zamandır beraber vakit geçiren ikili, genellikle meyhanede buluşup sohbet ederdi. Mehmet Efendi lise okumamıştı; İstanbul’da doğup

büyümemiş, kasabanın sıradan insanlarından biriydi. Kimse ona “bey” demezdi. Ama o, insanlara ikinci şans vermeye inanıyordu.

— Dans derken neyi kastediyorsunuz?

Selim Bey, hafifçe kaşlarını kaldırdı:

—Hayatta öyle anlar vardır ki, ölümle hayat arasında dans ederiz. Kiminle, ne için ve nasıl dans ettiğimizi çoğu zaman bilemeyiz. Mesela, yüzüne karşı seni hoş tutan ama arkan dönünce kötü konuşan biri, hareketli bir ritimle dans eden dansöze benzer mi, benzemez mi? Öyle güzel benzer ki, Ortadoğu’nun en kıvrak dansözü bile onun yanında soluk kalır.

Mehmet Efendi, Selim Bey’in bu sözlerinden sonra rahatladı. Ona bir şans daha vermekle ne kadar doğru yaptığını düşündü:

—Dans etmeyi bilmem Selim Bey, ama dans etmek isteyen olursa teklifini asla geri çevirmem.

Selim Bey kadehini doldurup etrafa bakındı. Meyhanede dört masa daha vardı. Tavanda dönen vantilatör, sobadan çıkan dumanları sağa sola savuruyordu. Garson sobaya odun attı.

—Dans etmeyi öğrenmek zor değil. Ama hangi dansı, ne zaman ve kiminle yapacağını bilmek gerek. Yoksa ne olur?

—Bilmiyorum. Ne olur?

—Şansını zorlamış olursun.

Şans lafı geçince, Mehmet Efendi’nin yüzü değişti. Elli yıldır şans kapısına uğramamıştı. Ona göre şans doğuştan verilen bir armağandı. Sigara dumanını üflerken, sessizce düşündü:

—Selim Bey, sizinle dans etmek isteyen çok kişi olmuştur. Onlara ne kadar şans verdiniz?

—Şansını zorlayan, içinde ne olduğunu bilmediği bir odanın kapısını açandır. Böyle insanların, karşılaşacaklarının hesabını iç dünyalarında yapmış olmaları gerekir. Bir kere şanslarını zorlamışlardır. Bir daha şans tanımak, onlara karanlık bir odanın anahtarını vermek demektir. Emlak ticaretinden kazandığım hayatla, kendime böyle bir şans tanıma lüksüm yok, Mehmet Efendi.

Dışarı çıktılar. Ayakkabılarının yere vuran sesi kasabanın sessizliğini deliyordu.

İhanetin en belirgin özelliği sessizce gerçekleşmesidir. Özel hayatlarında ihanete uğrayanlar, bu sessizlikle baş başa kalırlar. Sessizlik, ihanetin ömrünü uzatır, sinsice yaşanmasına neden olur. İhanete uğrayanların yaşamlarından ne götürüldüğünü anlamak bazen bir ömür sürer. İçlerindeki yaraların ne zaman kabuk bağlayacağı ise bilinmez.

Uyuyamayan Kadın

Uykusunun gelmesi için eline aldığı süt dolu bardağı yudumlayarak yatağına yattı. Bir yandan sütünü içerken, diğer yandan aşk romanından birkaç sayfayı hızlıca okudu. Kitabı okudukça önce gözleri, ardından bedeni yorgun düştü. Gece lambasını kapattı. Gözlerinin karanlığa alışması kısa sürdü. Uykuya geçtiğini sandı ama her sanış, yaşanan her aldanişa açılan bir kapıydı. O kapının açık olduğunun en güzel kanıtı, sırtüstü yatarken açık kalan gözleriydi.

2000 yılının son altı ayında hayatının en uzun uykusuz dönemini yaşadı. O zamanlar evliliği zor dönemeçlerden geçiyordu. Bekâr iken, evleneceği kişinin nasıl biri olacağını merak ederdi. Hayalinde yarattığı erkek yoktu ama merakından kendini kurtaramazdı. İnsanların dış görünüşlerinden çok, iç dünyalarına önem veriyordu. Bunun pek çok geçerli nedeni vardı; dış güzelliklerin geçici, iç güzelliklerin ise kalıcı olduğuna inanıyordu. Evleneceği kişinin hayatında geçici değil, kalıcı olmasını istiyordu.

Mayıs ayında, ailesinin ısrarlarına dayanamayarak görücü usulü Cemal ile evlendi. Ailesini çok sevdiği için onları kıramadı. İlk altı ay boyunca Cemal’le aralarında çok fazla sorun çıkmamıştı. Sessiz sedasız devam eden evlilik, altıncı ayını doldurduğunda, gördüğü ihanetin ikinci ayını sessizce tamamlamıştı.

Başka bir kadın tarafından aldatılıyordu. Farkına vardığında yalnızlık hissi sardı onu. O his, kendisini ihanetin sessizliğine ortak etti. Artan yalnızlık, sırtında ağır bir yük gibiydi. “Nasıl olur da böyle bir ihanete

kalkışabilirdi?” diye düşündü. Kadınlarla kendini kıyaslamayan bir yapıya sahipti; bunun sebebi özgüveniydi. Keşke onun da kendine olan güveni olsaydı. Yaşadığı ihanet karşısında taviz vermedi, tavrını net koydu. İlk fırsatta boşanma davası açtı. Kasım ayının ortasında, mahkeme salonunda Cemal ile yüz yüze geldikleri tek yer, boşanma kararıyla sonuçlanan celseydi.

Boşanmasının ardından yeni hayatıyla ilgili kararlar aldı. İlk karar, bundan sonra tek başına yaşayacağıydı. Yeni hayatında kararsızlığa yer yoktu. İkinci kararı da buydu. Son karar ise bir daha kimseyle evlenmemekti. Bu kararlarından vazgeçmeyecekti. Ailesine açıkladığında, onlardan saygı bekledi. Ailesi zaten üzgündü; kızlarının daha fazla incinmemesi için kararlarına saygı gösterdiler. Kızlarının yeni hayatında mutlu olmasını istiyorlardı. Erkek kardeşi ise her zaman ablasının yanında olacağını söyledi ve destek sözü verdi.

Evli olduğu ve ailesinin yaşadığı Kadıköy’den taşındı. Avrupa Yakası’nda Beşiktaş’ta ev tutarak yeni hayatının ilk adımlarını attı. Boşanma sürecinde karşılıklı olarak evdeki eşyaları eşit paylaştılar. Kendisine düşenleri ikinci el eşya alan bir dükkânda sattı. Yeni evine yeni eşyalar aldı. Eksikliklerini tamamladıktan sonra kendine yeni kıyafetler almaya başladı. Ailesinin maddi durumu iyiydi. Tek başına yaşama kararının ardında yatan en önemli nedenlerden biri buydu. Maddi desteğin yanında, manevi desteği de eksik olmadı.

Boşanmasının üzerinden beş yıl geçmişti. Yeni evinde, kurduğu yeni hayatın tadını yavaş yavaş çıkarmaya başlamıştı. Geçmiş evliliği ve kendi şansı hakkında iç hesaplaşmalar yapıyordu. Kendini yeniden dansa davet edeceği ana kadar bekleyecekti. Saatine baktı; gece saat 02.00’ydi. Yatağında sağ tarafına döndü, başını koyduğu yastığın altına sağ elini soktu. Sabah saat 07.00’de çalacak olan cep telefonunun alarmını duyacağı ana kadar rüya âlemine yolculuğa çıktı.

Yaşanan her şey, ileride tekrar edileceği ana dek hayatın not defterine unutulmaz anılar olarak kaydedilmeye devam edecekti. İstanbul, yirmi dört saat uyumayan şehir olarak ününe ün katarken; şehrin yarı uyanık kalan yerleşim bölgelerinde, yarı uyanık bedenlerin işgal ettiği yataklarda kıpırdanmalar, hayatın olağan akışı sayılıyordu.

Erime Noktası

Yatakta sırtı dönük yatan adam, kızıl saçlı kadının omuzlarında dolaşan parmaklarını hissettiğinde, yavaşça dönerek sırtüstü yatmaya başladı. Kadın, adamın açıkta kalan göğsünde parmaklarını gezdirmeye devam edince, adamın göz kapakları ağır ağır aralandı. Kısık bir sesle:

—Canım, lütfen, dedi.

Adamın dudaklarından çıkan “lütfen” kelimesi, aralarına çekilmek istenen bir duvar misali, yatak odasının duvarlarında yankılandı. Kızıl saçlı kadın önce bu kelimeyi umursamadı, parmaklarını tekrar göğsünde dolaştırmaya başladı. Adam, yeniden hissettiğinde, ses tonunu yükseltmeden uyarıcı bir ifadeyle:

—Türkan, dedi. Sonra sessizce bekledi.

Türkan kıkırdayarak yanıtladı:

— Efendim, aşkım?

—Rahat dur.

Parmaklarını çekmeyerek:

—Neden rahat duracaktım?

—Ben böyle olmasını istiyorum da ondan.

Adam, sonunda uykusunu bölmeyi başarmıştı.

“Senin istemenle olmuyor”, diye mırıldandı kadın, inatla onu kızdırmaya devam ederek.

Adam, karanlık odanın belli belirsiz tavanına gözlerini dikerek sordu:

—Bu ne demek oluyor şimdi?

—Hakan, seninle sevişmek istediğimi anlamıyor musun?

Hakan, yapmacık bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Türkan’ın bunu anlamasının mümkün olmadığını çok iyi biliyordu. Ona dönerek:

—Ne zamandır, istenilen adam oldum? Bunu öğrenmek isterim.

Odada soğuk bir rüzgâr esmişti sanki. En son tartıştıkları an gözlerinde canlandı. O gün, eşine sert çıkışlarda bulunmuştu. Tartışmanın sebebi üzerindeki haklı ısrarıydı; eşinin karşı çıkışıyla sinirlenmişti. Eşi hiçbir zaman kendi babası gibi olamazdı. Babası gibi olmak için olumlu adımlar atmamıştı. Türkan, babasının hoşgörüsünü beklerken karşısında ders vermeye çalışan, kabalaşan, küstahlaşan bir adam bulmuştu.

—Hakan, biliyor musun? Her geçen yıl sana olan inancım azalıyor. Yıllar geçtikçe, bu adamla mı evlenmeyi hak ettim? diye düşünmeye başladım, dedi ve parmaklarını adamın göğsünden çekip sırtüstü yattı.

—Peki, yıllardır şımarıklık dozun azalacağına artıyor, bunu fark etmiyor musun? Artan dozunu ayarlamam konusunda yaptığım uyarıları hiç aklına getirip, “Ben kimim? Yaşım kaç? Bu yaşıma geldim ama şımarıklığımdan ödün veremedim,” tarzında sorular sormuyor musun?

Hakan, zıvanadan çıkmaya başladığını hissediyordu.

—Hakan, yeter! Daha fazla konuşup sinirlenmek istemiyorum. Sırtını dön ve uyumana devam et, dedi Türkan. Sevişmek konusunda ısrarcı davrandığı için kendisine kızıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Hakan:

—Tabii, işine gelmedi değil mi? Kaçacak yer arıyorsun. Bu durumlarda kaçmak yerine kabullenmeyi bir kere deneseydin... Şu an seninle tartışıyor değil, sevişiyor olurduk. Ama sen dediğim dedik tavrınla devam edip, iki gün sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Bence son sözlerimi iyi düşün derim, dedi.

Yattığı yataktan kalkıp holü geçerek mutfaktaki sigara paketini aldı, hırsını sigaradan çıkarmaya başladı.

Türkan, yatakta tek başına kalınca sessizce ağlamaya başladı. Şımarıklığı yeniden gündeme gelmişti. Bu onun suçu muydu, yoksa ailesinin mi? Şımarık olmak kalıtsal mıydı, yoksa başka bir hastalık mı? Bu soruların bir yanıtı olmalıydı. Gözlerinden süzülen yaşları avuçlarıyla silip, yataktan kalktı. Banyoya gidip yüzünü yıkadı.

Aralık ayı, insanlar arasındaki kapalı kapıları aralamaya hazırlanıyordu.

İstanbul, kışı karşılamaya eskisi kadar özen göstermiyordu. Küresel ısınma, hazırlıkların üstünkörü yapılmasına neden oluyordu. Seneler önce Titanik adlı dev yolcu gemisine kafa tutan buzullar, son yıllarda güneşe dondurma kıvamında tatlar sunuyor, her yalayıta eriyip yok oluyorlardı.

Buzulların erimesine yalnızca güneşi suçlamak haksızlıktı; insanlık da bu sürece katkı sağlıyordu. Buzullar erirken, insanlar aralarındaki dostluk köprülerinin ayaklarına dinamit koyuyor, defalarca patlatıyordu. Bazı geceler gökyüzünde rengârenk havai fişek gösterileri düzenleniyor, ama kimse bu görsel şölenin insanlığın hüznü tükenişine katkı sağladığını fark etmiyordu.

Dipnot:

[1] *Ritim*: Süre kavramından türemiştir. Etkisi yalnızca müzik ve sanatlarda değil, bütün evrene egemendir.

Üçüncü Bölüm

Gölgelerin Ardından

Papatya ve Diken

Aralık 2005

Venüs, adını güzelliğinden almış olmalıydı. Dudaklarından adeta bal damlıyordu. Olduğu yerden, o bal damlayan dudaklara ulaşmak hiç zor değildi. Birkaç adım ötedeydi. Mavi renkli elbisesiyle, önünde duran kadının etrafında aniden dikenler belirmeye başladı. Bu durduk yere ortaya çıkan dikenlere anlam veremiyordu. Dikenlerin arasında duran o güzel kadın ise, cazibesi ve çekiciliğiyle onu papatya tarlasının ortasındaymış gibi hissettiriyordu. Kadına dokunmak, onu kollarına alıp öpmek için bir adım atmak üzereyken, altındaki toprak hareketlendi; o da kendini hızla, derinliğini kestiremediği karanlık bir kuyunun içine düşerken buldu. Bağırarak istedi ama ses çıkaramıyordu. Kendini kısıtlanmış, çıkmaz bir fare gibi hissediyordu. Düşerken, dilinin damağına yapıştığını fark ettiği anda gözlerini açtı.

Nerede, hangi zaman dilimindeydi? Hafızasını yokladı. Yine rüya görmüştü. Gençken ve evliken gördüğü rüyalar bu kadar korkutmaz, aksine huzur verirdi ona. Üç-dört ay önce okuduğu bir makale geldi aklına, uyku ve rüyalar üzerineydi.

Selim Bey, evinin salonunda uzanmış olduğu üçlü koltuktan kalktı. Üzerindeki yorgunluğu atmak için, yemek masasındaki çalar saate baktı; akşamüstüydü. Etrafındaki eşyaları süzdü. Rüyanın etkisinden kurtulmak istiyordu. Ölen eşi Münevver Hanım yaşasaydı, gördüğü rüyayı anlatmak için sabırsızlanırdı. Yalnızlığın, rüyalarını bile başkasıyla paylaşamamak olduğunu anladı. Yalnızlık, insanı dilsiz yapıyordu; bu, ne kadar acımasızdı.

Acımak konusundaki anlayışı daima katıydı. Ona göre, birine acımak, o kişiye yapılacak en büyük kötülüktü. Acımanın, insanları rencide eden yönünü göremeyen ne çok insan vardı. Düşüncesiz insanlar... Geride bıraktığı yıllarda, çokça karşılaşmıştı onlarla. Konuşmaları ve davranışlarıyla

bencilliklerini fark edemeyenler... Hatasını kabul etmeyen bu tür insanlardan olmadığına şükreliyordu.

Canının sıkılmaya başladığını hissetti. Böyle anlarda ne yapacağını çok iyi biliyordu. Üstüne paltosunu aldı ve dışarı çıktı. Rüyadan uyandığında evine kadar giren güneş, yeniden bulutların ardına saklanmıştı. Bu yalancı güneş hareketi ona aldatıcılığın yüzünü gösteriyordu. Çarşı yolunun solundaki sokağa yöneldi. Sokaktan on metre yürüyüp, tek katlı, bahçeli bağımsız evin bahçe kapısını açtı. Kapıya bir kez bastı. Kapı açılmayınca endişelendi, belki evde değiller diye düşündü. Tam geri dönecekken kapı açıldı.

—Gel Selim, içeriye gir, hoş geldin, dedi Pamuk Nine, başının üzerindeki tülbendi çenesinin altında düğümlerken ve gülümseyerek kenara çekildi.

Pamuk Nine'yi her gördüğünde yüzünde tebessüm olurdu. O yaşlara geldiğinde kendi yüzünde de hep tebessüm olmasını dilerdi. Pamuk Nine, hayatını tebessümle sürdürebilen nadir insanlardandı. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Yüksekçe divanda oturan Değer Dede'nin elini öptü, başına koydu.

—Merhaba Değer Dede, nasılsın? Dedi.

İhtiyar adam hafifçe doğruldu.

—Merhaba Selim.

Değer Dede'nin elini öptükten sonra, odaya giren Pamuk Nine'nin elini de öptü.

—Pamuk Ninem benim, nasılsın, iyi misin?

Pamuk Nine, Selim'in boynuna sarıldıktan sonra:

—Allah'a şükür iyiyim. Paltonu çıkar, otur şuraya, dedi ve paltosunu aldı.

Değer Dede'nin yanına oturup sırtını sıvazladı.

—Sen nasılsın? İyi misin dedem?

Değer Dede, Selim'in ilgisinden çok memnundu. Aralarında kan bağı yoktu ama sevgisini her fırsatta gösterirdi. Bembeyaz sakalını avucuyla

sıvazladı.

—Allah'a şükür iyiyim, bu halimize de şükür. Sen nasılsın?

—Canım sıkılınca uğrayayım dedim, hal hatır sorayım, bir istekleri var mı yok mu öğreneyim.

—Çok sağ ol, gelmekle iyi ettin, diyerek tespih çekmeye devam etti.

Pamuk Nine, sohbeti bölmemek için oturdu.

—Selim, ne yaptın? Evlatlar nasıl, haber alıyor musun?

—Geçen gün büyük oğlanla telefonla konuştum, iyilermiş, ellerinden öperler.

—Sağ olsunlar. Çayı yeni demlemiştik, içer misin?

—Pamuk Ninem, zahmet etme.

—Ne zahmeti! dedi ve mutfığa yöneldi.

Değer Dede'nin gözleri masmaviydi. Deniz tutkusunu ve sevgisini gözlerinin renginden almış olabileceğini hep düşünürdü Selim. Yıllarını sahil kasabasında balıkçılıkla geçirmiş, kış mevsimi gelince de kumsala çekilen, boyaları dökülen sandala bakar gibi yalnızlığı ve suskunluğuyla dururdu.

Değer Dede, bir gün Selim'e Pamuk Nine ile nasıl evlendiklerini anlatmıştı. O zamanlar zıpkın gibi bir delikanlıydı. Doğup büyüdüğü yerde, Pamuk Nine'yi denizden geldiği bir gün, çarşıdaki manavın önünde görmüş ve ilk bakışta âşık olmuştu. Pamuk Nine'nin bembeyaz tenini denizanelerine benzetmişti. Anne babasına haber vermişti. Ailesi oğullarının ısrarı üzerine, aracıları devreye sokmuş, ancak olumsuz yanıt almışlardı. En büyük sebep, Değer Dede'nin balıkçı olması, sürekli denize açılmasıydı. Asıl neden ise genç kızlarının erken dul kalma endişesiydi.

Olumsuz haberi duyduğu gün, iskeleyi sonuna kadar gidip denize bağarmıştı. Kaçırma planı yapmaya başlamıştı. Pamuk Nine'nin en samimi kız arkadaşına haber göndermiş, kaçış planı ayrıntılarıyla anlatılmış, Pamuk Nine de kabul etmişti. Kaçırıldıkları gece balıkçı motoruyla denize açılmış, geceyi komşu kasabanın balıkçı barınağında geçirmişlerdi. Ertesi gün, aileleri jandarmaya gitmekten vazgeçmiş, ellerini öperek evlenmelerine izin vermişti. 1950 Ağustosunun 22. günü, aşklarına yakışır bir düğünle evlenmişlerdi.

—Selim, buyur evladım, afiyet olsun.

—Ellerin dert görmesin, diyerek çayı aldı.

—Bu sıralar çarşıya çıkamıyorum. Deniz ne âlemde? dedi Değer Dede, yanıt beklercesine.

—Sensiz tadı yok ama kıyıya vuran dalgalar sana selamlarını gönderiyor.

Değer Dede gülümsedi.

—Sen çok yaşa. Eskisi gibi geceleri uykusuz kalamıyorum, erken yatıyorum. Dizlerim ağrıyor, bu viraneden dışarı çıkamıyorum. Aşkımı görmeyi çok özledim.

Bunu duyan Pamuk Nine gülerek, biraz da kıskançlıkla:

—Aman, sakın geç kalma, sevgilin kaçıyor sanki hemen git, dedi.

Pamuk Nine, evlendikten sonra kocasının deniz aşkını anlamaya başlamıştı. İçten içe kıskanmıyor değildi, ne de olsa aşkı denizeydi. Kocasının **mavişiydi**.

Pamuk Nine, Yaradan'ın her kulda bir eksik bıraktığını düşünürdü. Kocasını mavi gözlerle yaratırken, eğri burun vermesi de bunu doğruluyordu. Ten rengi kocasının buğday değil, bembeyazdı.

Bunu duyan Değer Dede:

—Ah hanım ah, yine damarın tuttu, dedi gülümseyerek.

Selim, iki sevimli ihtiyarın birbirine takılmasından memnundu. Keşke zaman durup bu güzel anlar hiç bitmese diye düşündü. Saate baktı; zaman su gibi akıyordu. İstemese de kalkmak zorundaydı. Çaydan son yudumunu aldı, ayağa kalktı.

—İzninizle ben kalkayım.

Çarşıya vardığında, beyaz flüoresan lambanın aydınlattığı kahvehanenin önünde durdu. İçeride, insanların üstünde ince bir bulut gibi sigara dumanı vardı. Evine doğru yürüdü.

Duvarın Gölgesinde

“Kadın sevdiği adamla, bir ömür boyu beraber olamayacağını biliyordu. Adam da bunun farkındaydı. Hayatlarının arasında örülü olan duvardan, atlayamayacaklarını da öğrenmişlerdi. Duvarın üstü tellerle çevriliydi. Kadın ve adam, duvara her tırmanışlarında, tellere takılıp duruyorlardı. Her takıldıklarında ise kanayan ve acıyan yanlarını görüyorlardı. Aralarında filizlenen aşk, duvarın kendilerine ait olan bahçelerinde, günü geldiğinde solup duracaktı.”

Okuduğu kitaptaki sözler, Sibel’in gözlerini uzaklara daldırmaya yetmişti. Taksim’e doğru hareket eden dolmuşun ön kısmında oturuyordu. Sileceklerin çalıştığını fark eden Sibel, erkek-kadın ilişkilerinde üstünlüğün kimde olduğu konusunda kararsızdı.

Üstünlük erkekteyken, hakaret yağmurlarına engel olmak için ilişkinin sileceklerinin çalışması gerekiyordu. Üstünlüğün kadına geçtiği zamandaysa kıskançlıklar, çekememezlikler, hesap sormalar fırtınalı havayı andırıldığında, ilişkinin silecekleri nereye gidildiğini net görmek adına yeniden devreye giriyordu.

Okuduğu kitaptaki kadın ve erkek karakterlerin ilişkilerindeyse herhangi bir üstünlük yoktu. Çünkü ikisinin arasında duran, üstü tellerle örtülü olan duvarın yıkılması gerekiyordu. Bunun olması ise imkânsızdı. Her iki karakter de evliydi.

Seyir hâlindeki dolmuş sola dönerek durdu. Yolculuğun başından beri trafik için homurdanan şoför:

—Buyurun, son durak, dedi.

Dolmuştan inen Sibel, bir süre yürüdükten sonra beş katlı apartmanın kapısının önünde durdu. Omzunda taşıdığı çantasında, iş yerine ait anahtarlığı bulması zor olmadı. Giymiş olduğu siyah renkli uzun mantosunu üzerinden çıkartıp, giriş kapısının yanında duran üçayaklı kahverengi askıya astı.

Bu askılığı, boşanma davası için babasının tanıdığı olan avukatın bürosuna gittiğinde görmüştü. O günden sonra bu türdeki askıları, seyrettiği siyah beyaz filmlerdeki avukatlık bürosu sahneleriyle

özdeşleştirmişti. Bu nedenle, bu tür askılara "avukat askısı" demeyi alışkanlık edinmişti.

Sekreterlik görevini üstlendiği iş yeri ise bir avukatlık bürosu değil, mali müşavirlik hizmetleri sunan bir firmaydı. Sabahları iş yerine gelen ilk kişi hep kendisiydi. Ancak her akşam çıkan son kişi kendisi değildi.

Neskafe yapmak için masasının en üst çekmecesindeki, peçeteye sarılı fincanını aldı ve mutfığa doğru yürüdü. Mutfak tezgâhındaki su ısıtıcısına, musluktan su doldurup düğmesine bastı. Tam o sırada kapı zili çaldı. Sibel, sesi mutfaktan duydu ve kapıya yöneldi.

Aslı'yı görünce:

—Günaydın güzelim, hoş geldin, dedi.

Aslı ile kucaklaştılar, yanaklarından öpüştüler. Sibel'in içten öpücüğüne, Aslı da aynı sıcaklıkla karşılık verdi:

—Günaydın canım, hoş buldum.

Sibel, Aslı'ya alıcı gözle bakarak:

—Güzelim, neskafe hazırlıyorum. Sana da yapayım mı?

Aslı derin bir nefes aldı:

—Canımsın. Üstümü başımı değiştireyim, geliyorum.

Aslı'nın odası, Sibel'in masasının karşısındaki koridorun sonundaydı.

Sibel mutfığa döndü. Su ısıtıcısı fokurdayınca, düğmeye tekrar bastı. Lezzetli bir neskafe hazırlamak için bu anı yakalamamanın önemini zamanla öğrenmişti. Üç çay kaşığı neskafeyi fincana koyduğu anda, Aslı elinde kendi fincanıyla mutfakta belirdi.

—Tam zamanında geldin, canım.

—Dostlarım zamanlama konusunda iyi olduğumu söylerler.

Sibel, Aslı'nın fincanına da neskafe koyduktan sonra sıcak suyu fincanlara boşalttı. Neskafenin kokusunu çok seviyordu; favorisi fındıklı olardı. Aslı ise sade tercih ederdi.

Fincanları alıp çalışma alanına geçtiler. Sibel, arkasındaki koltuğa; Aslı da sağ koltukta yerini aldı. İlk yudumları aynı anda aldılar. Ardından Aslı

konuştu:

—Canım, biliyor musun? Bugün ne yapıp edip erken çıkmam gerek.

Sibel şaşırdı. Aslı hasta olmadığı sürece işi aksatmayan biriydi.

—Hayırdır güzelim? Sen böyle şeyler yapmazdın. Kötü bir şey mi oldu?

—Merak etme, kötü bir şey yok.

—Sevindim. Peki, bugün seni erkenden aramızdan ayıracak olan konu nedir?

—Randevum var. Geçen gün benden bir şey sakladın, biliyorsun değil mi?

—Güzelim, sen hâlâ onu unutmadın mı?

—İşte! Bak, nasıl oluyormuş! Neyse, ben senin gibi saklamayacağım.

—Güzelim ya...

—Bir aya yakındır biriyle telefonda görüşüyoruz.

—Bak sen! O şanslı kim acaba?

—Özel bir bankanın çağrı merkezinde çalışıyormuş.

—Çağrı merkezi mi?

—Evet, Sibel. Bu gece de nöbetçiymiş. Akşamüstü buluşalım dedi, ben de kabul ettim.

—Sana inanmıyorum!

—Neden?

—Ya güzelim! Fotoğrafını bile görmediğin birine, hele bu devirde, nasıl güveniyorsun?

—İnsanların seslerinden nasıl biri olduklarını anlıyorum, desem... Hem, benden gizli saklı hiçbir şeyim yok; bunu sen de biliyorsun.

—Peki, güzelim, kaçta buluşacaksınız?

—Saat dörtte.

Sibel, fincanındaki son yudumu aldı, evraklarını düzeltmeye başladı. Aslı ayağa kalkarak:

—Görüşürüz, hadi kolay gelsin.

Sibel arkasından seslendi:

—Sağ ol güzelim, görüşürüz.

Aslı'nın arkasından bakarken, ses tonlarının ilişkilerde ne kadar önemli olduğunu düşündü. Ama sadece ses tonuna bakarak birine âşık olma fikri ona çok uzak geliyordu. Aslı'nın cesaretine hem şaşırmış hem de hayran kalmıştı.

Tam dosyalarıyla ilgilenirken telefonu çaldı.

—Efendim?

Telefonun ucundaki sesi duyunca şaşkınlıkla:

—Anladım Zeki Bey... Çok geçmiş olsun. Kendinize iyi bakın.

Patronu Zeki Bey'in bir gecede rahatsızlandığını öğrenmek onu şaşırtmıştı. Daha dün sapasağlam odasındaydı.

Bu haberi Aslı'ya da vermek istedi ve dâhili numarayı çevirdi.

—Efendim canım. Ne oldu? Beni ne kadar çabuk özledin böyle?

—Müjdem i isterim.

—Hayırdır, ne müjdesi?

—Zeki Bey aradı. Rahatsızlanmış. Bugün işe gelemeyecekmiş.

—Ya! Sen var ya... Canımsın benim, canım. Şimdi dile benden ne dilersen!

—Ben biraz düşüneyim. Sen çıkarken haber ver, o zaman söylerim.

—Tamam canım. Ben çalışmaya devam edeyim. Görüşürüz.

—Görüşürüz güzelim.

Sibel, Aslı'nın ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Keşke şans, Aslı'ya olduğu kadar kendisine de uğrasa, diye iç geçirdi.

O sırada telefonlar yeniden çalmaya başladı. Bugün, geçmişe göre telefon trafiği erken başlamıştı. Bu yoğunluk arasında fırsat bulabilirse annesini aramayı düşünüyordu.

Sabah sersemliğini sadece insanlar değil, koca şehir de üzerinden atmış gibiydi. Ana yollardaki yoğun trafik azalmaya başlamıştı. Yağmura rağmen hava soğuk sayılmazdı. Pastırma sıcaklarının yaşandığı günlerdi.

Kırmızı Rakamlar ve Beyaz Koltuklar

Camla kaplı bölmenin üzerindeki panoda, kırmızı rakamların neden başka bir renkte yanmadığını düşünüyordu. Neden ille de kırmızı? Aslında renk meselesinin o kadar da önemli olmadığını, 58 numarası yanıp söndüğünde fark etti. Düşüncelerinden sıyrılıp saçmaladığını hissederek, yanmakta olan numaranın yönündeki vezneye ilerledi.

Veznenin arkasında duran zayıf yapılı, kısa boylu, siyah saçlı kadın; yuvarlak yüz hatlarıyla, Türkan'a çocukken izlediği çizgi filmdeki akıllı farenin yuvasını anımsattı. Kadına, büyük cam bölmeden hesap cüzdanını uzattı.

—Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim? Dedi veznedar, hafifçe gülümseyerek. Ama Türkan, bu gülümsemenin sahte olduğunu hemen anlamıştı.

—Vadesiz hesabımdan 5000 TL çekmek istiyorum.

—Elbette efendim. Kimliğinizi de alabilir miyim?

Kimliğini uzattı. Kadının gözaltındaki torbalara takıldı gözleri; sanki uykusuz bir geceden kalma gibiydi. Bir aksilik çıkmadan işlemin tamamlanması için içinden dua etti. Bankaya her girdiğinde anlam veremediği bir tedirginlik hissedirdi. Bu yüzden bankaya gitmekten hoşlanmazdı.

İşlemler tamamlandıktan sonra kadın:

—Türkan Hanım, buyurun. İyi günler dilerim, dedi ve parayla birlikte kimliğini ve hesap cüzdanını uzattı.

Türkan hızla çantasına koyup, dışarı çıktı. Park ettiği yere doğru uzun ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bugünün yorucu geçeceğini önceden bildiğinden spor kıyafetler giymişti. Aracını teslim aldığı görevliye ücreti ödedikten sonra, arabasına binip trafiğe karıştı.

Radyoda çalan müzik, ruhunu dinlendiriyordu. Mağazasına yakın bir mobilya dükkânının önünde park yeri bulunca, arabasını bırakıp içeri girdi.

Gözleri hemen sol köşedeki beyaz koltuk takımına kayd1. Mağaza müdürü onu görünce elini uzattı.

—Hoş geldiniz, Türkan Hanım.

—Hoş buldum, Sinan Bey.

—Nasılsınız?

—İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

—Ben de iyiyim. Satın aldığınız koltuk takımının teslimat adresini getirdiniz mi?

—Elbette, ayrıca ödemeyi de anlaştığımız gibi peşin yapacağım, dedi ve 2000 TL ile adresin yazılı olduğı kâğıdı uzattı.

Sinan Bey önce sevinçle gülümsedi, ama adresi okuyunca yüz ifadesi bir anda değışti.

—Türkan Hanım...

—Ne oldu?

—Şey... Yani ben sanmıştım ki...

—Ne sandınız?

—Yok, yok. Ödeme için teşekkür ederim. Teslimattan sonra sizi arayacağım.

—Memnun olurum. İyi günler, Sinan Bey. Kolaylıklar dilerim.

—Teşekkür ederim. Başka bir isteğiniz olursa memnuniyetle yerine getiririm.

Çıkarken beyaz koltukların üzerinden nazikçe geçti parmakları. Ardından arabasına binip kendi mağazasına doğru yola koyuldu.

İçeri girdiğinde Neslihan, iki kadın müşteriyle ilgileniyordu. Patronunu görünce göz göze gelip gülümsedi:

—Hoş geldiniz, Türkan Hanım.

—Merhaba canım, dedi ve masasına yürüdü.

Tam oturacağı sırada Emine Hanım, boş bir çay tepsisiyle yanına geldi:

—Hoş geldiniz. Montunuzu alayım mı? Çayı yeni demledim, getireyim mi?

—Vallahi iyi olur, Emine Hanım, dedi ve montunu uzattı. Çantasını kucağına alarak masanın alt çekmecesini açtı, çantasını yerleştirdi. Masasının bir anda boşaldığını hissetti. Yeni çantasının büyüklüğü konusunda önce tereddüt etse de, her şeyi yanında taşımayı sevdiğinden onu almıştı.

Üst çekmecedен faturaları çıkarıp masasına yaydı. Ödeme tarihleri yaklaşmıştı. Toplamlarını kabaca hesap ederken, Emine Hanım çayı getirdi:

—Buyurun, Türkan Hanım. Afiyet olsun.

—Teşekkür ederim, dedi ve çayı masasının üzerine koydu.

Birazdan dışarıda yapacağı işleri zihninde sıralamaya başladı: Önce muhasebeciye uğrayacak, ardından kızının okuluna gidip öğretmenlerle görüşecek, sonra anne babasını ziyaret edecekti. Zaman kalırsa kuaföre de gitmeyi planlıyordu.

Bu sırada iki müşteri nihayet almak istedikleri kıyafetlere karar verdi. Kabinlerde üstlerini değiştirip aynada kendilerine baktılar. Bir süre sonra mağazadan poşetlerle çıktılar.

Neslihan, satış sonrası Türkan Hanım’a yaklaştı:

—Bugün siz gelene kadar dördüncü müşterilerdi, dedi ve ardından çekinerek ekledi: “Bugün maaşlarımızı verecek misiniz?”

—Elbette Neslihan. Bugün maaşlarınızı ödeyeceğim, dedi ve çayından son yudumu aldı.

—Bugün dışarıda çok işim var. Bir saat içinde çıkacağım. Faturaları ödeyip gelmen yeterli olur. Yarın mağazayı ben açarım. Sen ödemeleri yapıp sonra gelirsın.

Masasının alt çekmecesinden çantasını alıp, cüzdanından para çıkararak faturalarla birlikte Neslihan’a uzattı.

—Tamam, Türkan Hanım. Merak etmeyin, sabah hallederim.

—Aman kızım, unutma. Yarın son gün. Geç kalırsak ceza öderiz.

—Unutmam, merak etmeyin.

Ardından, banka şubesinden çektiği paraları beyaz zarflara yerleştirip, her birine çalışanlarının isimlerini yazmaya başladı.

İstanbul'un eski günlerinde, sokak aralarında yüksek sesle bağırarak mal satan seyyar satıcılar olurdu. Kimse sesinin güzel olup olmadığına bakmazdı, çünkü mesele ses değil, ekmekti. Geceleri ise sokaklarda yalnızca boza ve salepçiler olurdu. Hele Vefa'daki bozanın tadı... O semtin adını taşıyan insanlar bile vardı.

Dördüncü Bölüm

Unkapanı Yollarında

Ocak 1976

Unkapanı Köprüsü'ne ulaşmak için Haliç Tersanesi önündeki dönemeçte seyir halindeki, “kız gibi” 1974 model Renault'un ön koltuğunda oturan genç adam, yeşil parkasının cebinden sade ve gösterişsiz kâğıt paketli, adı Birinci olan sigarasını çıkardı. Yarı bitmiş paketten filtresiz bir sigara çekip yaktı, derin bir nefes aldıktan sonra dumanın dışarı çıkması için kapı camını biraz araladı.

Unkapanı Köprüsü'nü geçerken, karşıdan Edirnekapı-Taksim hattında çalışan kırmızı renkli trolleybüsü gördü. Trolleybüsün elektrik tellerine uzanan iki kocaman “boynuzu” ve büyük farları ona hep fileyi anımsatırdı. Geçen yaz, altı yıldır evli olduğu güzel eşi ve üç yaşındaki oğlu Aziz'le gittikleri Gülhane Parkı'ndaki hayvanat bahçesinde en çok filler hoşuna gitmişti.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Trolleybüsün, yokuş aşağı İngiltere Konsolosluğu'na çıkan kısa ve dik yoldaki dönemeçte elektriğin kesileceğini, şoförün inip boynuzları tellerle yeniden bağlayacağını ve yoluna devam edeceğini biliyordu.

Köprünün ortalarına yaklaştıklarında, gökyüzünü örten ince bulutlar, üç gündür yağan karın yakında yeniden başlayabileceğinin habercisiydi. Batmakta olan güneşin solgun ışıkları, karla kaplı evlerin damlarına ve kaldırımlara yansıyınca, İstanbul ona; evlendiği gün gelinin beyaz elbisesi ve makyajıyla parıldayan yaldızlı bir tablo gibi geliyordu.

Köprünün sonunda, sol taraftaki sebze haline baktı. İplerin, halatların satıldığı Zindan Han ve arkasındaki kuru yemişçilerin bulunduğu sokak hafızasında canlandı. On beş gün önce yılbaşı gecesi için kuru yemiş almak üzere buraya gelmişlerdi. Sigarasından son nefesi çekip kül tablasında söndürdü.

Unkapanı Köprüsü'nü geçer geçmez sağa saparak Haliç'i sağda bırakıp, solunda Cibali Tekel Sigara Fabrikası'nın önünden ilerleyip Eyüp yoluna çıktı. Bir süre sonra Balat'a varıp ara sokağa girdiler. Arabayı park edip elli metre yürüdükten sonra sağa döndüler.

Girdikleri sokağın solunda, camekânında "Pandora" yazan üç katlı binanın altındaki meyhane vardı. Dar ve uzun mekânın ortasında kömür sobası yanıyordu. Sobanın önünde ve arkasında, sağlı sollu, dikili yüksek ahşap bira fıçıları duruyor, üzerleri masa olarak kullanılıyordu. Meyhaneye ilerlediklerinde sobanın yanındaki mavi kazaklı, orta boylu, uzun saçlı adam ayakkabı ucuna basarak güleç yüzüyle el salladı.

—Selim, Selim! dedi yüksek sesle.

Adam yanlarına gelince hep birlikte "Merhaba" dediler.

—Selim, nerede kaldınız? Neden geç kaldınız?

—Galip, Yusuf geç kaldığımızı söylüyor, ne diyorsun?

—Ne geç kalması, Yusuf'u tanımadın mı? Abartıyor işte.

—Abartması mı? Kaçta buluşacaktık, kaçta geldiğinizin farkında mısınız?

—Tamam, Yusuf. Selim'le Taksim'de biraz dolaştık.

—Yusuf, Galip'i az çok tanırsın, yalan söylemez.

—Tamam, tamam Selim, anladım. Yediğiniz içtiğiniz sizin olsun, gördüklerinizi anlatın bakalım.

—Ne göreceğiz ki? Hep aynı şeyler. Haksız mıyım Galip?

—Ya Selim, Yusuf'u boş ver. Onu bırak, ne içeceğiz? Sen söyle.

—Geldiğimiz yerde ne içtiysek aynısından devam edelim.

—Beylerimiz dolu gelmiş anlaşılın?

—Hay, beyinize de sana da! Selim görmüyor musun nasıl kıskanıyor?

—Galip sor bakalım, Yusuf Beyefendi'nin kıskançlığı nereden geliyor?

—Sahi Yusuf, Selim'le beni neden kıskanıyorsun?

—Neyinizi kıskanacağım? Sizi kıskanmaya kalksam, asıl Yılbaşı gecesi Milli Piyango'da beş milyon lira çıkan Karadenizli adamı kıskanırim.

— Bu konuda sana katılıyorum Yusuf. Bu devirde iyi para değil mi Selim?

— Haklısın Galip, adam gerçekten şanslı. Peki Yusuf, senin piyango biletine ne kadar ikramiye çıktı?

— Geç bakalım dalganı Selim, bari gülmeden söyle de Galip inansın.

— İnanmadım zaten. Sen parayı bulmuş olsaydın yanımızda mı olurdun?

— İkiniz de dalganızı geçin de gülün bakalım. Yarın iş çıkışı vardiya bittiğinde kâğıt makinesinden üretim çıkmazsa, Selim sana bağırırken ben de size katılır gülerim.

— Sen, o 24 silindirin rulman bakımını yapmayıp rulmanlar dağıldığında bana görünsen bile kızmam. Senin hakkından Galip gelir, o bakım ustasıdır. Sen kaçacak delik ararsın, hatta Çırpıcı Deresi'nde yüzmeye başlarsın.

— Niye Çırpıcı Deresi'nde yüzeyim ki? Merter dibimizde dururken. Oradan E-5'in karşısından geçer Zeytinburnu'ndaki evime yürürüm. Her gün yürüyüp duruyorum.

— Selim bu şimdi güle dursun eğlensin. Yarın vardiyada ne olursa seyret o zaman. Ben onu Eski Londra Asfaltı'ndan Avrupa'ya kadar kovalıyor muyum, kovalıyor muyum? Gör o zaman. Hadi, çok konuşturdun, Yorgo Efendi'yi çağır şuraya. Bize kulüp rakısı ısmarla da içelim. Dilimiz damağımıza yapıştı.

— Haklısın vallahi Galip. Baksana, mezesiyle iki ölçü rakısını kendi önüne almış, oh ne ala. Hiç sormuyor neden içmiyorsunuz diye. Hatta hacı mı oldunuz diyor gibi alaycı. dedi Selim, arabada içtiği sigara paketini fiçinin üzerine koydu.

Selim'in son sözlerinden sonra, elini kaldırıp diğer müşterilerle ilgilenen, kır saçlı, işinin ehli gibi görünen, belinin arkasında beyaz önlüğü düğümlü Yorgo Efendi'yi çağırırdı. Kulüp rakısı ve mezelerin siparişlerini verdi.

Siparişler geldikçe, Selim ile Yusuf'un içtiği sigaraların dumanları fiçilerin üzerinde savruluyordu. Kahverengi deri ceketin altına boğazlı kazak

giymiş, yuvarlak yüzlü, kilolu ve siyah uzun saçlı Galip usta, saçıyla aynı renkteki gözlerini fiçinin üzerinde gezdirip, kadehini kaldırarak dostlarına tokuşturdu.

—Sizlerin samimi dostluğunuza inanmasam, şu an yanınızda olmazdım. Bunu biliyorsunuz değil mi?

—Galip, bunu Yusuf'un bildiği kadar ben de biliyorum. Gerçek dostlar, sadece iyi günlerinde değil, kötü günlerinde de yanında olanlardır. Yusuf da buna katılıyordur.

—Katılıyorum elbette. Noktasına, virgülüne kadar katılıyorum.

—Galip, bu yüzden açıklama yapman gerekmez, biz seni çok iyi anlıyoruz.

— Teşekkür ederim. Bazen dostlarımı bilsem bile açıklama yapmak isterim. Çünkü vefa borcunun ne olduğunu yaşayarak gören biriysen, her zaman açıklama yapmak istersin. Sizler yüreği sağlam adamlarsınız. Bugün yaptığınız iyiliği ömrüm boyunca unutamam. Özellikle Selim'in yaptığı iyilikleri unutsam, nankörlük etmiş olurum.

—Galip, içinde art niyet olmayan kimse iyi insan yolunda ilerlemiş demektir. Bunu unutma. Yusuf, sen de öyle.

— Anladım Selim. Ben Galip'i tanıdığımdan beri severim. Kendisi sağlam biridir, bunu bize zamanla kanıtladı. Açıklama yapmak zorunda hissetmesini istemedim. Yaşadığı sıkıntının yarın bize gelmeyeceğinin garantisi var mı? Bence yok. Sence var mı Selim?

—Yok.

— Sen ne dersin Galip?

—Bence de yok.

—O zaman rahat ol Galip. Selim?

—Tabi Yusuf, Galip rahat olsun. Başımıza ne geleceğini bilmiyoruz, farkındayız. Önemli olan, o an geldiğinde yanımızda kimin olduğudur. Yusuf'un dediği gibi, açıklama yapmak zorunda değilsin, yaparsan seni bırakırız, o zaman biz yanlış yapmış oluruz. Bu yüzden Taksim'den buraya kadar arabanın içinde konuşmadım. Bunu da bil. Sıkıntını hallettik, kafanı takma. Biz dostun olarak her zaman yanındayız.

—Tamam, tamam. Sizler gibi vefalı dostlarım olduğu için çok şanslıyım. Dostluğumuza kadeh kaldıralım. Haydi, şerefe!

—Şerefe!

—Şerefe!

Beşinci Bölüm

Sessizliğin İçindeki Hazırlıklar

Aralık 2005

Süzgeçteki deliklerin yan yana gelerek oluşturduğu, karenin alt tarafında bulunan dikdörtgenin içindeki ince kırmızı çubuk, volta atar gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Volta atmasına neden olan, bir parmağın sarı düğmeye dokunmasıyla birlikte, Türk Sanat Müziği söyleyen kadının güzel sesi duyulmaya başladı. İçeride üç kişi varsa, üçüncü kişinin ayakta kalacağı kesin olan küçük iş yerinin sahibi, boynundan mezurasını eksik etmeyen ve elindeki kumaşı dikmeye çalışan Halil Efendi'den başkası değildi.

Gün dönümünün üzerinden geçen beş gün içinde soğuklar iyiden iyiye artmış, dışarıdaki yağmurun karın habercisi olduğunu anlamıştı. Arkasında çeşitli renklerden oluşan top kumaşların dizili olduğu rafların ortasında duran saate bakıp, gelmesi gereken kişinin neden geç kaldığını düşünüyordu.

Soğuğa rağmen elektrik sobasının ısısı içeriye yayılırken, iş yerinin kapısının açıldığını fark etti ve kapıya döndü. Kapı açılır açılmaz, kafasında gri kasketi, üzerinde lacivert paltosu ve boynunda aynı renkte atkısı bulunan adam girdi. Kapıyı kapatırken üşüyen ellerini ovuşturuyordu.

- Kolay gelsin, Halil Usta
- Sağ ol, hoş geldin
- Biraz geç kaldım, kusura bakma
- Az önce saate baktım, Selim nerede kaldı diye düşünüyordum. Nasılsın?
- Allah'a şükür iyiyim, sen nasılsın?
- Allah iyilik versin, bu halime şükrediyorum işte. Bu arada, biraz bekleyeceksin. Elimdeki iş bitmek üzere, sonra senin takım elbisenin

provasını yaparız. Son provayı yaptıktan sonra üç gün içinde hazır olur, gelip alırsın

—Tamam, usta sen işine bak, ben de sandalyede oturayım

— Geç otur. Radyonun sesini kısmanı ister misin?

—Yok, usta, Türk Sanat Müziği dinlemeyi severim

—Biliyorum, yine de sordum

—Ustam, ince düşünceliğine hayran kaldım.

—Sağ ol, çok ince düşünmemek gerekir ama düşünceli olmamak da kötüdür.

—Haklısın ustam. Birkaç gündür yola çıkacağım diye heyecanlıyım.

—Halinden belli oluyordu. Bir hafta önce gelip elbisenin siparişini verdiğinde anlamıştım. Sonra senden dinledim.

—Teşekkür ederim. Yeni yılı evlatlar, gelin ve torunla geçireceğim. İstanbul'a her yılbaşı gidiyorum. Gerçi İstanbul'un tadı tuzu kalmadı artık

—Haklısın

Halil ustanın elindeki işi bitirmesinin ardından, yorulan gözlerini dinlendirmek için ara verdi.

—Çay ya da Türk kahvesi ister misin Selim? Beraber bir şeyler içelim, hem benim de gözlerim dinlenir.

—Ben çay alırım.

—Tamam, o zaman ben de çay içeceğim.

Halil usta kapıyı aralayıp dışarı çıktı, kahvenin kapısını açtı ve işaretle çay siparişi verdi. Kapıyı kapatıp iş yerine geri döndü. Üşüyen ellerini elektrik sobasının önünde ısıtırken:

—Hava gün içinde daha da soğumuş, dedi.

—Keşke çay siparişlerini ben verseydim usta.

—Boş ver, Selim. Benim de diz kapaklarım ağrıyor, arada dışarı çıkmak iyi geliyor.

Bir süre sonra kahvecinin çırağı Hikmet, elinde iki bardak çayla içeri girdi.

— Buyurun, çaylarınız!

Çaylarını yudumladıktan sonra bardakları tezgâha bıraktılar. Selim Bey, Halil

Ustaya diktirdiği takım elbisenin son provasını yaptırdı ve elbisenin kendisine çok yakışacağını düşündü.

—Ustam, müsaadeni istiyorum. Malum telaşım var. Yolculuk hazırlıklarına şimdiden başladım. Hadi kolay gelsin, hayırlı işler.

—Sağ ol Selim. Elbiseni almaya geldiğinde görüşürüz.

Selim dışarı çıkıp etrafına baktı. Anayoldaki yapraksız ağaçların ıslanmış dallarını, mağaza vitrinlerindeki çıplak mankenlere benzetti. Kaldırımında bir süre yürüdükten sonra soğuktan korunmak için adımlarını hızlandırdı. Evine doğru yürürken İstanbul'da kalmayı planladığı on beş gün içinde buraları çok özleyeceğini hissetti. On yıldır alıştığı ve bağlandığı sahil kasabasındaki sessizliği ve huzuru başka yerde arayıp bulamayacağını da çok iyi öğrenmişti.

Aşk Yolcu Treni Gibi

“Aşk; yolcu treni gibidir. Yolu üzerinde bulunan sevgi istasyonlarında bekleyenler ise, gelecek olan aşk trenini kaçırmak istemeyenlerdir. Bu nedenle usanmadan beklerler. Yanlarında duran bavullarının içinde kalplerini taşırlar.

Sevgi istasyonlarında, bavullarında kalplerini taşıyarak aşk trenini bekleyenler, gelecek olan aşk treninin mutluluk yönüne giden yolcuları olduklarını bilirler.

Sevgi istasyonuna gelecek aşk treninin görevlileri ise, mutluluk yönüne gitmek için bekleyen yolcuların ellerindeki biletlere değil, yüzlerinde maske olup olmadığına bakarlar.

Aşk trenine yalnızca yüzlerinde maske bulunmayanları alırlar.

Mutluluk yönüne giden aşk trenine, görevlilerin gözünden kaçarak kaçak binen, yüzleri maskeli olanlar ise, aşk treni hızla ilerlerken tren ilk keskin dönemece girdiğinde, yüzlerindeki maskelerini düşürerek kendilerini belli edecek ve hemen aşk treninden atılacaklardır.”

Okuduğu sayfadan başını kaldırarak, yanında duran çantasının içinden küçük el aynasını çıkardı. Kendi yüzünde maske olmadığını bildiği hâlde neden böyle düşündüğünü anlayamayınca, kendi kendine gülmeye başladı. Küçük el aynasını çantasına geri koyduktan sonra içinden, “Yine saçmaladın kızım,” diyerek başını iki yana salladı.

Dışarıda yağmur yağdığını biliyordu. Sabaha karşı yatağında üşüyerek uyandığını hatırladı. Aşk romanını uzanarak okuduğu yatağından kalktı. Günlerden Cumartesi’ydi ve kendisinin izin günü olmasına rağmen erkenden kalkmıştı.

Yatak odasından çıktığında, evin giriş kapısının yanında yerde duran dolu poşetlere göz attı. Poşetleri gördükten sonra duş almak için banyoya girdi. Duşunu aldı, üzerinde bornozu, kafasında sarılı havlusuyla yatak odasına geri dönüp giyinmeye başladı. Bir yandan giyinirken, diğer yandan yağmurlu havaya rağmen güzel bir gün geçireceğine inanıyordu.

Altına kotunu, üstüne yeşil kazağını giydi. Evden çıkmak üzere kapıya yöneldi. Kapının yanında siyah çizmelerini ve krem rengindeki montunu

giydikten sonra, çantası ve poşetleri alarak dışarı çıktı. Evin kapısını kilitleyip, üç katlı apartmanın ikinci katından merdivenlerden aşağı indi.

Apartmandan çıkar çıkmaz vapur iskelesi yönüne yürümeye başladı. Yol üzerinde, her zaman açık olan ve sadece simit satan simitçiye uğradı. Kararsızlık yaşamayacağı bir yer olduğu için içten içe seviniyordu. Küçüklüğünden beri zeytin yemeyi, özellikle siyah zeytin yemeyi çok severdi. Siyah zeytine olan tutkusu farklıydı. Ailesiyle birlikte akşam yemeğinden saatler sonra bile siyah zeytinden birkaç tane yemeden yatmazdı. Yıllar geçmesine rağmen siyah zeytin, Sibel'in vazgeçilmezleri arasındaydı.

Zeytinli simidini aldıktan sonra vapur iskelesine doğru yürümeye devam etti. Ana caddeye geldiğinde, her sabah iş yerine gitmek için sıraya girdiği Taksim dolmuşlarının olduğu yerdeki üst geçide doğru hızlandı. Üst geçidin merdivenlerinden yukarı çıkarken soğuk havanın etkisini daha çok hissetmeye başladı.

Üst geçidi geçip merdivenlerden iner inmez cep telefonunun zil sesini duydu. Kaldırım kenarına çekilerek çantasından telefonu çıkardı. Arayan annesiydi. Annesiyle dün gece uyumadan önce görüşmüş, babasının ve erkek kardeşinin iyi olduğunu öğrenmişti. İçinden kötü şeylerin geçmesine izin vermeden telefonu açtı.

—Efendim anneciğim, hayırdır? Kötü bir şey yok değil mi? diye merakla sordu.

—Günaydın kızım. Yok, kötü bir şey yok. Allah korusun, nereden aklına getiriyorsun böyle şeyleri?

— Anne, seni Cumartesi sabahının erken saatlerinde kaç kere aradığını biliyor musun? Ben de tabii ki soracağım. Neyse, kötü bir şey olmadığına sevindim.

—Aman Sibel. Dün gece rüyamda seni gördüm. Sıkıntılı halindeydin. Dayanamayarak erkenden seni aramak istedim.

—Canımsın benim. Hiç merak etme, ben çok iyiyim. Şimdi vapur iskelesine gidiyorum, Üsküdar'a geçeceğim.

— Üsküdar'a mı?

—Evet anneciğim.

—Hayırdır kızım. Anlattıklarından anladığım kadarıyla bu yakada tanıdığın

pek yok. Bu yüzden şaşırdım.

—Şaşıracığını tahmin etmiştim anneciğim. Orada biraz işim var. İşim bittiğinde size geleceğim. Akşam da sizde kalırım. Geçen hafta sonu geledim, sizi çok özledim.

—Gel kızım, biz de seni çok özledik.

— Tamam, anneciğim başka diyeceğin var mı?

—Yok, güzel kızım. Seni bekliyoruz. Öpüyorum, günün güzel geçsin. Hadi görüşürüz.

—Tamam, canım anneciğim, ben de seni öpüyorum. Görüşürüz.

Telefonu kapatıp çantasına koydu. Vapur iskelesine doğru yürümeye başladı. Evdekilerin iyi olmasına çok sevindi. Vapur iskelesine geldiğinde, bağlı olan vapura binmek için gişeden jeton aldı, turnikeden geçti ve vapura ulaştı.

Vapurun orta bölümündeki salonun kapısını açarak içeri girdi. Sol tarafta, uzun koltuğun en kenarındaki cam kenarına oturdu. Yağmurlu bir gün olmasına rağmen denizde aşırı dalga yoktu, bu nedenle vapur fazla sallanmıyordu. Denizi seviyordu. Deniz sevgisi sayesinde küçük yaşta yüzmeyi öğrenmişti. Yüzmeyi öğreten babasını da çok seviyordu.

İskeleye bağlı halatları çözülen vapur hareket etti. Vapurun içinde çay satan genç belirdi. Sibel vapurda çay içmeyi çok severdi. Eskisi kadar sık binmese de her bindiğinde mutlaka çay içerdi. Çay satan genci yanına çağırıp bir bardak çay aldı. Elindeki küçük beyaz poşetten zeytinli simidini çıkartarak çayla birlikte yemeye başladı. Simidini yerken, içinde bulunduğu durumun keyfini çıkardığını fark etti.

Vapur pruvasını Üsküdar yönüne çevirmiş, yavaş yavaş ilerliyordu. Sibel camdan dışarı bakarken defalarca gördüğü Kız Kulesi'ni, Haydarpaşa Tren Garı'nın bulunduğu iskelenin yanı sıra Sarayburnu ve Topkapı Sarayı'nın silüetini bir kez daha görüyordu. İstanbul'un tarihi yapılarını yıllara, hatta asırlara meydan okuyarak, *Clog dance* dansı yapar gibi — başta kendisi, sonra da bu şehri gören herkesle alay ettiklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

Vapur Üsküdar iskelesine sancak tarafından yanaşıp halatlarla bağlanınca, Sibel poşetlerini ve çantasını alıp vapturdan indi. İskeleden çıkarak minibüs duraklarının arasından Kadıköy yönüne yürümeye başladı.

Bir süre yürüdüktan sonra otobüs duraklarının olduğu yere geldiğinde, cep telefonunu çıkarıp rehberindeki bir numarayı aradı. Aradığı kişinin telefonu iki kere çaldıktan sonra üçüncü çalmada açıldı.

—Merhaba, nasılsınız?

—Çok teşekkür ederim, Sibel Hanım. Siz nasılsınız?

—Teşekkür ederim, ben de iyiyim.

—Perşembe günü konuştuğumuz yerdesiniz sanırım.

—Evet, az önce geldim. O gün telefonda görüştüğümüz gibi her şey yolunda gidiyor değil mi? Herhangi bir aksaklık yoktur umarım.

—Yok, Sibel Hanım. İciniz rahat olsun. Sizi bekliyorum.

— Tamam, gerekli işlemleri yaptığınız için teşekkür ederim. Neden böyle olması gerektiğini o günkü telefon görüşmemizde açıklamıştım. Şimdi taksiye binip 15 dakika içinde oraya geliyorum. Tekrar teşekkürler.

—Rica ederim, Sibel Hanım. Görevimiz bu. Tamam, sizi bekliyorum, gelince görüşürüz.

—Görüşürüz.

Telefonu kapattı. Geldiğı yöne doğru gelen taksiyi durdurup hızla bindi. Taksi, Sibel'in az önce görüştüğü kişinin bulunduğı yere doğru hareket ederek Üsküdar meydanındaki kalabalık trafiğe karıştı.

Gözden kaybolurken, kaybolmaya yüz tutan anılarında, bir daha anlatılamayacak olmanın verdiği hüznlerle, hayat devam ettiğı sürece tekrarlamaya devam edecekti.

Kırmızı Şal, Beyaz Gece

Kırmızı şarabını yudumlarken, evlerinin karşısındaki boş arsanın ilerisindeki apartman bloklarında bazı dairelerin ışıkları yanıyor, bazılarının ise karanlıkta kalıyordu. Apartmanların önündeki ve işe gidip gelirken arabayla geçtiği yoldaki sokak lambaları, ona sarı lolipop şekerlerini çağırıyordu.

Gökyüzüne baktığında, içtiği şarabın rengine bürünen kızılığın altında, kalbi kıpırdadı. Bulutlar ayı ve yıldızları saklamıştı. Geceleri gökyüzünü seyretmek, çocukluğundan beri en büyük tutkularındandı. Yaz tatillerinde gittikleri yazlık evin çatı katında, yıldızlara bakarak uyumaya bayılırdı. Hep, yıldızların da onu izlediğini düşünürdü. Bir yıldız kaydığında ise üzülmez, aksine onun yanağına öpücük kondurmak için gökyüzünden aşağı indiğine inanırdı. Yıllar geçse de, yıldızlarla kurduğu o duygusal bağ hiç eksilmemişti.

Şarabından bir yudum daha aldı. O sırada sokak lambalarının ışığına yeniden göz gezdirdi ve birden bulunduğu yerden neşeyle ayağa kalktı. Bu heyecanın sebebi, yıllar önce izlediği ve hafızasında yer eden bir tiyatro oyununun en sevdiği sahnesinin karşısında yeniden canlanıyor olmasıydı.

O oyunda, kırmızı şalını omuzlarına alarak pencereden sarkan bir kadın vardı. Üst kattaki yaramaz çocuklar, delgeçle delinmiş beyaz kâğıtları aşağı bırakıyorlardı. Kadın çocuklara kızamıyor, onları çok sevdiği için sadece şalına düşen kâğıtları silkeleyip gülümsüyordu. Şimdi, aynı o sahnede olduğu gibi, kırmızıya çalan soluk ışığın altında gökyüzünden bembeyaz kar taneleri süzülerek inmeye başlamıştı. Kırmızı şarabını yudumlamaya devam ederken, yağın karı seyrediyor, gecenin bu büyü anının tadını çıkarıyordu.

Bir süre sonra, kar yağışı sokaktaki yolu ve park halindeki arabaların üzerini kapladı. Bu anı kızı Aylin'in de görmesini istedi. Sessizce odasına yöneldi. Kapısı aralıktı. İçeri baktığında, Aylin'in açık televizyonun önünde yatağa uzanmış, çoktan uyuduğunu fark etti. Kızını rahatsız etmek istemedi. Televizyonu kapatıp kapıyı arkasından çekerek kapattı. Sonra tekrar pencerenin kenarına döndü ve kar yağışını izlemeye devam etti.

Evin içi sıcaktı ama ellerinde bir üşüme hissetti. Kollarını ovuşturup hafifçe titredi. Her kar yağışında aynı refleksi gösterdiğini düşündü. Karın getirdiği neşe, onun kalbine hüznle karışıyordu. Sokakta yaşayan evsizler gözlerinin önüne gelince içi burkuldu. Kendisi karın keyfini çıkarırken, dışarıda titreyen bedenler olduğunu bilmek onu derinden etkiliyordu. Bir arabanın yolda bıraktığı lastik izleri, karın şiddetini gözler önüne seriyordu.

Kolundaki saate baktığında zamanın epey ilerlemiş olduğunu fark etti. Eğer daha erken olsaydı, annesini ve babasını arayıp bu güzel kar yağışını onlarla paylaşmak isterdi. Çocukken kar yağdığında annesi onu erkenden öpücükle uyandırır, “Bak bakalım pencereden dışarı ne göreceksin?” derdi. Pencereden bakar bakmaz parkın ve çam ağaçlarının beyaza bürünmüş halini görünce sevinç çığlıkları atar, annesinin kucağına sarılırdı. Sonra birlikte kahvaltı eder, sıkı giyinip dışarı çıkar, kartopu oynar, kardan adam yaparlardı. Bu anılar, zihninde dün gibi taptazeydi.

Bir süre daha karı izledi. Sonra eşinin yatmadan önce söylediği sözleri hatırladı ve uyumaya karar verdi. Işığı kapatıp sessizce yatak odasına girdi. Gürültü yapmamaya özen gösterse de Hakan’ın kıpırdadığını fark etti.

— Geldin mi canım?

—Evet, geldim tatlım.

Eşinin koluna sokulup sağ bacağını onun bacağı üzerine attı.

—Dışarıda kar yağıyor, bir tanem.

—Ciddi misin?

—Evet, hem de çok. Yollar ve arabaların üzeri karla kaplandı bile.

—Hadi ya!

—İnanmazsan kalkıp bakabilirsin.

—Yok, ben sana inanıyorum güzelim. Demek ki yarın keyifli bir pazar olacak.

—Evet, hayatım çok güzel bir gün olacak. Allah’tan annemler yakın. Yoksa bu karla gitmek çileye dönerdi

—Haklısın canım. Ya yarın Pendik’e gitmek zorunda olsaydık? Düşünmek bile istemiyorum.

—Bir tanem, ben o anlamda söylemedim ki, aşk olsun.

—Söylemediğini biliyorum canım.

—Seni çok seviyorum.

—Ben de.

—Hadi uyuyalım bir tanem. Böylece senin uykun da kaçmaz.

—Tamam canım. Tatlı rüyalar.

—Sana da, bir tanem.

Son sözleriyle eşinin dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde İstanbul'un dört bir yanında yaşayan insanlar, yeni bir sabaha beyaza bürünmüş bir şehirle uyanacaktı. O beyazlık, kimileri için yıllar geçse de hafızalardan silinmeyecek bir anıya dönüşecek, kimileri içinse unutulmak istenen bir gölge gibi kalacaktı.

Dipnotlar:

[1] *Gün dönümü*: Fırtına takvimine göre Aralık ayının 23'ünde başlayan ve 50 gün süren, soğukların arttığı ve kar yağışlarının görüldüğü dönem.

[2] *Clog dance*: 1830'larda ABD'de zencilerle alay etmek için tahta ayakkabılarla yapılan, banço ve vurmali çalgılar eşliğinde sergilenen Afrika etkisindeki bir step dansı.

Altıncı Bölüm

Kar Altında Bir Yolculuk

Karla kaplı sahil kasabasının ara sokaklarında, elindeki bir demet çiçekle yürüyen Selim Bey, buz tutmuş yolda düşmemek için dikkatli adımlar atıyordu. Gece boyu etkili olan kar yağışı, sabah saatlerinde hafiflemiş ama hala yağmaya devam ediyordu. Tek katlı evlerin bacalarından yükselen dumanlar, rüzgârla birlikte gökyüzünde savruluyordu. Paltosunun ve atkısının üzerine konan kar tanelerini, kaçak yolculara benzetiyordu.

Ara sokağın sonundaki küçük meydana vardığında, karşısındaki yola sapmadan yürümeye devam etti. Yol asfalt değildi; birazdan çamura bulanacağını biliyordu. Sağında ve solundaki doğa beyaza bürünmüş, sessizliğe karışmıştı. Karın hafiflemiş olması, yürüyüşünü kolaylaştırıyordu.

Yüz metre kadar ilerledikten sonra yol ayrımındaki çeşmenin önünde durdu. Çeşmenin arkasındaki kavak ağaçlarının arasındaki demir kapıdan geçerek, başında servi ağacı bulunan ve mermerle çevrili mezarın önüne geldi. Eğilip mezarın başucuna çiçeği bıraktı:

—Münevver Sultan, bak yine ben geldim.

Gözlerinden süzülen yaşlar sessizce toprağa karıştı.

Münevver Hanım'ın mezarını her hafta ziyaret ederdi. Bu hafta da başında bulunmuştu, ama her yolculuk öncesinde mezarına uğramayı ihmal etmezdi. Bir süre ellerini açarak dua etti. Duasını bitirdikten sonra mezar taşını okşayıp öptü, ardından usulca ayrıldı.

Dönüş yolunda, mezarın başında fazla kalmamayı artık öğrendiğini düşündü. Geçmişte, uzun süre kaldığında kalbinin nasıl da ezildiğini çok iyi hatırlıyordu. Zamanla öğrenmişti: Fazla yas, hayatta kalanları yaralı bırakıyordu.

Küçük meydana geldiğinde bu kez farklı bir yolu seçti. Cami önünden geçerek kasabanın otogarına doğru yürüdü. Otogara vardığında, çevrede

park etmiş kamyonlar, birkaç otomobil ve bagajı açık bir yolcu otobüsü dikkatini çekti. Yazıhanelerin arasında yer alan küçük dükkânlardan biri olan Latif Berber'in kapısını açıp içeri girdi.

İki koltuklu dükkânda, soba yanıyor, Latif gazeteye gömülmüştü. Temizlik yapan çırak da sessizdi.

—Selim ağabey, hoş geldin! Hemen otur, sana sıcak bir çay söyleyeyim, üşümüştündür, dedi Latif. Ardından çırağına seslendi:

—Oğlum, iki sıcak çay kap gel hemen!

—Olur usta! Deyip hızla çıktı çocuk.

—Mezarlığa ne çabuk gidip geldin ağabey? Bu kar varken!

—Pazartesi uğramıştım zaten. Bugün de yol öncesi bir uğrayayım dedim. Malum, kar zorluyor artık.

— İstanbul'a gidiyorsun demek? Kendini çok özletme ha!

—En büyük oğlum telefon etti, özlemişler. Çok kalmam, merak etme.

—Mezarlıkta iken bir otobüs geldi, yollar açılmış. İçin rahat olsun.

Tam bu sırada çırağın getirdiği çayları içeri alıp servis etmesiyle sohbet devam etti.

— Latif'im, eskiden İstanbul'a uzak kaldığımda içim ezilirdi. Ama artık ne ben eski ben'im, ne İstanbul eski İstanbul...

—Haklısın ağabey. Ben de ayda bir kere ancak gidiyorum. Malzeme alıp hemen dönüyorum. İstanbul yaşanacak yer değil artık.

Birlikte güldüler. Saat ilerliyordu. Selim Bey kalkmak üzereyken Latif valizi kaptı.

—Dur ağabey, ben taşıyım. Hadi çıkalım.

Otogara vardılar. Otobüsün bagajına bavul bırakıldı. Şoför yolculuk için hazırlanıyordu. Latif veda ederken:

—Yolun açık olsun Selim ağabey. Hayırlısıyla git gel, dedi. Elini öpünce Selim Bey de onun yanaklarından öpüp otobüse bindi.

Koltuk sayısı azdı; kendi cam kenarı koltuğunu bulduğunda içi ferahladı. Palto ve atkısını çıkarıp yan koltuğa yerleştirdi. Dışarı bakarken

kar durmuştı. Yol kenarında çalışan tuzlama araçlarını görünce rahatladı.

Otobüs hareket etti. Kasabanın çıkışında, şehir tabelasının önünde korna iki kez çaldı. Bu, buradan geçen her şoförün yaptığı bir gelenektir. Fırıncı Mehmet Efendi'ye sormuş, uğur saydıklarını öğrenmişti.

Köyün bembeyaz evleri geride kalırken, gözleri ağırlaşmaya başladı. Uyku, içini saran yolculuk heyecanına galip geldi.

Omzuna dokunan elin dürtüşüyle gözlerini açtı. Görevli gülümsüyordu:

— Beyefendi, İstanbul'a geldik.

Yavaşça doğrulup dışarı baktığında Esenler Otogarı'na girdiklerini gördü. Kar yağmamıştı. Bavulunu alıp otobüsten indiğinde karşısında oğlu Aziz duruyordu. Gözleri doldu. Bavulu bırakıp oğluna sarıldı. Aziz elini öptü:

—Hoş geldin baba. Hadi gidelim.

Arabaya bindiler. Aziz sorular sormaya başladı. Selim Bey ise, Cem'i sordu, Yasemin'i merak etti. Oğlunun cevaplarıyla içi ısındı. Ardından Tuncay'ı da sordu.

—Onun pabucu Cem'den sonra dama atıldı zaten, dedi.

Aziz gülerek.

— Akşam bize gelecek, seni özledi.

Yol boyunca sohbet sürdü. Yasemin'in yemek hazırlıklarını duyunca Selim Bey'in gözleri parladı.

—Oğullarımla sohbet etmeyi özledim. Bu gece, uzunca anlatacağım size...

Aziz, babasının biraz hüznünlendiğini fark edince onu uyardı:

—Haydi, ama baba! Yarın yılbaşı. Lütfen üzülme artık. Yalnız yaşamam bize de dokunuyor.

—Tamam, oğlum üzülmem.

Ama her beyaz örtü gibi, İstanbul'a düşen kar da eski günleri hatırlatıyordu.

Işıklar Altında Kardeşlik

—Fazla geç kalma canım. Görüşürüz, öptüm seni.

Dedikten sonra cep telefonunu kapattı ve kardeşini beklediği pastanedeki masanın üzerine bıraktı. İş yerindeyken, bu haftanın ne çabuk geçtiği aklına geldi. Yılbaşını kutlayacakları yarın akşamdan sonra, 2006 yılına pazar günü yatağında uyuyarak gireceğini düşündüğünde yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

Akşamüstü olmasına rağmen, dolu olan pastanenin içindeki kalabalığa karışarak, oturacak masa bulmakta zorlandı. Kardeşi Tuna'nın bir an önce gelmesi için içinden dua ederken, masalar arasında hızlıca hareket eden garsonların sanki Aragonesa dansı yaparcasına uğraş verdiklerini fark etti. Oturduğu masa cam kenarında olduğundan, İstiklal Caddesi'nde yürüyen kalabalığı da görebiliyordu. Neşe içinde gülümseyerek konuşan gençlerin arkasında, elindeki bastonuyla yürümeye çalışan yaşlı adamın bastonuyla gençlerin neşesine eşlik edencesine Politos dansını sergilemesini görünce gülümsemekten kendini alamadı.

Masasına yaklaşan garsonun sesiyle irkildi:

— Hoş geldiniz hanımefendi.

Dışarıdaki kalabalığı seyretmeyi bırakıp masanın yanında ayakta duran garsona bakarak:

—Hoş buldum, birisini bekliyorum. Gelmek üzere, o geldiğinde siparişimizi vereceğiz.

—Peki efendim.

Diyerek yanıt veren garson masadan uzaklaşırken, pastanenin içinde göz gezdirmeye devam etti. Masalardaki insanların yüz ifadelerine dikkat etmeye başlayarak, zaman geçirmenin keyifli bir yolu olacağına karar verdi.

Yan masada karşılıklı oturan, saçları permalı genç kızın yüzünden fışkıran gülümsemelere karşılık veren delikanlının gözlerinin, aslında birçok kelimeyi kısa yoldan özetleyen bakışlar olduğunu gördü. Gençlerin arkasındaki masada tek başına oturan orta yaşlı adamın da gözlerini

önündeki masaya sabitlemiş olduğunu fark etti. Canının sıkıldığını hissedip cep telefonunu eline aldı ve ekranındaki saate baktı. Saat 18.00'e yaklaşıırken Tuna'ya geldiğinde sağlamından bir fırça çekeceğini düşündü; ama sonra kardeşini çok sevdiğini ve bunu yapamayacağını anladı.

Yeniden camdan dışarı bakarken, üzerindeki mavi montuyla, uzun ve dalgalı kumral saçlara sahip narin yapılı gencin pastanenin kapısından içeri girdiğini gördü ve içinden "Nihayet Tuna yani." diye gülümsedi.

O sırada içeri giren Tuna kapıyı kapatarak içeridekileri tek tek incelerken, aradığını bulan insanların rahatlığıyla ablasının masasına doğru ilerledi. Hasret gidermek ve kucaklamak için oturduğu yerden ayağa kalktı.

—Tuna, nerede kaldın? Seni beklemekten ağaç oldum. Ama neyse, boş ver. Diyerek kardeşinin boynuna sarılıp yanaklarından öptü; Tuna da ablasının sarılışına, yanaklarını öperek ve sarılarak karşılık verdi.

—Ablacığım, ne sen sor, ne ben söyleyeyim.

—Şaka yaptım şaka. Hoş geldin. Diyerek yeniden oturdu. Tuna'nın soğuğa meydan okurcasına sadece mavi montunu giymiş olduğunu fark edince:

—Kardeşim, sen ne zaman akıllanacaksın? Demeyi unutmayarak yüzünü astı.

Kucaklaştıktan sonra Tuna masanın karşısına oturdu:

—Ablacığım, hiç olmazsa sen yapma bari. Evde annem, her görüştüğümüzde de sen. Diyerek biraz sıkkin olduğunu hissettirdi.

—Peki, tamam. Ben senin iyiliğin için söylüyorum.

—Ablacığım, onu boş ver. Sen annemle babama ne hediye alacağız? Kararını verdin mi? Diyerek eliyle garsona işaret etti, yanına çağırdı.

—Kararımı verdim. Ama öncelikle sana almış olduğum yılbaşı hediyesini beğenecek misin? Esas bunu söyle bakalım.

Bu arada, kardeşinin yanına gelmiş olan garsonu fark etmeden, ayaklarının yanında duran poşetten parlak beyaz zemin üzerine iki küçük kırmızı kalp basılı ambalajı çıkarıp masaya koydu. Hediyeği gören garson hınzırca gülümsedi:

—Buyurun efendim. Siz de hoş geldiniz. Siparişinizi alabilir miyim? Derken elindeki sipariş pusulasına diğer elindeki kalemle çarpılar atmak için sabırsızlanarak beklemeye başladı.

—Ben sade neskafe içeceğim.

—Peki efendim.

—Ablacığım sen ne içersin?

—Ben sütlü neskafe istiyorum.

—Peki efendim. Diyerek siparişleri alıp hazırlanmak üzere ayrılan garsona bakarken, Tuna masadaki hediye paketini eline aldı:

—Ablam, bana ne almış! Dur da bir tahmin edeyim. Dedi, yüzündeki gülümsemeye gamzesini ortaya çıkardı.

—Haydi! Tahmin et bakalım.” Diyen Sibel sandalyeye yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi.

Hediye paketini elleriyle mıncıklayarak tahmin etmeye çalışan Tuna:

—Bu ambalajın içinde olursa gömlek olur. Dedi, ablasının gülen yüzüne baktı.

—Bilemedin canım.

—Haydi ya! Oysa o kadar mıncıklamama rağmen nasıl anlayamadım?” Diyerek tebessümünü koruyup hediye paketini yoklamaya devam etti.

—Dur, sana yardımcı olayım. Giyebileceğin bir şey ama gömlek değil!

—Tamam, öyleyse kırmızı havlu mu?

—Yuh! Diyerek kahkahalar atan Sibel, ses tonunun biraz yükseldiğini fark etti:

—Bak, bir ipucu daha veriyorum. Rengine yaklaştın ama havlu da değil.” Diyerek kollarını masaya dayadı, bekledi.

—Vay be! Rengine yaklaştım demek?

—Canımsın, seni daha fazla merak içinde bırakmak istemem. Söylememi mi istersin, yoksa sen paketi açıp kendin mi görmek istersin?

—Sakin söyleme ablacığım. Ben açıp bakmak istiyorum. Deyip bantları parmaklarının gücüyle açtı, ellerinde hediyeği görünce:

—Sen bir tanesin, ablaların ablasısın. Çok teşekkür ederim. Sen canımsın benim. Dedi, kendisini dünyanın en mutlu insanı olarak hissetti.

—Sen de benim canımsın. Güzel günlerde giy. Diyen Sibel, kardeşinin bu mutlu hali karşısında kendi mutluluğunu da hissetti.

—Doğru söyle. Bu vişne rengi boğazlı kazağı çok istediğimi nereden biliyordun?

—Sır.

—Abla! Diyen Tuna'nın gülümsemesi azalınca Sibel, elindeki tepside taşıdığı neskafelerle yanlarına gelen garsonun servisini yapmasını bekledi, garson uzaklaşınca:

— Tamam, açıklayacağım ama önce söz ver. Bunu anneme söylemeyeceksin, ayrıca kızmayacaksın.

—Nasıl da düşünemedim! Diyerek yeniden gülümsedi Tuna, kazağını ablasının uzattığı poşete koydu, önündeki fincandan sade neskafesini yudumladı.

— Hani söz verecektin?

—Tamam, söz veriyorum. Sizleri çok seviyorum.

—Biz de seni çok seviyoruz, bunu sakın unutma. Diyerek sütlü neskafesini yudumlayan Sibel, geçen Cumartesi Üsküdar'daki işini hallettikten sonra annesine söz verdiği gibi onlara uğramış, beraber yedikleri akşam yemeğinden sonra mutfakta annesiyle ortalığı toplarken, annesinden kardeşinin on gün önce görmüş olduğu kazağı almak istediğini öğrenmişti.

—Unutmuyorum, unutmayacağım da. Şimdi esas konuya gelelim. Anneme ve babama ne hediye alacağız?

—Evet, annemize ve babamıza ortak kullanacakları bir şey alalım, örneğin...

—Ne demek o?

—Battaniye olabilir mi?

—Battaniye mi?

— Evet ama...

—Hayrola, neden şaşırdın?

—Yok, yok şaşırmadım. Bir an hiç aklımda olmayan bir şey söyledin, belki de o yüzden şaşırdım.

—Bak kardeşim, şimdiye kadar hep ayrı olarak hediyeler almadık mı?

—Aldık, peki hata mı ettik?

—Pek hata etmedik ama sanki ayrı olarak aldığımız hediyeler, onların bütünlüğünü bozar gibi oldu diye düşündüm.

—Onlar bir elmanın iki yarısı değil mi?

—Bizim için evet, sonsuza kadar da öyle olacaklar. Bu yüzden onların bir elma olmasını istemekten zarar gelir mi?

—Aslında haklısın, bu sefer bir elma olduklarını hatırlatmış oluruz.

—Tamam, o zaman. Sorun kaldı mı?

— Hayır. Öyleyse neskafelerimizi bitirelim, battaniyeyi gördüğün yere gidelim. Peki, o kocaman battaniyeyi nasıl hediye paketi yaptıracağız?

— Akıllım, onu da düşündüm. Geçenlerde yemeğe geldiğimde annemle babam yemek masasında konuşurlarken; yarın öğleye doğru halamlara gideceklerini duymadın mı? Halama gidip fazla kalmayacaklar, gripten yatakta yatan halamı ziyaret edip döneceklerdi.

— Evet, duydum. O zaman söyle bakalım ablacığım, bu battaniye bu akşam bizim eve nasıl girecek? Neticede alışverişimizi bitirince oraya gideceğiz

— Canım, onu da hallettim. Senle telefonda konuşmadan önce annemi aradım, işimin çıktığını ve gelemeyeceğimi söyledim. Yarın onlar halama gideceği için ben karşıda olacağım. Sen evde olacaksın, beni telefonla arayacaksın. Ben de onlar yokken battaniyeyi getireceğim. Yatak odasındaki dolabın üstüne gizlice koyacağız. Gece saat on ikiyi gösterdiğinde ışıkları kapatıp birlikte onları salonda yan yana bırakacağız. Biliyorsun her yıl o saatte aynı koltukta yan yana otururlar. Yatak odasına gidip battaniyeyi sakladığımız yerden çıkarıp, sen bir ucundan ben bir ucundan tutup yavaşça omuzlarına örteceğiz. Planı beğendin mi?

— Sen var ya, ne diyeyim? Süpersin! Tamam.

—Çok güzel düşündün, haydi hesabı isteyelim de kalkalım.

—Kalkalım. Dedikten sonra boş fincanlarını almak üzere gelen garsona hesaplarını isteyip ödemeyi yaptıktan sonra pastaneden çıktılar.

İstiklal Caddesi'nde yürüyen kalabalığa karışarak, battaniyeyi alacakları mağazanın bulunduğu Tünel yönüne yürümeye başladılar. Yılbaşı nedeniyle cadde ışıklarla süslenmiş, ıslıl ıslıl olmuştı. Mağazaların vitrinleri de şenliğe eşlik ediyordu. Noel Baba'nın çanından çıkan sese, tramvaydan gelen çan sesi de katılıyor, yürüyenlerin gürültüsü ve bazı iş yerlerinden yayılan müzik seslerine karışıyordu.

Yılbaşı çekilişi için Milli Piyango bileti satan bayilerin ve seyyar satıcıların önünde biriken kalabalığın bir bölümü, senede bir kez gelen şanslı kucaklamak için bileti almakta çaba harcıyordu.

Battaniyeyi alacakları mağazaya giren Sibel ve kardeşi, mağaza görevlisine battaniyeyi gösterdi; iş yoğunluğu nedeniyle başı sıkışık olan görevlinin yardımını sağlamış oldular. Battaniyeyi büyük poşetiyle taşıyan kardeşiyle mağazadan çıktılar. Yarın akşam anne ve babalarına yapacakları sürprizle onları çok mutlu edeceklerine emindi Sibel.

Taksim Meydanı'na doğru yürümeye başladılar.

Meydana geldiklerinde Sibel, kardeşinin taşıdığı battaniyeyi elinden alıp yanaklarından öptü:

— Sen buradan doğrudan otobüsüne binip eve gideceksin. Eve vardığında beni sabit telefondan ara, tamam mı?

— Tamam, abla merak etme. Eve gidince seni ararım. Diyerek içinde kazağın olduğu poşetle otobüs durağına yürüdü.

Sibel, kardeşinin yöneldiği otobüs durağını izledikten sonra, kendi evine gitmek üzere Gümüşsuyu Caddesi'ndeki Beşiktaş'a giden dolmuş durağına yöneldi.

Taksim Meydanı'nın bitimindeki Atatürk Kültür Merkezi'ni gördü. Heybetli yapısıyla sanat ve müzik kültürüne olanlara, sanat ve müziğin dünya barışının tek anahtarı olduğunu haykırıyordu adeta.

Lise yıllarında arkadaşıyla burada düzenlenen yılbaşı konserlerini anımsadı. Bu yıl yeniden gidebileceğini düşündü.

Atatürk Kültür Merkezi'ne varmadan sola dönüp caddeye yöneldi.

Dolmuş durağına geldiğinde kapısı açık dolmuşun cam kenarına oturdu. Son müşteri olduğu için dolmuş şoförü direksiyon başındaydı.

Dolmuşu çalıştırıp Beşiktaş'a doğru yola koyuldu.

Kelebeğin Gölgesinde

Oturduğu yerden seyrettiği, üzeri süslerle donatılmış, yanıp sönen çeşitli renklerdeki küçük ampullerle ışıklandırılmış suni çam ağacı evine farklı bir heyecan katıyordu. Kızı Aylin'e ve eşi Hakan'a aldığı yeni yıl hediyeleri de yılbaşı ağacının altındaydı.

Bugüne kadar yılbaşı gecelerini dışarıda kutlamayı alışkanlık haline getirmişlerdi, ancak bu yıl yılbaşı gecesini dışarı çıkmama ve kimseyi evlerine davet etmeme kararı almışlardı. Yemek hazırlıkları için gerekli alışverişi iki gün önce tamamlamıştı.

Yarın iş yerine gitmeyecek, akşam yiyecekleri yemekleri Aylin'in de yardımıyla birlikte hazırlayacaktı. Yıllar geçtikçe, geride kalmış yılbaşı gecelerini çok arar hale geldiğinin farkındaydı. Milenyum olarak adlandırılan 2000 yılı da dâhil, her Ocak ayının ikinci haftasındaki Pazar günü, hayatında çok özel anlam taşıyordu. 2006 yılında da o özel gün için en şık elbisesini ayarlamıştı. Günün yaklaşması yeni yıla girerken heyecanını artırıyordu.

Heyecanını azaltmak için çeşitli yollar ararken, bir yandan da sabırsızlıkla o günün gelmesini bekliyordu.

Tam o sırada, mutfaktan elinde yemek tabağıyla, pembe eşofmanlarını giymiş, uzun siyah saçlarını ensesinde toplamış Aylin yanına gelip oturdu.

— Kelebeğim! Televizyonu açmadan oturmuşsun, canın sıkılmıyor mu?

—Hayır, tatlım biliyorsun ben televizyon seyretmekten hoşlanmam.

—Biliyorum, ama bir an canının sıkılmış olmasından endişelendim, bu yüzden sordum.

—Tatlımsın, canımsın sen benim.

—Sen de benim kelebeğimsin.

—Biliyorum.

—Defalarca anlattın ama yine de dinlemek istiyorum. Beni dünyaya getirdiğin gün neler hissettin?

Bu soruya defalarca yanıt vermiş olsa da bir kez daha cevap vermekten çekinmedi.

Yediği makarnasını bitirip tabağı sehpanın üzerine koydu, peçeteyle ağzını sildi. Başını göğsüne dayadı, ona sarılarak derin bir nefes aldı.

— Neler hissettiğim güzel bir soru, yabancı değil. 1991 yılının Mayıs ayının 20'sinde doğduğun gün, göbek bağıni kesip seni temizledikten sonra kucağıma verdiklerinde gözlerin kapalıydı. Hemen açmanı çok istedim ama o an benim gibi inatçı olacağını aklıma getirmemiştim. Gözlerinin rengini merak ettiğim için değil, o an açıkgözlerinle bana bakmanı istemiştim. Her ne kadar beni tanıyamayacağını bilsem de, o an bunu çok istedim.

— Neden?

— Çünkü o ana kadar hayatı kendi gözlerimle görmüştüm. Senin gözlerinle ilk kez bakışma şansım olacaktı. Sen inadı bir yana bırakıp gözlerini açtığın anda, benim için yaşam daha anlamlı oldu. Senin hayatın benim için, anahtarı bende sandığım boş bir sandıksa, sen doğduktan sonra anahtarı denize atılmış, kilitsiz ve dolu bir sandık oldu. O günden beri o sandığın içindeki sevgi, şefkat ve güven elbiselerini sana bıkmadan her gün giydiriyorum. En büyük korkum bir gün sana o elbiselerden birini giydirmeyi unutmak. Bunu bilmeni isterim tatlım.

— Kelebeğim!

— Efendim?

— Seni çok seviyorum.

— Ben de seni çok seviyorum. Bu arada unutmadan şunu bilmeni istiyorum.

— Neyi bilmemi istiyorsun?

— Bir gün o korktuğum başıma gelirse bil ki o elbiseler sadece sana aittir. Başka kimsenin değildir.

— Tamam, o zaman sen de şunu bil.

— Neyi?

— O korktuğun günü yaşarsan, ben sana kızmayacağım.

— Sahi mi?

— Tabi ki sahi, kelebeğim. Çünkü o elbiseler bir kere giyildikten sonra kenara atılan değil, hayatımın en güzel yerinde sakladığım elbiseler.

Annesinin kollarından doğrulup yanaklarından öptü.

— Kelebeğim, benim uykum geldi. Babamın geç geleceğini söylemiştin. Babam gelince onu yanaklarından benim için öpmeyi unutma.

— Tamam, tatlım unutmam. İyi geceler, tatlı rüyalar. İyice dinlen, yarın güzel ama yorucu bir gün olacak.

— Babam gelir gelmez yat kelebeğim. Çünkü yarın yorucu olacak günü benimle paylaşacak olan sensin.

— Tamam, baban gelince ben de yatarım. Daha fazla geç kalmam, merak etme.

Sehpanın üzerindeki boş tabağı alıp yanından kalktı, önce mutfağa sonra da kızının odasına yöneldi.

Dışarıda esen rüzgâr, yüksek binaların dış cephelerini yalayarak çıkardığı ılık sesleriyle etkileyiciydi. Pencerenin yanına gelip gökyüzüne baktığında, rüzgârın ıslığını takip eden bulutların arasından ay ve yıldızları görünce yılın son gününü gün ışığı altında geçireceklerini anladı.

Yedinci Bölüm

Karşılama

Ağustos 1998

Kırmızı minibüs, kenarları mıcır taşlarıyla dolu berkitme yolda ilerlerken, arkasında sarı bir toz bulutu bırakıyordu. Şoförün hemen arkasındaki koltukta oturan adam, beyaz tişörtü ve şortu içinde, cam kenarında oturan kadına doğru eğilerek konuşmaya başladı:

—Hanım, uçakta yorulmuş olduğunu biliyorum ama az kaldı, sabret biraz.

Kadın, kulağına fısıldanan bu sözlere hafifçe gülümsedi:

—Merak etme bey. Uçaktan indikten sonra söyledim zaten, yorgunum ama o kadar da değilim.

Omuz askılı, sarı zemin üzerine mavi çiçek desenli elbisesiyle camdan dışarı bakarken, gözleri ufuk çizgisine ilişti. Masmavi denizle batmakta olan güneşin turuncusu birbirine karışmış, sanki vedalaşan iki âşık gibi sarmaş dolaş olmuştu.

Arka koltukta, beyaz şapkasının yanlarından kumral saçları görünen, siyah güneş gözlüğü takan yirmi altı yaşındaki genç kadın, elindeki kitabı okurken, başını kaldırıp manzaraya göz gezdirdi. En arka sırada ise, otuz sekiz yaşındaki kızıl saçlı bir kadın yalnız başına oturuyordu. Yolun üzerinde uzanan manzaraya göz ucuyla bakıyor, ama asıl dikkatini, minibüsün dikiz aynasına iple asılmış sarı civciv çekiyordu. Hareket eden aracın her kıpırdanışında civcivin nasıl sallandığını izliyordu.

Minibüs, son yokuşu da tırmandıktan sonra otel binası görünmeye başladı. Küçük bir koyun içinde, sarı kumların kıyısında yer alan otel; dış cephesi mavi, turuncu, vişne, sarı, açık pembe ve beyaz renklere boyanmış

 katlı binalardan oluşuyordu. Ortada genişçe bir yüzme havuzu vardı ve çevresi ağaçlarla çevriliydi. Manzara bir tabloyu andırıyordu.

Araç, otelin giriş kapısının bulunduğu dört katlı ana binanın önünde durdu. Misafirler, anta ve bavullarıyla sırayla minibüsten indi. Döner kapıdan geçerek içeri girdiler ve doğrudan kabul bölümüne yöneldiler.

Resepsiyonun arkasında duran görevli, uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı. zerinde, göğüs cebinde otelin ismi ve üç katlı binaların cephe renklerinden oluşan logonun yer aldığı beyaz gömlek vardı. Yanında duran kadın görevli ise orta boyluydu, kıvrıcık sarı saçlıydı. Lacivert eteğinin üzerinde onun da aynı logolu beyaz gömleği bulunuyordu.

İkisi aynı anda konuştu:

—Otelimize hoş geldiniz.

Erkek görevli devam etti:

—Sizleri odalarınıza yerleştirmeden önce, kısa bir kayıt işlemi gerçekleştireceğiz.

Misafirler sıraya girdi. Görevli işlemleri dikkatle tamamladıktan sonra, arkasındaki dekoratif kare bölmelerden üç anahtar alarak bel boylara uzattı. Ardından misafirlerine tek tek bakarak isimlerini okudu:

—Selim Bey, Münevver Hanım, Sibel Hanım, Türkan Hanım...

Sonra kendini tanıttı:

—Benim adım Nihat, yakamdaki personel kartından görebilirsiniz. Arkadaşımın adı ise Beril Hanım. Sizleri otelimizde ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Tatiliniz boyunca her konuda yanınızda olacağız. Herhangi bir konuda teredddnz olmasın. şimdiden iyi tatiller.

Valizler bel boylara teslim edildi. Görevliler nde, misafirler arkada yürüyerek dört katlı binadan çıkıp, konaklama yapılacak renkli üç katlı binalara doğru ilerlediler.

Kumdan Kaleler

Beyaz örtüyle örtülü yemek masasının ortasında, yanan mumun titrek ışığı, ağaçların bulunduğu küçük tepeden esen hafif rüzgârla birlikte, çalan hafif müziğe eşlik edercesine dans ediyordu. Masanın bir tarafında, siyah hırkasını omuzlarına almış bir kadın, kollarını masanın üstünde birleştirerek oturmuş, karşısındaki eşinin gözlerine baktı:

— Bey, çocuklara geldiğimizi haber verdin mi?

— Sen duştayken Tuncay'ı aradım. Konuştuk. Aziz'e de haber vermesini söyledim. Hatırlattığın iyi oldu.

— Bakıyorum artık unutkanlıklar da başladı...

— Gülümse bakalım... O gülümseyiş hiç eksik olmasın. Gülmek sana çok yakışıyor.

Kadın tebessüm etti.

—Gülüyorum çünkü bir oğlumuz evli, Yasemin'le çok mutlular. Onları böyle görmek beni de mutlu ediyor. Aynı mutluluğu senin yüzünde de görüyorum. Ama gel gör ki, Tuncay bir yıl sonra askere gidecek. Gerçi Aziz de gitti geldi, Allah'a şükür. İnşallah Tuncay'ın da sağ salim gidip döndüğünü görürüz. Sonra bir de evlenirse, başka da bir şey istemem.

—Görürüz hanım, inşallah görürüz.

Kadın başını hafifçe salladı.

—Şimdi onları bir kenara bırakalım. Buraya eğlenmeye, dinlenmeye geldik. Aziz sağ olsun, Yasemin'le birlikte bu tatil fırsatını bize sundular. Bugün ilk günümüz, ben memnun kaldım. Sen beğendin mi?

—İlk izlenimim olumlu. Umarım tatil boyunca da bir aksilik çıkmaz. Güzel anılarla döneriz.

—Ne aksiliği çıkacak hanım? Sen rahat ol.

Kadın gülümsedi, sonra derin bir nefes alarak içini dökmeye başladı:

—Seninle tam 28 yıldır aynı yastığa baş koyuyoruz. Bu yıllar içinde çok güzel günlerimiz oldu. Geriye dönüp baktığımda, pişmanlık duyacağım hiçbir şey

yaşatmadın bana. İyi günlerimiz kadar kötü günlerimiz de oldu. Allah'a şükür, hepsini omuz omuza vererek atlattık. Ama... Son günlerde içimde adını koyamadığım bir duygu var. Sanki biri gelip, seninle birlikte kurduğumuz kumdan kaleyi yıkacakmış gibi hissediyorum. Çok korkuyorum.

Adam, eşinin elini tuttu.

—Haydi, o güzel yüzünü asma. Ben yanımdayken, hiç kimsenin eli o kaleye dokunamaz.

Kadın başını salladı.

—Biliyorum, biliyorum ama işte... Bu duygulara engel olamıyorum. Bey, söyle bana... Benimle yaşadığın her an mutlu oldun mu?

— Mutlu oldum mu? Daha ne olsun... Çok mutluyum. Bunu asla unutma.

Kadın içten bir nefes aldı.

—Böyle diyeceğini biliyordum ama yine de yüreğim ferahladı. Sağ ol bey...

—İşte böyle hanım. Gülücükler eksik olmasın. Hadi bakalım... Akşam yemeğimizi de yedik, artık yatma vakti geldi. Sabah erkenden kalkacağız, deniz kenarında yürüyüşe çıkacağız. Taşındığımız sahil kasabasında üç yıldır her sabah yaptığımız yürüyüşleri burada da sürdüreceğiz dememiş miydik? Hatırlıyor musun?

Kadın başını salladı:

—Hatırlamaz mıyım hiç? Hadi kalkalım artık.

İkili masadan kalktı ve odalarının bulunduğu, dış cephesi mavi renkte olan binaya doğru yürümeye başladılar. Denize vuran ay ışığı, karanlık yolda yürüyen Selim Bey ile Münevver Hanım'a yol gösteriyordu.

Geride bıraktıkları sarı kumlarla kaplı kumsalda, müziğin ritmi yavaşça hızlanmaya başlamıştı. Akşam yemeğini tamamlayan diğer otel misafirleri, masalarını bırakıp, havuz kenarındaki bara doğru yöneliyordu. Müzik, gecenin ritmini yavaşça devralıyordu.

Danza Mora'nın Kıyısında

Bedenini saran havluyu bıraktı. Duşa girmeden önce yatağın üzerine bırakmış olduğu beyaz şeffaf sutyeni aldı. Askılarından tutarak kollarından geçirdi, sonra kopçayı arkadan kapattı. Ardından dolabın olduğu köşeye yöneldi. Dolabın kapağını açtığı anda, birkaç saat önce özenle yerleştirdiği elbiseler karşısında duruyordu. Kararsızdı. Hangi elbiseyi giyeceğini bir türlü seçemiyordu.

Bu tatil için alışverişe çıktığında, dört farklı renkte tek parça elbise, birkaç desenli şort, mayo ve tişört almıştı. Her birini sırayla askıdan çıkarıp aynanın karşısında kendine tuttu. En sonunda, mavi tonlarının hâkim olduğu, dizlerine kadar uzanan sade ama zarif tek parça elbiseyi seçti.

Giyindikten sonra yatağın karşısındaki makyaj masasına oturdu. Kumral saçlarını arkada topladı, dudaklarına kırmızı rujunu sürdü. Aynadaki yansımasına baktı; bu tatilin güzel geçmesini istiyordu. Bir yıl boyunca çalışıp durmuştu. Bu molayı fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu.

Geçen yıl tatil rezervasyonunu geç yaptığından, istediği otelde yer bulamamış, önerilen başka bir yerde kalmış ama pek keyif alamamıştı. Bu yıl işi şansa bırakmadı. Nisan ayı gelir gelmez, yıllardır tercih ettiği seyahat acentesini aramış, erkenden yerini ayırtmıştı.

Tatile tek başına çıkmak, ailesinin gözünde hâlâ cesaret isteyen bir şeydi ama ona güvendikleri için ses etmemişlerdi. Annesiyle vedalaşırken fark ettiği o küçük hınzır gülümsemeyi hatırladı. Sanki bir sır saklıyormuş gibiydi. Ne olduğunu anlayamamış, üzerine de fazla gitmemişti.

Makyajını tamamladıktan sonra küçük siyah çantasını ve oda anahtarını alarak kapıyı kapattı. Dış cephesi açık pembe olan binadan çıktı. Çiçeklerle bezeli yolda yürüyerek otelin ışıklandırılmış havuzuna yaklaştı. Havalimanında annesi ve babasını aradığı için içi rahattı. Gelişini haber vermişti.

Müzik sesinin geldiği bara doğru ilerledi. Kumsala yakın, yalnız bir masa seçti ve oturdu. Uzakta, açıkta demirlemiş yatlardan yükselen müzik sesleri, otelin barındaki ritimlerle birbirine karışıyordu. Ama onu rahatsız etmiyordu; müzikle büyümüş gibiydi. Lise yıllarında gelişen bu tutkusu, onu bugünkü yalnız ama güçlü kadına dönüştürmüştü.

Garson geldiğinde votkasını vişne suyuyla sipariş etti. İçkisi önüne geldiğinde keyifle bir yudum aldı. Bu, onun yalnızlığını kutlama şekliydi. Dört yıldır tek başına tatile çıkıyordu ve bundan şikâyetçi değildi. Kitapları en sadık yol arkadaşlarıydı.

Yarın geç saate kadar uyuyacaktı. Ardından öğle yemeğine inip havuz kenarında kitabını okuyarak güneşlenecekti. Yalnız yaşamak ona iyi geliyordu. Bu yalnızlığa ancak evlilik gibi bir kararla son vereceğini de biliyordu. Evleneceği erkeğin okuma alışkanlığı olması, hatta edebiyatla iç içe biri olması onun için olmazsa olmazdı. Kitap okuyan insanları, sağlam temeller üzerine kurulmuş bir gökdelene benzetirdi. Dış görünüşten çok, içyapı önemliydi.

Kadehinden bir yudum daha aldı. Açıkta demirleyen yatlardan gelen müzik biraz daha yükselmişti. Gözleri birden, kumsalda, şezlongda oturup gitar çalan bir adamı fark etti. Beyaz pantolon ve beyaz ceket giymişti. Sibel'in gözü gitardaydı; çalmasını hep istemişti ama fırsat bulamamıştı. O yüzden gitar çalan birini gördüğünde her zaman hayranlıkla dinlerdi.

Votkasını yudumladı, çantasını eline aldı ve gitar çalan adamın olduğu kumsala doğru yürümeye başladı. Gökyüzündeki ay, adamın silüetini yavaşça ortaya çıkarıyordu. Kumsala inen merdivenlerden sessizce indi, ayakları sıcak kuma bastı. Ayakkabısına kaçan kum tanelerine aldırış etmedi. Adamın yanında boş duran şezlonga usulca oturdu.

Adam gitarıyla "Moorish dansı" olarak geçen, ağırlıklı olarak Arap etkisi görünen Danza Mora isimli dans parçasını çalıyordu. Sibel'in varlığını fark etmiyor gibiydi. Saçlarının kenarları beyazlamıştı; yaşı yetmişin üzerindeydi. Gitarın tellerinden birden parmaklarını çekti, müzik sustu. Sibel tam konuşmaya hazırlanırken adam başını çevirdi ve gülümsedi.

—Ay ışığının açtığı yoldan sessizce yanıma gelen bu güzel bayanı tanımak isterim, dedi. Sesi sakın ama etkileyiciydi

—Pardon, rahatsız ettiysem özür dilerim. Umarım sizi yalnızlığınızla böylecek şekilde gelmemişimdir.

—Hayır, bilakis... Beni onurlandırdınız. Buyurun, adınızı öğrenebilir miyim?

—Sibel. Ya sizin adınız?

—Nuri. Memnun oldum.

—Ben de. Bu arada, biraz önce çaldığınız parçanın adı neydi?

—Danza Mora.

—Evet, onu soracaktım. Müzik dinlemeyi çok severim. Çaldığınız parça sanki dans müziği gibi geldi. Gerçi danslar hakkında fazla bilgim yok. Anlatır mısınız?

—Tabii ki. Ama bir koşulum var.

—Neymiş?

—Sizi burada ilk kez görüyorum. Muhtemelen bugün geldiniz. Eğer isterseniz, yalnızca Danza Mora'yı değil, bildiğim diğer dansları da size anlatmak isterim. Her akşam bu saatte burada olurum. Yarın da gelerseniz, kabul ettiğinizi anlarım. Gelmezseniz, saygı duyarım. Şimdi izninizi istiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum. Size iyi geceler.

Nuri ayağa kalktı, gitarını omzuna astı. Sibel de kibarca elini uzattı.

— Size de iyi geceler, Nuri Bey.

Adam uzaklaşırken Sibel bir süre ardından baktı, sonra yüzünü denize çevirdi. Ay ışığı suyun üzerinde parlıyordu. Yatlarda çalan müzik hafiflemeye başlamıştı. Şimdi rüzgârın uğultusu dalgaların arasına karışıyordu.

Koyun diğer ucunda, sarıya boyalı binadaki odalardan birinde Türkan yatağında uzanıyordu. Uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi. Dalgaların ritmiyle birlikte, gecenin tenhalığında kendi iç yolculuğuna doğru usulca sürükleniyordu.

Kırılan Şişelerin Ardından

Yükselen güneşin ışıkları, deniz manzaralı odanın açık penceresinden içeri süzülüyordu. Hafif rüzgârla dans eden tül perdeler, yelkenlilerin şişen yelkenlerini andırıyor; o ince aralıklardan sızan ışık, yatağında uyuyan Türkan'ın göz kapaklarına ulaşıyordu.

Gözlerini araladığında, kuş sesleriyle karşılandı. Yavaşça doğrulup yastığını sırtına yerleştirdi. Başında hafif bir ağrı vardı. Bakışları, abajurun yanındaki sehpa da duran tekila şişesine kaydı. Şişeyi görünce, dün gece oda servisiyle sipariş ettiği tekiladan dört kadeh içtiğini hatırladı. Yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi:

“İyi ki evdeki şişelerden biri değilsin,” diye mırıldandı.

Bu düşünceyle birlikte, üç gün önce eşi Hakan'la yaşadıkları büyük kavga gözünde canlandı. Salonda şarap şişelerinin kırıldığı, sert sözlerin havada uçuştığı o gece... Neyse ki kızları Aylin o sırada anneannesindeydi. Kavga sonrası, evden nasıl çıktığını, arabasına nasıl binip annesinin kapısını çaldığını tam hatırlamıyordu. Gözyaşları içinde karşısında duran kızlarını gören anne ve babasının şaşkın yüz ifadeleri, sonra onların da gözyaşlarına karışan sarılışları...

İki gün sonra, Türkan bir karar aldı. Kafasını toparlamak, biraz uzaklaşmak istiyordu. Evliliğini gözden geçirecekti. Annesinden Aylin'e birkaç gün bakmasını rica etti. Bavuluna aceleyle birkaç parça kıyafet attı ve bir uçak biletine sığınıp bu otel odasına sığındı.

Dün geceki içki sonrası, bir aya yakın süredir bedenine dokunmayan Hakan'a duyduğu öfke ve yorgunlukla, tek başına geçirdiği o gecede, bedeninde gezinip duran parmaklarıyla kendini avutmuştu.

“Sersem herif!” diyerek yataktan kalktı ve banyoya geçti.

Suyun altına çıplak bedenini bıraktı. Sırtından kalçalarına doğru inen suyun serinliğinde durdu bir süre. Sonra, gözyaşlarının yanaklarından süzölmeye başladığını fark etti. Suyu kapattı. Duş sonrası turuncu havluyu bedenine sardı. Islak saçlarını beyaz bir havluya sararak yatağa döndü.

Gözlerini tavana diktiğinde, aceleyle evden çıkarken bikini almadığını hatırladı. Bu yüzden hemen giyinmeliydi. Yerde duran küçük bavulunu yatağın üstüne aldı. Fermuarı açıp sarı bisiklet yaka tişörtünü çıkardı. Sonra havlulardan kurtulup iç çamaşırlarını giydi. Üzerine, dünki yolculukta giydiği kot şortu ve sarı tişörtü geçirdi. Saçlarını havluyla kuruladıktan sonra, aynanın önüne oturup turuncu tonlarında bir ruj sürdü.

Hazır olduğunu hissedince, çantasını eline aldı. Spor ayakkabılarını giydi, oda kapısının anahtarını çevirdi ve dışarı çıktı. O anda kuş sesleri tekrar duyulmaya başladı. Bahçedeki geniş gövdeli ağaca bakarken, dallarında yan yana oturmuş kuşları gördü. Çocukluğunda annesiyle babasının ona hediye ettiği muhabbet kuşunu hatırladı.

Dönüp diğer tarafa baktığında, otelin büyük havuzunda gençlerin suya atlayıp şakalaştığını gördü. Gözleri, onların neşesine takıldı. Artık dayanamayacağını fark etti; havuza girmeliydi. Bikini almalıydı. Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi.

İkinci kattaki odasından inerken, yan odalardan birinden çıkan ve ellerinde çarşaf lar olan oda görevlisini fark etti. Tülbentle topladığı saçlarıyla, yılların yorgunluğunu taşıyan bir kadındı. Onu geçip merdivenlerden indi.

Oteli bu kez gündüz gözüyle görmek içini neşeyle doldurdu. Çiçeklerin arasındaki yoldan, satış reyonlarına yöneldi. Kapısı açık olan butiğe girip, beğendiği bikiniyi aldı. Dışarı çıktığında çantasından telefonunu çıkarıp saate baktı. Öğle olmuştu. Ama canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Sade bir neskafe iyi gelebilirdi. Deniz manzarasına hâkim masalara doğru yürümeye başladı.

Yarı çıplak insanların arasında, üzerindeki elbisesiyle biraz fazla giyinik hissetti kendini.

“Kahveni iç, sonra sen de onlara katılırsın,” diye gülümsedi.

Kumsala hâkim, birkaç basamakla ulaşılan terastaki üç masanın dolu olduğunu görünce canı sıkıldı. Neyse ki hemen yanlarındaki masa boştu. Oraya oturdu. Güneşin yakıcılığını kesen büyük şemsiyeye dostça bir bakış attı. El çantasını ve bikini poşetini masaya bıraktı. Masmavi denize, beyaz yatlara, rengârenk havlulara baktı. Her şey ona biraz umut gibi geldi.

Siparişini alan beyaz g mlekleli, siyah kravatlı garson uzaklaştığında, gözleri tam karşısındaki boş masaya kaydđ. Yeni biri oturuyordu. Beyaz şapkalı, lacivert şortlu, elinde havlusu olan bir adam... Soğukkanlı ve kendinden emin görünüyordu.

Türkan dikkatle baktđ. Sonra kendine döndü. Neskafesini bitirdi. Çantasını ve bikini poşetini alarak masadan kalktı. Artık hazırđđ. Odasına çıkıp giysilerini değiştirecek, havuz kenarına inecek, güneşe uzanacak ve suyun içinde zihnini arındıracaktđ.

Kafasını toparlamanın tek yolu buydu: Suyu teslim olmak.

Sekizinci Bölüm

Kayıp Zamanın Saati

Kıyıya vuran dalgaların geride bıraktığı beyaz köpükler, el ele tutuşarak kumsalda yürüyen yaşlı çiftin mutluluğu şerefine patlatılan bir şampanyanın köpüklerini andırıyordu. Selim Bey ve Münevver Hanım, konuşmadan yürümeye devam ediyorlardı. Otelin yerleşim planına göre, koyun sağ tarafına doğru yürümeyi tercih etmişlerdi. Zamanın akışı, burada geçirecekleri iki haftalık tatilin daha ilk haftasının ortasında olduklarını onlara hatırlatmıyordu bile.

Meltem rüzgârı, Münevver Hanım'ın siyah saçlarını hafifçe dalgalandırıyor. Kadın, üç yıldır kocasıyla birlikte yaşadıkları sahil kasabasındaki güzel günleri hatırladı. Selim Bey'in emekli oluşu ve çocuklarının büyümesiyle birlikte İstanbul'da yapacak fazla bir şey kalmadığına karar vererek, kocasının eski dostu Galip'in memleketine taşınmışlardı.

İki yıl boyunca, her ilkbaharda İstanbul'dan gelen Galip, eylül ayına kadar burada kalıyor, sonbaharın gelişiyle geri dönüyordu. Fakat geçen yıl mart ortasında, Selim Bey bir akşam Galip'in çok hasta olduğunu ve hastaneye yattığını öğrendi. Haber alınır alınmaz, günlük eşyalarını toparlayarak İstanbul'a gitmişlerdi. O gidişin Galip'i son görüşleri olduğunu bilmiyorlardı.

Münevver Hanım, düşüncelerinden sıyrılarak eşine döndü:

- Bey, biraz oturup dinlensek mi?
- Ne oldu Hanım? Formdan düşmüş gibisin.
- Seni de düşündüğüm için söylüyorum. Baksana, ter içinde kaldın.
- Haklısın. Şu kayanın oraya geçelim, biraz soluklanırsın.

Dalgaların kayalara vurdukça çıkardığı ses, buldukları kayanın üstünde yankılandığında Selim Bey geçmişin bazı anlarını düşünmeye başladı.

Dalgaların kayalara vurup geri çekilmesi, zihninde kendi hayatındaki gelgitleri anımsattı. Tam o sırada Münevver Hanım yanlarında yaklaşmakta olan birini fark etti:

—Bey, birisi geliyor.

— Gördüm Hanım, büyük ihtimalle bizim gibi yürüyüşe çıkmış biridir.

—Sanki bize bir şey soracak gibi geldi.

— Telaşlanma, adres soracak hali yok ya!

—Telaşlandığımı da nereden çıkardın? Derken adam iyice yaklaştı.

—Merhaba.

— Merhaba, dediler Selim Bey ve Münevver Hanım birlikte.

—Kusura bakmayın, bu öğle sıcağında sizi rahatsız ediyorum.

—Estağfurullah, buyurun, dedi Selim Bey.

Adam nazikçe konuştu:

—Her sabah buraya kadar yürüyüp geri dönerim. Bugün yürüyüşümde kolumdaki saatimi düşürdüğümü fark ettim. Sizin yürüdüğünüz yerde olabilir diye sormak istedim.

Selim Bey hanımına döndü:

—Hanım, sen fark ettin mi bir saat?

—Hayır, ben de görmedim.

Adam iç çekerek devam etti:

—Kafam biraz dalgındı bugün. Daha önce birkaç kez aynı güzergâhta yürüdüm ama bugün saatin düştüğünü geç fark ettim. Belki siz görmüşsünüzdür dedim.

—Beyefendi, bulsaydık verirdik. Ama ne yazık ki denk gelmedi.

—Anlıyorum. Yeniden kusura bakmayın. Bu arada adım Nuri.

—Ben de Selim, eşim Münevver Hanım. Memnun oldum Nuri Bey.

—Ben de öyle. İlginiz için çok teşekkür ederim. İyi günler size.

Adam usulca uzaklaşırken Selim Bey hafifçe başını sallayarak eşine döndü:

- Vallahi Hanım, anlayamadım. Umarım doğruyu söylüyordur.
- Koskoca adam neden yalan söylesin ki? Saati belli ki onun için değerliymiş. Bir ümitle sormak istemiş. Üzüldüm doğrusu.
- Yüzünü yine astın. Hadi kalk, dönelim otele. Terimiz fazla soğumasın.
- Zil takıp oynayacak hâlim yok ya. Hadi kalkalım.

Münevver Hanım önce kalkıp eşinin elinden tutarak ona yardım etti.

- Sağ olasın Hanım. Gençliğini iyi kullanıyorsun. Ah bir de ben genç olsam!

Gülerek yürümeye başladılar.

- Bey, olur da saati görürsek, mutlaka sahibine ulaştıralım.
- Tamam Hanım. Senin bu halini seviyorum, bil istedim.

Selim Bey de onun gibi, bir yandan yürüyüp bir yandan da gözlerini dikkatle kumsala çevirdi.

Ve o anda, sanki sadece bir saat değil, hayatta yavaş halde kaybolmaya başlayan başka değerler de gözlerinin önünde kumlara gömülüyordu. Çünkü kaybolan eşyaların yerine yenileri alınabilirdi; ama kaybolan değerlerin yerine, asla.

Ay Işığında Sohbetler

Deniz kenarında uzandığı şezlongda, vücuduna sürdüğü güneş yağına rağmen, omuzlarının ve sırtının tatlı tatlı kaşınmaya başlamasıyla birlikte, güneşin tenini yakmasına engel olamadığını fark etti. Havanın kararmış olmasına rağmen hâlâ hissedilen bu kaşıntı, Sibel'e üç-dört gün içinde ne kadar çabuk bronzlaştığını düşündürdü. Buğday tenli olmasına rağmen bu kadar kısa sürede yanmış olması onu şaşırtıyordu. İki eliyle sırtını, uzun tırnaklarının ucuyla kaşıdıktan sonra, akşam yemeğinde buluşacağı Nuri Bey'i düşündü.

İki gündür, otelde kaldıkları süre boyunca Nuri Bey ona çeşitli dans türlerini anlatıyor, her anlatımıyla Sibel'in merakını daha da körüklüyordu. Lise yıllarındaki müzik derslerinin ne kadar yüzeysel kaldığını şimdi daha iyi anlıyordu. Meğer öğrenilmesi gereken ne çok şey vardı! Nuri Bey sayesinde, Hully Gully ve Langaus gibi danslarla ilk kez tanışmıştı.

Otele geldikleri ilk gece kumsalda başlayan bu tanışıklık, ertesi gün buluşmalarıyla devam etmişti. Kendisine zaman ayırıp onu tanımaya gönüllü biriyle karşılaşmak, hele ki bu kadar doğal, sıcak ve samimi biriyle, Sibel'in içini tarifsiz bir sevinçle doldurmuştu. Nuri Bey'in ilk andan itibaren verdiği his, yıllar sonra karşılaşmış bir eski dostun tanıdık yüzüne benziyordu. Sibel bunun, onun ruhundaki incelikten kaynaklandığını adeta hissediyordu.

—Merhaba Sibel, umarım çok bekletmedim, dedi.

Sibel gülümsedi. Nuri Bey yine beyaz yazlık giysileri içinde, şıklığı ve zarafetiyle karşısındaydı.

—Merhaba. Bende çok beklemedim. Yeni geldim.

Havuzun kenarında, ışıkların su yüzeyine yansıdığı o noktada, kısa bir an ayakta sohbet ettiler.

—Bu yaşıma kadar hiçbir randevuma geç kalmadım. Sevindim, bu akşam da geleneğimi bozmamışım. Hadi, yürüyelim biraz. Sohbet ederiz.

— Olur, dedi Sibel.

Birlikte yürürlerken, Nuri Bey durup samimi bir ifadeyle:

—Aklıma gelmişken... Senden bir ricam var. Biliyorsun, senden epey yaşça büyüğüm. Bundan sonra bana "bey" deme. "Amca" ya da "dede" de deme ama. "Ağabey" diyebilirsin, tamam mı? Ardından kahkaha attı.

Sibel gülerek yanıtladı:

— Nuri ağabey.

—İşte böyle! Neşelendikçe daha da güzelleşiyorsun, Sibel. Bu da benden sana bir iltifat olsun.

Sibel'in yanakları utanarak kızardı:

—Teşekkür ederim ağabey, çok nazıksın.

Ay ışığı, koyu sarmış ve dingin bir büyü yaymıştı. Kuzey yamaçtaki başka bir otelin lambaları, sarı ve beyaz ışıklarıyla inci kolye gibi diziliyordu. Deniz üzerindeki yatlardan yayılan loş ışıklar, adeta bir tepside yanmakta olan mumlar gibi suya yansıyordu.

Açık büfeden aldıkları yemeklerle daha önce kararlaştırdıkları masaya oturdular. Garsonun getirdiği rakılarla kadehlerini doldurdular.

—Nuri ağabey, bugün içimden geçirdim: "Keşke seni beş yıl önce tanımış olsaydım," dedim kendi kendime. Belki hayatım bambaşka olurdu.

—Güzel bir düşünce ama... Sibel, ağabeyin olarak söyleyeyim, ben "keşke"ler pek sevmem. Sana da çok fazla onlarla yaşamamanı öneririm.

—Neden?

—Çünkü "keşke"ler, yaşanan anın kıymetini kaçırmaya sebep olur. Sonra pişmanlıklar altında ezilirsin.

— Ama ya yaşanan anlar sıkıcıysa?

—O anlara sıkı sarılmayı öğrenmelisin. Çünkü o anlar bile bir gün anıya dönüşecek.

—Haklısın galiba... Teşekkür ederim ağabey.

—Ben de bugün ne düşündüm biliyor musun? Tatilin sonuna kadar sana kaç farklı dans öğretebilirim, diye sordum kendime.

—Endişen olmasın, iyi bir öğrencin olacağım!

— Bundan şüphem yok, Sibel.

Yemeklerin tatları yerindeydi. Sibel, Nuri Bey'in daha önce birçok ülkeyi gezdiğini bildiğinden merakla sordu:

—Onca ülke gezmişsiniz. Farklı ülkelerin yemek kültürleri hakkında sorunlar yaşamadınız mı?

—Şunu unutma Sibel, insan gerçekten açsa, yemek seçmez. Açlık insanı ayırmaz. Ben de birçok lezzeti denedim. Aç olduğumda hepsi en sevdiğim yemek tatlarına dönüştü.

— Annem hep der ki: "Allah insanı açlıkla terbiye etmesin."

—Annen çok doğru söylemiş. Akıllı kadınmış.

Tam o sırada, yemek salonuna gelen Selim Bey ve Münevver Hanım'la göz göze geldiler. Nuri Bey hemen davet etti:

— Buyurun, bize katılmak ister misiniz?

Selim Bey, eşiyle göz göze gelip onay aldıktan sonra:

—Teşekkür ederiz. Sizi rahatsız etmiş olmayalım.

Nuri Bey ayağa kalkarak:

—Ne rahatsızlığı efendim, estâğfurullah. Buyurun lütfen. Doğru değil mi Sibel.

Sibel de ayağa kalktı:

—Elbette, ne demek! Çok seviniriz.

İki boş sandalyeye oturdular. Selim Bey, Nuri Bey'in yanına; Münevver Hanım, Sibel'in yanına.

—Hoş geldiniz. Sizleri tanıştırayım: Beyefendi Selim Bey ve eşi Münevver Hanım.

—Memnun oldum. Benim adım Sibel.

Selim Bey hafifçe tebessüm etti:

—İsminizi unutmamanıza hayran kaldım. Hanım, görüyor musun, hafızaya bak!

—Gerçekten öyle. Tebrikler Nuri Bey.

—Bu sabah kumsalda kaybettiğim saati sormak için tanışmıştık. Ama henüz saati bulamadım.

—Çok üzıldüm. Umarım bulunur, dedi Sibel.

— Bir dostumun hediyesiydi, o yüzden içim burkuluyor.

Sohbet ilerledikçe, Selim Bey Sibel'e döndü:

— Sizi görünce bir an tanıyormuşum gibi hissettim. Ama eminim daha önce hiç karşılaşmadık.

—Doğru, ben de aynı duyguyu yaşadım, dedi Münevver Hanım.

—Bende de oldu aynı his. Sanırım Nuri ağabey'in sihri bu.

Nuri Bey derin bir iç çekti:

—Çok teşekkür ederim güzel sözleriniz için. Derler ya, insanlar çift yaratılmıştır. Kim bilir, belki de doğru. Dillerini bilmediğim insanlarla bile aynı duyguları yaşadım. Belki de gerçekten bazı ruhlar birbirini tanır.

O sırada garsonlardan birine el etti:

—Kusura bakmayın, içecek bile sormadım size.

—Hanım içki içmez, ben rakı içerim, dedi Selim Bey.

—Ben meyve suyu alırım, dedi Münevver Hanım.

Siparişleri verdiler. Garson iki kadeh, bir meyve suyu bıraktı. Kadehler tınladı.

Yukarıda yıldızlar, ayla birlikte gökyüzünü süslüyordu. Ay ışığı, denizin üzerine kıyıda başlayıp ufka uzanan gümüş bir yol çizmişti. O yolun üzerinde bir balıkçı motoru süzülüyor, arkasında oturan adam koyun açıklarına doğru, inançla ilerliyordu.

Ve belki o gece, bazı hayatlar, fark ettirmeden birbirine dokunmuştu bile.

Yıldızlar ve Yalnızlık

Kumların üzerine bağdaş kurarak oturmuştu. Ellerine aldığı kum taneciklerini avuçlarında sıktı, sonra parmaklarını aralayarak yavaşça bırakmaya başladı. Kumlar, zaman gibi, incecik bir hışırtıyla parmaklarının arasından kayıyor, tekrar kumsala karışıyordu. Az ötesinde, deniz dalgaları usulca kıyıya vuruyordu.

Biraz ileride, gecenin sessizliğinde birbirine sokulmuş çiftler vardı. Onlara baktıkça, içini saran öfke dalgası büyüyordu. Hakan’a karşı duyduğu kızgınlık, kıskanmakla incinmek arasında gidip geliyordu. İçinden, “Allah’ım, ne olursun aklıma mukayyet ol,” diye fısıldadı. Ardından kendi kendine sordu:

“Hakan’ı nasıl affedebilirim? Haydi, ben affettim diyelim. Peki ya Allah affedecek mi?”

Derin bir iç çekti. Kızını düşündü. “Yavrum, kim bilir neler geçiriyordur aklından. Ona iş gezisine çıktım dedim... Yalan söyledim ama mecburdum. Bu karmaşa geçene kadar, durumu böyle bilmesi daha doğru,” diye geçirdi içinden. Akşam saatlerinde annesini aradığında, telefonda kızının sesini de duymuştu. Bir nebze olsun içi ferahlamıştı. Ama fırtına hâlâ içindeydi. Bu fırtınadan nasıl daha az yara alarak çıkabileceğini bilmiyordu. Kafasını toparlaması gerekiyordu ama bunu hâlâ başaramamış olmanın ezikliğiyle oturuyordu orada, yıldızların altında.

Tam o anda, sessizliği delen bir erkek sesi duydu:

—Çocukken, gökyüzündeki yıldızların yalnız olduklarını düşünürdüm. Büyüyüp koca adam olduğumda anladım ki yalnız olan sadece yıldızlar değilmiş; insanlar da yıldızlar kadar yalnız olabiliyormuş. Ve onların yalnızlığına defalarca tanıklık ettim. Hatta çoğu zaman, o yalnızlığı kendi içimde de yaşadım.

Bir an durdu, sonra yumuşak bir ses tonuyla ekledi:

—Yanınıza oturmamda bir sakınca var mı?

Sesi tanıdı. Bugün meyve suyu içerken gördüğü adamdı bu. Yüzüne daha dikkatli bakınca emin oldu. Eğer sözlerine gökyüzüyle başlamasaydı,

onu kesinlikle yanına almazdı. Ama içten ve şiirsel cümleleri bir şekilde duvarlarını yumuşatmıştı.

—Tabii, buyurun. Oturabilirsiniz, dedi.

Nuri Bey bağdaş kurarak yanına oturdu.

—Nasılsınız?

—Teşekkür ederim, beyefendi. Siz?

—İyiyim, sağ olun. Oturmama izin verdiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim.

—Rica ederim. Ama bilin ki, yıldızlar hakkında konuşmasaydınız, şu anda burada olmazdınız.

Nuri Bey gülümsedi:

—Yalnız olan insanlar, özellikle yaz gecelerinde, yıldızlarla mutlaka konuşurlar. Kimi zaman sesli, kimi zaman sessiz... Benim adım Nuri. Sizin isminizi öğrenmemde bir sakınca yoksa?

—Hayır, elbette. Benim adım da Türkan.

—Memnun oldum Türkan Hanım.

—Ben de.

Bir süre denizi izleyerek sustular. Sonra Nuri Bey konuştu:

— Burayı çok seviyorum. Çok yer gördüm ama bu sessizlik, bu doğallık... Pek az yerde böylesine rastladım.

—Haklısınız. Ben ilk kez geliyorum. Keşke daha önce bilseydim. Eşimle ve kızım ile birlikte her yaz gelirdik.

Bu cümleyi kurar kurmaz, içinde bir düğüm çözüldü. Gözleri doldu.

— Umarım sizi üzecek bir şey söylemedim. İyi misiniz?

—İyiyim, merak etmeyin.

—Güzel. Sevindim.

—Sizi dinleyince, ticaretle uğraştığınızı düşündüm. Çok yer gezmişsiniz.

—Sayılır ama artık eskisi gibi değil. Hem ticaretten hem koşturmadan yavaşça çekildim. Hayatımı biraz da kendim için yaşamaya karar verdim.

—Hayat zaten yeterince zorluyor. İnsan, zamanla gerçekten ne istediğini hatırlamalı.

— Evet. Bir gün kendi kendime dedim ki: “Çalış çalış, nereye kadar?” İşin yükünü biraz sırtımdan attım. İnanır mısınız, o günden sonra kafam rahatladı.

—Sizi çok iyi anlıyorum. Hayatın içinde kayboluyoruz bazen. Belki de istemediklerimize mecbur kalıyoruz. Ama her şeye rağmen, insanın iç huzuru en kıymetlisi.

—Ben de öyle düşünüyorum. Gerçekçi isteklerde bulunmak gerek. Mesela Kuzey Kutbu’nda yaşıyorsam, güneşli bir günde 35 derece olmasını isteyemem.

—Ne kadar doğru söylediniz... Ama ne yazık ki, çoğu zaman bunu unutuyoruz. Hâlbuki olmayanı istemek sadece kendimizi yaralıyor.

—Evet, gem vuramadığımız arzuların cezasını hep biz çekiyoruz. Zamanında, çok sevdiğim birisi bana şöyle demişti: “Nuri, ne olursa olsun hiçbir şeye fazla üzülme. Çünkü sen ne kadar üzülürsen üzül, o şey senin üzülmenle düzelmeyecek.” Bu sözü hiç unutmadım. Size de söylemiş olayım; belki bir gün lazım olur.

—Bu sözünüzü asla unutmayacağım Nuri Bey. Söyleyenin de, sizin de yüreğinize sağlık.

— Ne güzel... Şimdi müsaadenizi rica edeceğim. Burada geçirdiğim birkaç gün içinde çok kıymetli insanlarla tanıştım. Bugün üçüyle birlikte akşam yemeği yedik. Yarın da, akşamüstü hamakların olduğu ağaçlık alanda buluşacağız. Eğer özel bir planınız yoksa sizi de aramızda görmekten mutlu olurum. Eminim onlar da sevinir.

—Teşekkür ederim, davetiniz için. Yarın orada olacağım. Sizin gibi biriyle tanıştıysam, dostlarınızın da aynı güzellikte insanlar olduklarına inanıyorum.

— Harika. O halde, size iyi geceler dilerim Türkan Hanım.

— Size de iyi geceler, Nuri Bey.

Dokuzuncu Bölüm

Ağaçların Gölgesinde, Kalplerin İçinde

İri gövdeli ağaçların gölgesinde kurulmuş bir hamakta, elindeki gitarın tellerine usulca dokunan Nuri Bey, başındaki şapkayı gözlerini güneş ışığından koruyacak biçimde hafifçe öne eğmişti. Günün akşamüstüne yaklaşan saatleri, tembelliğin en haklı ve en tatlı bahanesiydi. Hamakta hafifçe sallanırken, yıllar sonra ilk kez, bir bebeğin salıncakta hissettiği güvenle sarılmıştı huzura. Gençliğinde büyüklerinden duyduğu o sözü artık daha derinden anlıyordu: “Yaşlılık, bebekliğe benzer.” Şimdi o söz, yanaklarına yerleşen bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Yaşını seviyordu. Ne kendisi için ne de çevresindekiler için yaşını bir yük saymamıştı. Hayatına zamanında girip çıkan kadınlar olmuştu ama unutulmayan yalnızca biriydi. Onu düşündü.

Tam o sırada tanıdık bir ses geldi:

—Ooo, keyif yapmaya başlamışsınız bile!

Sibel’di bu. Gözlüklerini saçlarının üzerinden alıp yüzüne indirirken, kumral saçları güneşte parlıyordu.

—Merhaba Sibel. Ağustos böceğine yakıştırılan tembelliği hakkıyla yaşamakla meşgulüm.

—Çok da yakışmış doğrusu.

— Gül bakalım, gül... Bir gün sen de benim yaşıma gelip tembelliğin kıymetini anlayacaksın. O günleri göremem belki ama şimdiden tahmin edebiliyorum.

Hamakta doğrulup Sibel’in yanaklarına iki sıcak öpücük kondurdu. Yakındaki üç boş hamaktan birine geçen Sibel:

—O hâlde ben de şimdiden tembelliğe alışayım. Dedi gülerek ve hamağa uzandı.

— Münevver Hanım’la Selim Bey gelmedi hâlâ. Nerede kaldılar acaba?

—Bilmem... Az sonra gelirler herhâlde, dedi Nuri Bey, gitarını usulca ağaca yaslarken.

— O insanları gerçekten çok sevdim. Birbirlerine bakışlarında bile bir uyum var.

—Evet, Allah bozmasın. Ne güzel söyledin... Bak, iyi insan lafının üzerine gelirmiş derler. İşte geliyorlar!

Münevver Hanım ve Selim Bey, el ele, yokuşu yavaşça tırmanarak yaklaşıyorlardı. Gülümsemeleri yorgun ama içtendi. Sibel hamağından kalktı, Nuri Bey ise karşılamaya yürüdü.

—Merhabalar, nasılsınız?

—Yokuşlar biraz zorladı ama iyiyiz dedi Selim Bey, eşinin koluna girerek.

Münevver Hanım bir sandalyeye oturdu, Nuri Bey'in elini sıktı ve Sibel'i yanaklarından öptü. Selim Bey de gülümseyerek tokalaştı.

—Şimdi Sibel'le kulaklarınızı çınlatıyorduk dedi Nuri Bey.

—Hanıma da diyordum ki, kulağım neden çınlıyor acaba? Meğer sizmişsiniz sebebi!

—Kabahat bende. Tembelliği başlattım, Sibel de bana katıldı. Suç ortağım o!

— Aman Sibelciğim, Selim Ağabey şaka yapıyor, dedi Münevver Hanım.

—Buyurun sizi hamağa alalım, dedi Sibel. “Münevver Hanım siz de, diğerine?” diyerek sözlerini tamamladı.

—Yok, ben şöyle oturayım. Uzanmak istemem, sağ olun, dedi Münevver Hanım.

—Ben de aynı fikirdeyim. Gençler uzansın, biz bakarız, diye ekledi Selim Bey.

Sibel göz kırptı:

— İtiraf ediyorum, hamağı seviyorum.

Bir anlık sessizlikte Nuri Bey gitarını tekrar eline aldı.

— Münevver Hanım'ı denize alıştırmak kolay değil anlaşılan, Selim Bey?

— O yüzmeyi bilmesede ben onu böyle seviyorum, dedi Selim Bey içtenlikle.

Münevver Hanım hafifçe utanıp yelpazesini açtı. Selim Bey ise neşeyle devam etti:

— Seni sevdiğimi dostlara değil, tüm dünyaya ilan etmek isterdim.

Sibel ve Nuri Bey bu sözlere kahkahayla eşlik etti.

O neşeye omuzları açık turuncu elbisesiyle Türkan dâhil oldu. Siyah güneş gözlüğüyle hafif yorgun ama kararlı adımlarla yürüyordu. Nuri Bey hemen ayağa kalktı. Türkan, yerde bağdaş kurmuş otururken onu görünce rahatladı.

—Herkes merhaba. Nasılsınız Nuri Bey?

—Hoş geldiniz, Türkan Hanım. Sizi dostlarla tanıştırayım. Münevver Hanım, Sibel Hanım ve Selim Bey.

— Memnun oldum, dedi Türkan.

— Ben de. Galiba minibüste birlikteydik. Aynı uçakta da karşılaştık, dedi Sibel.

— Evet, sizi hatırlıyorum.

—Nuri Bey’e teşekkür etmek gerek. Sanki gizli bir organizatör gibi bizi bir araya getirdi, dedi Münevver Hanım.

—Tamamen güzel bir tesadüf, dedi Nuri Bey gülerek.

—Gitar çaldığınızı bilmiyordum, dedi Türkan merakla.

—Kumsalda tanık olmuştum, ay ışığında gitar çalarken tanıştık, dedi Sibel heyecanla.

— O hâlde bugün biz de dinlemek isteriz, dedi Münevver Hanım.

Nuri Bey gitarını eline alırken hafifçe eğildi:

— Flâmenko bir parça çalacağım sizler için.

Tellerden yükselen ezgiler, ağaçlardaki kuş sesleriyle iç içe geçerek minik bir orkestra şölenine dönüştü. Münevver Hanım, tempoya el çırparak eşlik ediyor, Selim Bey onun elini sıkıca tutuyordu. Türkan’ın bakışları ise uzaklara, denizin maviliğine dalmıştı.

Parça sona erdiğinde alkışlar yükseldi. Nuri Bey sağ elini kalbine götürdü.

—Harikasınız, Nuri Ağabey, dedi Sibel.

—Gerçekten çok etkileyiciydi diye ekledi Türkan.

O anda Türkan'ın çantasından telefon sesi yükseldi. Özür dileyerek uzaklaştı ve telefonu açtı.

— Hangi yüzle arıyorsun?"

— Türkan...

—Artık hayatımda sana yer yok.

— Lütfen, sadece dinle...

— Ben seni hiç dinlemedim. Artık dinlemem de. Bir daha arama!

Telefonu kapattığında elleri titriyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Başını ellerinin arasına aldı. Sibel, endişeyle yanına gitti.

— Türkan Hanım, iyi misiniz?

—İyi olmaya çalışıyorum.

Sibel bir el işaretiyle Nuri Bey'i uzaklaştırdı.

—Gel, biraz kumsalda yürüyelim, dedi ve birlikte yürüdüler.

Kumsaldaki bir şezlonga oturdular. Türkan başını eğdi.

—Bazen yaşamaktan nefret ediyorum.

—Anlıyorum... Ama yaşamaya devam etmeliyiz.

— Dayanamıyorum...

—Anlatmak istersen, buradayım. Konuşmak iyi gelir.

—Aslında anlatılacak çok şey yok. Erkeklerin duyarsızlıkları... Şiddetli tartışmalar, kırılan camlar... Eşim beni anlamıyordu. Uzaklaşmak istedim.

—Ama fiziksel şiddet yok, değil mi?

—Allah'a şükür, o tür huyları yok. Sadece kırıcı sözler... Geçen hafta eve geç geldi, sorduğumda olaylar büyüdü.

— Biliyorum, kadınlar çoğu zaman yük taşıyor. Şimdi bunları unut. Yanındayım.

Türkan başını salladı. Ayağa kalktılar ve yeniden arkadaşlarının yanına döndüler.

— Hepinizden çok özür dilerim.

—Özür dileycek bir şey yok, Türkan Hanım. Dedi Nuri Bey. “ Yanındayız.”
Diye de ilave etti.

Sibel konuyu yumuşattı:

—Şimdi önemli bir soru: Tatlıyı kim ısmarlıyor? Ben şekerpareyi çok severim!

—Ben de, dedi Münevver Hanım.

—Revani diyen var mı? Dedi Sibel.

—Ben revaniye bayılırım dedi Selim Bey.

— Ben de revaniciyim, dedi Türkan gülümseyerek.

—İki revani, iki şekerpare... Geriye sadece Nuri Ağabey kaldı, dedi Sibel göz kırparak.

— DT tatlısı lütfen. Diyen Nuri Bey gülümsedi.

—O ne tatlısı? Diye şaşkınlık içinde kalan Sibel’de gülmeye başladı.

—Dostlar Tatlısı! En tatlısından...

Herkes kahkahalarla güldü. Siparişler verildi. Az sonra tatlılar geldi. Denizden esen hafif rüzgâr, ağaç yapraklarını usulca dalgalandırırken, dört dostun yüreği de birbirine biraz daha yaklaşıyordu. Zaman sanki bir hamakta sallanır gibi yavaşlamıştı.

Bir Gün Daha, Bir Kalp Daha

- Günaydın hanım.
- Günaydın bey.
- Kalk bakalım, sabah oldu.
- Tamam, Şimdi kalkıyorum.

Münevver Hanım, yatağın içinde hafifçe gerindi, ardından doğrulup karyolanın altına uzanarak terliklerini giydi. Selim Bey'in hazırlanmakta olduğunu görünce, merakla sordu:

- Hayrola, bugün erkencisin. Benim bilmediğim bir Şey mi var?

Selim Bey, saçlarını özenle geriye doğru tarayıp aynaya son bir kez göz attıktan sonra, gömleğinin yakasını düzeltti:

- Tatilimizin bitmesine sadece iki gün kaldı. Dn Nuri Bey'le görüştüm. Bu sabah erkenden onunla plajda buluşacağız.

Bir an durdu, sonra ekledi:

- Dn seninle limonata almak için ayrıldığımda karŐılaŐtım onunla. Sohbet ettik. Sana söylemeyi unuttum.

- Anladım bey. Ne zaman buluşacaksınız?

- Geç bile kaldım, dedi Selim Bey. Ardından eşinin yanaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kahvaltıda görüşürüz, hanım."

Odalarının kapısını sessizce aralayıp dışarı ıktı. Münevver Hanım, onun aceleyle çıkmasına hafif ŐaŐırsa da, ardından sadece fısıldadı:

- Tamam, bey...

Sabah güneşi, Selim Bey'in yüzüne hafifçe dokunuyordu. Mavi siperli Őapkası, siyah güneş göz lüğü, renkli gömleği ve beyaz Őortuyla adeta gençlik yıllarına dönmüŐ gibiydi. Havuz kenarındaki Őezlonglarda birkaç kişi gneŐleniyor, bazıları suya girmiŐti. Tatilde bile insanların zamanı değerlendirme çabası dikkatini çekmiŐti.

Kendi kendine düşündü: "Zaman, tatilden önce hep ağır akar, ama tatilde birden hızlanır. Neden böyle?" İstanbul'daki çocukları, gelini ve

torunu Cem'i ne kadar özlediklerini Münevver Hanım'la dün gece konuşmuşlardı. Ama bu küçük sahil kasabasının dinginliğini de çok seviyorlardı.

Plaja doğru ilerlerken, arkasından gelen sesi duydu:

—Günaydın Selim Bey!

Nuri Bey, beyaz tişörtü, siyah şortu ve şapkasıyla yaklaşırken elini uzattı. İkili tokalaştıktan sonra yan yana yürümeye başladılar.

—Dün sözleştiğimiz yerde sizi bekliyordum. Şaşırdım doğrusu.

—Gece uyuyamadım. Güneşin doğuşunu izlemek istedim. Koyun diğer ucuna kadar yürüdüm, tek başıma...

—Helal olsun vallahi. Keşke bana da haber verseydiniz. Size katılırdım.

—Münevver Hanım'ı yalnız bırakmazsınız diye teklif etmedim, dedi Nuri Bey mahcupça.

— Hanım buna itiraz etmezdi. Ama neyse, şimdi asıl meseleye gelelim.

Nuri Bey şapkasını çıkartıp saçlarını düzeltti, sonra tekrar takarak konuya girdi:

—Aslında bunu size iki gün önce söylemem gerekirdi. Ama bir türlü fırsat bulamadım. Nedenini sormazsanız sevinirim.

—Tabii, buyurun...

—Pazar günü doğum günüm. Uzun yıllardır doğum günlerimi dostlarımla birlikte geçirmeye çalışırım. Yalnız geçenler de oldu tabii... Evlenmedim hiçbir zaman.

Selim Bey, merakı bastıramadı:

—Neden hiç evlenmediniz?

—Başka bir zamana kalsın. Şimdi esas konuya geçeyim. Doğum günümü burada kutlayacağım. Sizi ve eşinizi de davet etmek istiyorum.

—Biliyorsunuz, pazar sabahı otelden çıkacağız. Uçak biletimiz de alındı. Keşke bunu daha önce söyleseydiniz...

—Bir formül bulabiliriz. Otel yönetimiyle konuştum, dostum sayılırlar. Kalışınızı uzatmak sorun olmaz.

Selim Bey başını salladı. Nuri Bey devam etti:

—Uçak biletlerinizi de ben karşılayacağım. Dört kişilik rezervasyon yaptırdım. Sibel ve Türkan Hanım’la da konuştum, onların da onayını bekliyorum.

Selim Bey denize doğru çevirdi başını. Bu topraklarda tanıdığı bu dostane adamın teklifini geri çevirmek istemiyordu. Ama eşiyle karar almayı prensip edinmişlerdi.

— Teklifiniz için çok teşekkür ederim. Hemen karar veremem. Hanımımınla konuşup döneceğim size.

—Akşama kadar haber verirsiniz çok memnun olurum. Sibel ve Türkan’a da dün anlattım. Umarım rahatsız olmamışlardır.

—Hayır, gayet nazıksınız. Akşama kadar dönüş yaparız.

—O hâlde ben umutla bekliyorum, dedi Nuri Bey. Gözlerinde çocukça bir sevinç vardı.

—Gelin, bir meyve suyu ismarlayayım size.

—Teşekkür ederim ama kahvaltayı hanımımınla yapacağım. İsterseniz biraz yürüyelim. Kahvaltıya da zamanında yetişirim.

— Severek. Yürüyüş iyi gelir.

Birlikte yürümeye başladılar. Sohbetleri akıp gitti, sanki yıllardır tanıyorlardı. Nuri Bey, sahildeki ağaçların rüzgârdaki kıpırtısını birer tebessüm gibi algılayarak yürüyordu. Yanındaki bu nazik adam ve eşi iyi insanlardı, bundan emindi.

Kayalıklara kadar yürüdüler. Orada birkaç dakika durup denizi seyrettiler, sonra geri döndüler. Veda vakti gelmişti.

—Teşekkür ederim, yürüyüş için. Kahvaltıda görüşmek üzere, dedi Selim Bey.

—Görüşürüz”, dedi Nuri Bey içtenlikle.

Selim Bey, otelin havuz kenarından geçerken güneşlenen insanlara göz attı, ardından kahvaltı alanına yöneldi. Masaya yaklaşırken eşinin arkasından usulca geldi, omuzlarına dokunarak yanağından öptü.

—Umarım çok bekletmedim.

—Geldin demek! dedi Münevver Hanım şaşkın ama memnun.

Selim Bey, şapkasını çıkarıp masaya bıraktı, karşısına oturdu. Münevver Hanım, onun bronzlaşmış tenine bakarken bir tebessümle:

—Yıllardır bu sürprizlerine alışamadım.

—Alışkanlık bazen iyidir, bazen değil, dedi Selim Bey ve garsonu çağırdı. “İki çay rica edelim.”

Çaylar geldi. Kahvaltıya başladılar. Sohbet, doğallığın en sade haliyle akıyordu. Selim Bey çayını yudumladıktan sonra:

—Sana bir şey söylemek istiyorum.

—Buyur, dinliyorum.

—Nuri Bey’le yürüyüş yaptık. Doğum gününü hatırlattı, bizim de orada olmamızı istedi.

Münevver Hanım gözlerinin içine bakarak:

—Çok güzel bir teklif! Devamı var gibi...

—Otelde pazar günü kalabiliriz. Otel müdürü dostuymuş. Hatta...

— Hatta?

—Uçak biletlerini bile ayarlamış. Dört kişilik rezervasyon yapılmış. Sadece bizim onayımız eksik.

Münevver Hanım, gülümseyerek eşinin elini tuttu:

—Senin bu tarafını seviyorum. Kararları birlikte alırız. Peki, sen ne düşünüyorsun?

— Nuri Bey içi dışı bir insana benziyor. Doğum günü için kalmak bence güzel olur. Ben istiyorum.

—Ben de... Hem bu tatil bize iyi geldi. Bir gün daha burada kalmak, kalbimize de iyi gelir.

Selim Bey, Münevver Hanım’ın ellerini sımsıkı tuttu. Sessizce Tanrı’ya şükretti. O anda, plajda doğacak bir yeni gün gibi, içlerinde de yeni bir sabah doğuyordu.

Sekip Batan Taşlar

- Anladım anneciğim. Hepinizin iyi olmasına çok sevindim.
- Sen merak etme kızım. Sen nasıl oldun bu arada?
- Ben de iyi sayılırım anne, sağ ol. Aylin'i çok özledim. Az önce telefonda sesini duyduğumda ağlamamak için kendimi zor tuttum.
- Anlıyorum kızım. Ama unutma; her kötü günün ardında saklanan iyi günler vardır.
- Bulutlu havalarda ayla yıldızların saklandığı gibi, değil mi anneciğim? Canımsınız benim...
- Sen de bizim canımızsın. Bak, baban da çok selam söylüyor.
- Sen de babama selamlarımı ilet, anneciğim. Haydi, hepimizi öpüyorum. Görüşürüz... Kendinize çok iyi bakın.
- Tamam, kızım sen de kendine iyi bak. Biz de seni öpüyoruz. Görüşürüz canım kızım...

Telefonun kapanmasıyla, Türkan Hanım kendini artık tutamadı. Gözlerinden süzülen yaşlar, yastığını ıslattı. Sırtüstü uzanmıştı ama birkaç saniye sonra yüzüstü dönüp kollarının arasında gizlendi; hıçkırıklarını bastıramıyordu. Annelik, zamanla büyüyen bir özlemmiş; bugün bir kez daha anlamıştı bunu. Aylin'i tarifsiz bir özlemle anıyordu.

Yaşadığı ayrılıklarda kendi payını sorgulasa da artık geçmişin yüküyle savaştığını istemediğini fark etti. Gözyaşları rimelini akıtmış, ellerine siyah lekeler bulaşmıştı. Elindeki izleri görünce aynaya ihtiyaç duymadan ne halde olduğunu anladı. Yavaşça doğrulup banyoya yöneldi. Lavaboda yüzünü soğuk suyla yıkarken kendine gelmeye çalıştı. Havluyla yüzünü kurulayıp geri döndüğünde, telefonun tekrar çaldığını duyunca irkildi.

—Annemle daha yeni konuştum... Kim olabilir ki?

Eli telefona gitti. Ekranda beliren ismi görünce içi buz kesti: Hakan.

Dişlerini sıktı. Kaşları çatıldı. Parmaklarıyla telefonu tuttu ama bir an duraksadı. Sonra öfkesine yenik düşerek cevapladı:

- Türkan!
- Ben sana beni arama demedim mi?
- Türkan, lütfen kapatma. Sadece bir dakika...
- Ne diyeceksin? Yine yalan mı? O günkü gibi mi olacak? “Geç geleceğim, beni bekleme,” deyip o kadınla gözümün önünde sarmaş dolaş mı olacaksın?
- Her şey için özür dilerim...
- Ne özü Hakan? Özür dilemekle geçmiş mi siliniyor sanıyorsun? Arama beni!
- Seni ve kızımızı çok özledim. Keşke her şeyi anlatmanın kolay bir yolu olsaydı.
- Kızımız mı dedin? Artık öyle bir şey yok!
- Türkan, lütfen...
- Ben pazar günü dönmeyeceğim. Sen ömrün boyunca o gün gelsin diye beklersin artık!
- Ama...
- Hakan! Bitti! En büyük hatayı sen yaptın.
- Yine de pazar günü orada olacağım. Belki...
- Git işine! Bekle dur!

Telefonu sinirle kapatıp halının üzerine fırlattı. Kızgındı. Öfkesinin dinmiş olduğunu sanmıştı ama sesini duymasıyla alevlenmişti. Odayı bir ileri bir geri adımlarla turlarken kendi kendine bağırmaya başladı:

— Yok, kızımızmış, yok pazar günüymüş!” Ne yüzle arıyor hâlâ ya? Ne utanmaz şeysin sen!

Makyaj masasının altındaki pufu çekerek aynanın karşısına oturdu. Elleriyle yüzünü kapattı, başını eğdi. Sessizlikte tekrar ağlamaya başladı. Titreyen elleriyle yüzündeki son yaş damlalarını sildi. Bir süre öylece durdu. Sonra derin bir nefes aldı.

Toparlanmalıydı.

Yavaşça kalktı. Banyoya gidip yüzünü bir kez daha yıkadı. Aynanın karşısına geçtiğinde gözlerinin altındaki kızarıklıkları fark etti. Yüzünü temizleyip saçlarını topladı. Dolabından kırmızı, sade ama zarif elbisesini çıkardı, üstüne geçirdi. Telefonunu ve çantasını alarak kapıya yöneldi. Anahtarı eline aldı, dışarı çıktı.

Akşam serinliği yavaşça yayılıyordu. Gökyüzü, batmakta olan güneşin kızılığıyla yıkanmıştı. Bulutlar sanki resim gibi gökyüzünde asılıydı. Yaz akşamlarının huzurlu sessizliği, bedenine olduğu kadar ruhuna da yayıldı. Ağaçlar, otlar, kuşlar... Hepsi günün yorgunluğunu dinlenerek atlatıyordu. Bu sessizlik ve sadelik, onu hep teselli etmişti.

Otelin girişinden çimenlik alana yöneldi. Sonra birden karar değiştirdi. Deniz kenarına inmeye başladı. Havuz kenarından geçerken etrafına göz gezdirdi. Herkes ya restorana gidiyordu ya da odasına çekilmişti.

Deniz kıyısına vardığında, ufukta yalnız bir çiftin yüzmekte olduğunu gördü. Hafif dalgaların kıyıya çarpan sesleri dışında başka hiçbir ses yoktu. Koyda demirleyen yatların etrafında dolaşan botların hafif motor sesleri bile bu sessizliği bozmuyordu.

Terliklerini eline alarak kumlara indi. Islak, serin kumlar ayak parmaklarının arasından süzülürken, içindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Dalgalar ayak bileklerine kadar ulaşıyordu. Kıyıda serili küçük, düzgün taşlara gözü takıldı. Eğildi. Gri, kiremit rengi taşlardan birini aldı. Elinde tarttı. Sonra kolunu geriye savurup suyun üzerine yatay biçimde fırlattı.

Taş, bir, iki, üç kez sekip suya gömüldü. Gözleri, taşın bıraktığı halkalarda dondu kaldı. Sonra başka bir taş... Bu defa dört kez sekip battı. Her taşla birlikte aklından bir isim, bir hatıra, bir hayal geçiyordu. Bazı insanlar da bu taşlar gibiydi işte. İlk adımda sarsılır, ikincide yalpalar, sonra yalanlara gömülürlerdi. Ve bazıları da, birkaç güzel anın ardından hiç iz bırakmadan kaybolurdu.

Gözleri hâlâ taşların sekişlerini izlerken, dudaklarından şu cümle döküldü:

“Bazı insanlar da taşlar gibi... Sekip batıyorlar.”

Onuncu Bölüm

Bekleyişin Sessizliği

Ocak 2006

Selim Bey, salondaki divanın arkasındaki duvarda asılı duran takvimin yaprağını koparıp sehpanın üzerine bıraktığında, yeni yılın dördüncü gününü geride bıraktığını fark etti. Geride bıraktıkları yılın son gecesi, oğulları Aziz ve Tuncay, gelini Yasemin ve torunu Cem’le birlikte geçirdikleri o keyifli geceyi gülümseyerek hatırladı. Özellikle uzun süredir görüşemediği oğlu Tuncay’la sarılıp hasret gidermek, o geceyi daha da anlamlı kılmıştı.

İstanbul’a geldiklerinden beri sabahları Aziz ve Yasemin işe, Cem ise yuvaya gitmeden önce uyanıyor, onlarla birlikte kahvaltı ediyor, ardından evde yalnız kalıyordu. Sabahları, kapıcı Rüstem Efendi’nin getirdiği gazeteyi kapının önünden alır, önce başlıklara göz gezdirir, sonra kapıyı kapatıp salonda dikkatle okumaya koyulurdu. Uykusunu iyi aldığı günlerde, gazetenin her satırını ilgiyle takip ederdi; ama bazı sabahlar göz kapakları, daha ilk sayfalarda ağırlaşır.

Gazeteyi bitirdikten sonra buzdolabını açar, Yasemin’in önceki akşamdan hazırladığı yemeği çıkarır, ısıtır ve sade bir öğle yemeği yerdi. Ardından biraz dolaşmak için dışarı çıkar ama uzun uzun gezinmez, kısa bir yürüyüşün ardından evin yolunu tutardı. Çünkü İstanbul sokaklarında yürürken apartmanların birbirine yaslanmışlığı, göğe yükselen betonların üzerlerine devrilecekmiş hissi onu rahatsız ederdi. Giderek artan nüfus ve araç kalabalığı arasında, evden çıkmanın her geçen gün daha büyük bir külfet haline geldiğini düşünüyordu. Ne var ki, evde kaldığında da bu kez evin duvarları üzerine yürüyordu. Her iki hâl arasında sıkışıp kalmıştı.

Tüm bu bunaltıcı ruh hâline rağmen, sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Çünkü içinde bulundukları ayın ikinci Pazar günü yaklaşıyordu. 1999’dan bu yana, yeni yılın ikinci Pazar günleri onun için hep özel olmuştu. 2006’nın ilk Pazar günü yılbaşı gecesine denk geldiği için kutlamaları o

haftaya bırakmışlardı. Gözlerini kapayıp içinden o günü düşündü: özel, anlamlı, belki de uzun süredir beklediği tek gün...

Yavaşça odasına geçti, yatağının yanındaki bavulu yerden kaldırıp divanın üzerine bıraktı. Kapağını açtı. En üstte özenle katlanmış duran, terzi Halil'in ellerinden çıkma siyah takım elbiseyi dikkatle çıkardı. Dolaptaki boş askılardan birine yerleştirdi. Bavulun kapağını kapatıp aldığı yere koydu.

Tam salona geçerken, karşı caminin minaresinden yükselen öğle ezanı duyuldu. Durdu, ellerini göğsüne kaldırarak dua etti:

"Yarabbi... Beni kötülüklerden koru. Beni elden ayaktan düşürme, başkasına muhtaç etme. Sana sığınıyorum..."

Duasının ardından ellerini yüzüne sürdü. Pencerenin tülünü aralayarak dışarı baktı; güneş, bulutların arasından çıkıp bir anlığına yüzünü göstermiş, sonra yeniden saklanmıştı.

Yasemin'in masanın üzerine bıraktığı anahtarı alıp kapıya yöneldi. Ayakkabılarını, ardından paltosunu giydi ve dışarı çıktı. Parka doğru yürümeye başladı. İki salıncak ve bir kaydırağın bulunduğu küçük çocuk parkı sessizdi. Salıncakların arkasındaki banka oturdu. Etrafına bakındı; yerlerdeki poşetler, çekirdek kabukları canını sıktı. Çevreye saygısız insanların varlığı, içini sızlattı.

Derken yoldan geçen mavi bir arabanın penceresinden yüksek sesli bir müzik çaldı. Gürültü, parkın dinginliğini parçaladı. Bir zamanlar saygı duyulan mahalle sessizliğinin yerini hoyratlık almıştı. "İnsanlar, yaşadıkları toplumu evleri gibi görmedikçe bu düzen düzelmeyecek," diye geçirdi içinden.

Bir süre sonra sıkıldı. Ayağa kalktı, parkın etrafında biraz dolandı. "Semt pazarına mı gitsem?" diye düşündü. Parktan iki sokak aşağıda kurulurdu pazar. Aziz'le zaman zaman giderlerdi. Ama bugün gitmek istemedi. Dolaşmasını kısa tutup eve dönmeye karar verdi.

Eve girmeden önce sokağın köşesindeki bakkala uğradı.

—Selam Orhan.

—Hoş geldin, Selim amca! Bugün nasılsın?

—Allah'a şükür, iyiyim Orhan. Sen nasılsın evladım?

- Ben de iyiyim, sağ ol. Ne lazım, söyle hemen.
- İki ekmek ver bana, bir de torunumun şekeri eksik olmasın.

Orhan, ekmekleri ve küçük bir avuç lolipopu bir poşete koyup uzattı.

- Başka bir isteğin var mı?
- Yok, sağ ol. Ne kadar tuttu?
- Üç lira.

Selim Bey cüzdanından beş lira çıkarıp uzattı. Paranın üstünü aldıktan sonra vedalaştı:

- Aziz nasıl, iyi mi?
- İyi, çok şükür. Hayırlı işler, Orhan.
- Teşekkür ederim, Selim amca. İyi günler!

Bakkaldan çıkıp evin bulunduğu beş katlı apartmana yöneldi. Üçüncü kata yavaş yavaş tırmandı. Her basamakta biraz daha nefesi daraldı ama sonunda kapıya ulaşip anahtarla kapıyı açtı. Poşeti antredeki küçük dolabın üzerine koydu. Ayakkabılarını çıkarıp paltosunu astıktan sonra mutfağa geçti. Poşeti masaya bırakıp dolaptan süt şişesini aldı. Bir bardak doldurup, bardağı ve şişeyi birlikte salona taşıdı. Televizyonun karşısındaki divana otururken süt şişesini yeniden mutfağa götürüp yerine koydu.

Oturmaya hazırlanırken ev telefonu çaldı. Hemen yerinden kalkıp ahizeyi kaldırdı.

- Alo?
- Baba, merhaba.
- Merhaba kızım.
- Nasılsın, ne yapıyorsun?
- İyiyim kızım, dışarıda biraz dolaşım. Sonra bakkala uğradım. Hayırdır bu saatte aramazdın ama...
- Cem'in okulundan aradılar. Bugün erken çıkacakmış. Bilgilendirmek istedim.
- Nesi var? Cem hasta mı?
- Hayır, baba hasta değil. Bir etkinlik iptal olmuş.
- Oh, içim rahatladı. Tamam, kızım ben evdeyim. Getirirlerse ben karşılarım.”
- Teşekkür ederim baba. Akşam görüşürüz.
- Görüşürüz, kızım.

Telefonu kapattı. Az önce içine dolan panik, Yasemin'in açıklamasıyla yerini hafif bir huzura bıraktı. Kumandayı alıp televizyonu açtı. Reklamlar vardı. Haber kanallarına geçti. Spikerin söylediklerini dinlerken ülkenin haline dair karamsarlık hissetti. Televizyondan gelen yoğun haber bombardımanından bunalıp cihazı kapattı.

Süt bardağını mutfğa götürüp tezgâha koydu. Servis aracı gelmiş mi diye pencereye yöneldi. Perdeyi araladı. Henüz bir hareket yoktu. Ama göğsüne yine de tarif edemediğı bir huzursuzluk çökmüştü. Karşı apartmanın balkonundaki kadının kendisine baktığını fark edince perdeyi yavaşça kapattı.

Salona geçip dolaşmaya başladı. Ev ona bir zindan gibi geliyordu. Duvardan duvara yürüdü. Adımlarının sesiyle dolan odada bir başına, bir günün daha bitmesini ve o özlemle beklediğı Pazar gününün gelmesini sabırla beklemeye koyuldu.

Ortaköy'de Bir Tanışma

Masasının  zerindeki evrakları toparladıktan sonra bilgisayar ekranına yönelen Sibel, aldığı Milli Piyango biletlerine son bir kez baktı. Ne yazık ki hiçbirine ikramiye çıkmamıştı. İçini çekerek biletleri ortalarından yırttı ve masasının altındaki   p kutusuna attı. Koltuğun  zerindeki çantasını omzuna alarak Aslı'nın odasına yöneldi.

Oda kapısına geldiğinde, açık duran kapıyı nazikçe tıklattı. Masasında yoğun bir şekilde  alışan Aslı'ya seslendi:

— Güzelim, ben  ıkıyorum.

Aslı, tanıdık sesi duyar duymaz başını kaldırdı. Yorgun düşmüş saçlarını elleriyle geriye atıp toparladı, ardından sandalyesine yaslandı.

— Tamam, canım sana iyi akşamlar. Kendine iyi bak.

— Sen de Aslıcığım... Ama kendini bu kadar yıpratma, biliyorsun, iş hiç bitmez.

Aslı hafifçe gülümsedi:

— Tamam, tamam. Biliyorum...

Sibel yanına geldi. İki arkadaş, sarılıp yanaklarından öpüştüler. Sibel ayrılmadan önce:

— Bu arada, aldığın Milli Piyango biletlerine baktın mı?

— Bakmaz olur muyum? Ama maalesef... Amorti bile yok.

Sibel, gülümseyerek Aslı'nın yanaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra kapıya yöneldi.  ıkmadan önce dönüp hatırlattı:

— Zeki Bey'in odasını kontrol etmeyi unutmazsın, değil mi?

— Merak etme, bakarım.

— İyi akşamlar.

Merdivenlerden hızlıca inip dışarı çıktığında bir süre duraksadı. Eve gitmek istemediğini fark edince yönünü Taksim Meydanı'na çevirdi.

Meydana vardığında, otobüs duraklarından birinin önünde uzun bir kuyruk vardı. İnsanlar, adeta bir koro gibi aynı ritimde kıpırdanıyordu. Hafifçe gülümsedi. İstiklal Caddesi'nin girişine geldiği sırada, çantasındaki telefon çaldı. Ekrana baktıktan sonra açtı:

—Efendim Tuna?

—Abla, neredesin?

— Taksim'deyim. Eve gitmek istemedim, biraz dolanıyorum.

—Vaktin varsa, taksiye atlayıp Ortaköy'e gelir misin?

— Ne oldu? Sesin neşeli geliyor. Bilmem gereken bir şey mi var?

— Var tabii. Ama sürpriz olsun. Geline anlayacaksın.

— Bekliyorsunuz yani. Peki, tamam, geliyorum.

Telefonu çantasına koyup meydana doğru ilerlemeye başladı. Atatürk heykelinin yanından geçerken kırmızı ışıktaki bekleyen, boş bir taksiyi fark etti ve hemen bindi:

— Ortaköy'e lütfen.

Trafikte ilerlemeye çalışan taksi şoförünün yüzündeki yorgun ve memnuniyetsiz ifade dikkatinden kaçmadı. İstanbul'da taksi şoförlüğünün ne denli sabır isteyen bir meslek olduğunu düşündü.

Dolmabahçe'nin arkasındaki ağaçlı caddeden geçip Beşiktaş'ı ardında bıraktıklarında, Ortaköy'e yaklaşmışlardı. Sibel'in içindeki merak giderek büyüyordu. Tuna'yı bu kadar heyecanlandıran kim olabilirdi? Bugüne dek hiçbir ipucu vermemişti.

Ailesinden uzak geçirdiği zaman artmış olsa da onlarla bağıni hiç koparmamıştı. Annesiyle hemen her gün konuşur, Tuna da bu sohbetlerin vazgeçilmez bir parçası olurdu.

Otobüs durağının levhasını görünce, ineceğini anladı. Taksiciye parasını uzatıp teşekkür etti, sonra taksiden indi. Durağı geçerek Ortaköy İskelesi'ne çıkan sokağa saptı. Hafta ortası olmasına rağmen sokak kalabalıktı. Tezgâhlardan alışveriş yapanlar, bağırarak satıcılar, denize karışan sesler... Hepsi kulaklarında renkli bir uğultuya dönüştü.

Cep telefonunu çıkararak Tuna'yı aradı.

—Ablacığım, neredesin?

—İskelede doğru ilerliyorum. Siz neredesiniz?

— Deniz kenarındaki banktayız.

—Tamam, geliyorum.

Telefonu çantasına koyup meydana doğru yürüdü. Ortaköy camisinin bulunduğu meydana vardığında bir an durdu. Tanıdık restoranların önünden geçerken gözü Tuna'ya takıldı. Yanında duran genç kız hemen dikkatini çekti: Kot pantolonu, krem rengi montu, başındaki bere ve beresinin altından dökülen uzun siyah saçlarıyla sempatik bir görüntüsü vardı.

— Ablacığım, hoş geldin.

— Hoş buldum canım.

— Abla, tanıştırayım. Bu arkadaşım Pelin.

Genç kız hafifçe tebessüm ederek elini uzattı:

— Merhaba, hoş geldiniz Sibel abla.

Sibel onun gülümseyen yüzüne karşılık vererek elini sıktı:

—Hoş buldum. Biraz geciktim ama malum, hafta içi ve trafik...

Tuna'nın yüzündeki sıcak gülümsemeyi görünce içi ısındı. Ardından Tuna, Pelin'e döndü:

— Ablama kumpiri sevdiğini söylemiştim, değil mi?

Sonra ablasının omzuna dokundu:

—Abla, kumpir yiyelim mi?

Bu kez Pelin'in omzuna da elini koyarak ikisine birden baktı. Sibel, bu içtenliğe gülerek karşılık verdi:

— Çok iyi olur. Karnım da acıktı zaten. Caminin arkasındaki yer hâlâ duruyordur. Pelin, sen sever misin kumpiri?

—Çok severim Sibel abla. Tuna'yla geldiğimizde mutlaka yeriz.

Tuna, Pelin'in elini tutarak neşeyle:

—Tamam, hanımlar, rotamız kumpirci!

Sibel, gülümseyerek Tuna'nın diğer yanına geçti. Üçü birlikte, kumpirin kokusuna karışan Ortaköy'ün deniz havasında, tanışmanın sıcaklığıyla yürümeye başladılar.

Kırmızı Elbise ve İçten Dilekler

Yatak odasını aydınlatan loş ışıkta, giysi dolabının aynası karşısında durmuş, kendini dikkatle süzüyordu Türkan. Üzerinde, göğüs dekoltesi abartısız ama zarif, diz kapağında biten, uçları kırmızı tül dantelli kırmızı bir elbise vardı. Bu elbise, onun dolabındaki en özel parçalardan biriydi. Ne zaman giyse kendini farklı, daha güçlü hissedirdi. Aynaya baktığında yine aynı hissi duydu: Bu elbise ona çok yakışıyordu.

Elbisenin sırtını kontrol etmek için yan döndü. Kapalı sırt detayı, seçimini tamamladığından emin olmasını sağladı. Bir hafta sonra gerçekleşecek o özel buluşma için uzun süredir ne giyeceğine karar verememişti. Ama artık içi rahattı.

Neşeyle aynanın önünde bir iki kez döndü. Tam o sırada kapıda Hakan belirdi. Odaya girdiği anda Türkan, hızlı adımlarla yanına gidip kollarını boynuna doladı. Ona sımsıkı sarıldı. Hakan, kırmızı elbiseye ve Türkan'ın güzelliğine hayran kalmıştı ama bu hayranlığını dile getirmesine fırsat kalmadan, dudaklarına yapışan Türkan ona söze gerek bırakmayan bir yanıt vermişti.

Öpüşürlerken, Hakan ellerini Türkan'ın beline sardı. İçlerindeki özlem, dokunuşlarına karışmıştı. Bir süre sonra Türkan hafifçe geri çekildi, ellerini Hakan'ın boynundan indirirken sordu:

—Aşkım, elbisemi beğendin mi?

Hakan gülümsedi, bir adım geri çekilen Türkan'a bakarak:

— Hayatım, seni görür görmez “harikası” diyecektim ama sen fırsat vermedin. şimdi söylüyorum:

“ Harika görünüyorsun!”

—Demek öyle... Beyimiz beğenmiş! Çok teşekkür ederim aşkım.

Gülümseyerek Hakan'ın dudağına hafif bir öpücük kondurdu. Belki bu sözlerin bir ömür süreceğine dair umudu azalmıştı ama o anlık mutluluğun içinde başka bir şey düşünmek istemedi. İçten içe Tanrı'ya dua etti.

“Ne olur, bu huzur biraz daha sürsün.”

— Aşkım... Eğer çok yorgun değılsen, sahile inelim mi biraz? Deniz havası iyi gelir.

Bunu söylerken dudaklarını hafifçe bükmüş, çocukça bir ifade takınmıştı. Hakan'ın bu ifadeye karşı koyması mümkün değildi.

—Tamam hayatım. Sen üzerini değiştir, üzerime çeki düzen vereyim.

Bu sözleri duyunca gözleri parladı. Zafer kazanmış bir komutan edasıyla Hakan'a tekrar sarıldı ve dudaklarına bir öpücük daha bıraktı:

—Yaşasın! Aşkım beni gezmeye götürüyor!

Elbisesini dikkatle çıkarıp dolaba astı. Yatağın üzerindeki siyah kot pantolonunu ve fıstık yeşili kazağını giydi. Saçlarını kazak yakasından dışarı çıkardı, aynada son kez kendine baktı. Işığı kapatıp salona geçti. Masanın üzerindeki çantasını aldı, salonun ışığını da söndürdü. Hakan'ı daha fazla bekletmemek için çizimleri yerine hemen yanlarında duran siyah spor ayakkabılarını giymeyi tercih etti.

Dışarı çıktıklarında Hakan kapıyı kilitledi, anahtarı cebine koydu. El ele tutuşarak asansöre yürüdüler. Asansör yukarı çıkıyor olduğundan birbirlerine bakarak gülümsediler ve merdivenlere yöneldiler. Adımlarının çıkardığı ses, sessiz merdiven boşluğunda yankılanarak geceye karıştı.

Binanın dış kapısından çıktılar. Hakan, kapalı otoparka inen kapıyı açtı, Türkan'a yol verdi. El ele, park halindeki siyah arabaya doğru yürümeye başladılar. Ayakkabı sesleri, garajın loşluğunda yankılanırken, Türkan geçen akşam izlediği korku filmindeki kurbanın ayak seslerini anımsadı ve Hakan'a biraz daha sokuldu.

Arabaya ulaştıklarında Hakan, kumandayla kapıları açtı. Hiç vakit kaybetmeden arabaya bindiler.

On Birinci Bölüm

Yerin Hazır. Sen Hazır mısın?

Ocak 2006 – Kalamış, Pazar Akşamı

Kadıköy İskelesi'ne ayak basan Selim Bey, çevresindeki kalabalığa karışarak meydan yönüne doğru yürümeye başladı. Günlerden pazardı; saat yediye yaklaşmış olmasına rağmen, meydandaki insan ve araç kalabalığı dağılmamıştı. Günün telaşı, akşamın dinginliğiyle harmanlanarak daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Vapurdan inen yolcuların oluşturduğu telaşlı insan selinde, Selim Bey adımlarını hızlandırarak bir taksiye yetişmeye çalıştı. Caddeye ulaştığında gözü boş bir taksi aradı. Çok geçmeden uzaktan bir araç belirdi, elini kaldırdı, taksi durdu. Ön koltuğa oturarak kibarca seslendi:

—Kalamış'a, lütfen.

Taksinin içinde otururken yüzünde yorgunluk değil, buruk bir neşe vardı. Genç şoförle yol boyunca hafif sohbetler etti. Arada bir saatine baktı; zamanın akışını durdurmak istercesine dakikaları izliyordu.

Bu özel gece için siyah takım elbisesini özenle hazırlatmış, gelini Yasemin'e itinayla ütlettirmişti. Oğlu Aziz'in teklifine rağmen, Kalamış'a yalnız gitmek istemişti. Kendince bir sebebi vardı: “Bu gece kendi yolumu kendim çizmek istiyorum.”

Şoför, İstanbul trafiğinde kıvrak manevralarla ilerledi. Normalde böyle sürüşlere tepki gösteren Selim Bey, bu akşam hiç ses etmedi. Aksine, içinden yolun bir an önce bitmesini diliyordu.

Kadıköy ona hâlâ yabancıydı ama Kalamış'taki o lokanta, kalbinin en tanıdık köşesiydi. Adresi şoföre yazılı bir notla göstermişti. Taksi durağa yaklaşınca şoför eliyle bir yönü gösterdi:

—Ağabey, adrese geldik. Bak şurada, “İskele” tabelasını gördün mü? Girdiğinizde sağda kalıyor.

Selim Bey teşekkür ederek biraz fazla para uzattı. Şoför şaşırmıştı:
—Paranızın üstünü almıyor musunuz?
—Üstü sende kalsın, delikanlı.

Derin bir nefes aldı. Lokantanın ismini tabelada görünce içi ürperdi. Varlığı, gecenin anlamını yeniden hatırlattı. Ağır adımlarla kapıya yürüdü. Girişteki görevliye başıyla selam verip içeri girdi. Gözleri bir an ışığa alışamadı ama sonra duvardaki eski İstanbul tabloları huzur verdi.

Şık giyimli bir görevli yaklaşarak onu yukarı kata yönlendirdi. Merdivenleri çıkarken, arkadan yükselen müzik sesi daha da netleşti. Üst kata ulaşınca salonu gözleriyle taradı. Sahne mütevazıydı ama sadeliğiyle etkileyiciydi. Masaların çoğu doluydu. Ve o anda gördü onları...

Nuri Bey, Türkan ve Sibel. Masada bir araya gelmişlerdi. Yıllar önceki dostluk, aynı sofrada yeniden kurulmuştu. Selim Bey adımlarını hızlandırarak Nuri Bey'e sarıldı.
“Her zamanki gibi... Hep zamanında,” dedi.
Nuri Bey yalnızca başını eğdi, gözleriyle bin kelime söyledi.

Masaya geçildi. Sibel ve Türkan da ayağa kalkarak Selim Bey'i sıcaklıkla karşıladı. Her biri, yılların biriktirdiği duygularla konuşuyordu.

—Hoş geldiniz Selim ağabey. Rüya gibi değil mi?
—Hem dostluk hem hatıralar... Ölmeyecek hiçbirimizde, dedi Türkan. Biz artık bunu çok iyi anladık.

Selim Bey'in gözleri nemlendi ama o gece ağlamamaya söz vermişti. Kendini toparladı, hafifçe gülümsedi. Masaya yerleşildi. Nuri Bey, hafif bir öksürükle söze başladı:

—Sevgili dostlarım... 1998 yazında sizleri tanıdığımda doğum gününe davet etmiştim. O gün, sadece benim değil, sizin de doğum gününüz olduğunu nereden bilebilirdik?

Cümle sofrada yankılandı. Ardından duygulu anlar peş peşe geldi. Sibel içtenlikle Nuri Bey'in karar almamış olmasına sevindiğini söyledi. Türkan da duygularını dile getirdi:

—Rahmetli Münevver ablayı ne kadar seviyorsam, seni de öyle seviyorum. İstanbul'a geldiğinde evime beklerim.

Sohbet ilerledikçe, Aylin'in gönderdiği selamlar, Sibel'in ona yolladığı kitaplar, Aylin'in hâlâ "kelebeğim" demesi gündeme geldi. Selim Bey gülümsedi:

—Onun kelebeği olmaktan mutluluk duyuyorsun, belli.

Sibel mahcup ama sevinçli bir ifadeyle başını salladı.

Bir ara Nuri Bey'in yurt dışı seyahati konuşuldu. Mektuplar gündeme geldiğinde, Selim Bey gülümseyerek ceketinden bir zarf çıkardı.

—Sürpriz! İşte Nuri ağabeyinizin bana İspanya'dan gönderdiği mektup... Yanımda getirdim!

Kahkahalar yükseldi. Sibel ve Türkan da çantalarından mektuplarını çıkardılar. Önce Selim Bey okudu. Ardından Sibel mektubunu açtı, içli bir tonda duygularını paylaştı. Fikret adlı bir dostun yardımına vesile olmuş, Nuri Bey'in isteğini yerine getirmişti.

—Eşyaları teslim ettirdim, belgeleri de yanımda. Çıkışta sana veririm, dedi.

Nuri Bey, göz göze gelmeden başını eğerek teşekkür etti.

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Türkan, yavaşça mektubunu açtı. Sesi içe dokunan bir tınıyla konuştu, ardından sustu. Mektubu tamamladığında gözlerini sildi, derin bir nefes aldı.

Tam o anda, Nuri Bey başını kaldırdı. Sesi derinden geldi:

—Sevgili dostlarım... Bundan sonra da hayatımızda şansla dans etmeye, bıkmadan, usanmadan devam edelim...

O an, dışarıdaki hafif rüzgâr, lokantanın sahnesinde söylenen Türk Sanat Müziği'ne eşlik ediyor; dostların kalplerinde ise yıllar öncesinden gelen şarkı, yeniden yankılanıyordu.

EKLER – MEKTUPLAR

Aşağıdaki mektuplar, romanın içinde geçen bir dostluğun sessiz tanıklarıdır. 2005 sonbaharında yazılan bu üç mektup, şans ve Dans'ın duygusal zeminini oluşturan, geçmişle gelecek arasında kurulmuş köprüdür.

1. Mektup – Selim Bey’e

01 Kasım 2005
Barselona, İspanya

Sevgili Dostum,

Satırlarıma başlamadan önce, seni çok özlediğimi bilmeni istiyorum. Bu satırları İspanya’nın Barselona şehrinde, içime huzur veren bir otel odasında yazıyorum. Bu mektubun ardından, Sibel ile Türkan’a da yazacağım.

Seni ve rahmetli eşin Münevver Hanım’ı tanıdığımdan bu yana, hayatımda tarifsiz bir huzur olduğunu hep söyledim sana; Münevver Hanım hayattayken de defalarca söyledim. Dostluk, bir insana verilmiş en nadide armağandır ve ben, bu armağanı sizinle paylaşmaktan büyük onur duydum. Hayatım boyunca, dostluk kurmanın ne kadar zor, kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu bilen biri oldum. Bu yüzden, bağ kurduğum insanlara hep kıymet verdim. Tıpkı sana ve Münevver Hanım’a verdiğim gibi...

Hatırlarsın, seninle konuşurken insanların birbirine olan güvenini ne denli yitirdiğinden söz etmiştik. “Başkalarına güvenmeyen bir insan, önce kendi öz güvenini kaybeder,” demiştik birlikte. Ne kadar haklıymışız... Ama sen, ben ve eşin... Biz o güveni kaybetmeden yaşadık. Ve şimdi, Sibel ve Türkan’da da aynı sarsılmaz güveni görüyorum. Bu beni en çok sevindiren şey.

1998 yılının o unutulmaz Ağustos’unda doğum günümde, tatilinizi bir gün uzatıp yanıma gelmenizi istemiştik. Kabul etmiştiniz. O gece, Münevver Hanım’la ve diğer dostlarla dans etmiş, gülmüş, şarkılar söylemiştik. O geceyi bir daha asla unutamayacağım. O gece siz, şansın size uzattığı dans teklifini kabul etmiştiniz. Ve ertesi sabah... Hep birlikte öğrendiğimiz o uçak kazası... Eğer o gece benimle dans etmeseydiniz, o uçakta olacaktınız. Ve belki bugün bu satırları sana yazamayacaktım. O gece şans sizinle dans etti, ama bana da elini uzattı. Çünkü sizlerin dostluğunu kazandım.

İşte bu yüzden, o geceyi bir ödöl gecesi olarak kabul ederim. Şansla dans ettik, dost olduk. Hayatım boyunca taşıyacağım en kıymetli armağan bu oldu.

Mektubumun sonuna gelirken, rahmetli Münevver Hanım'ın cenazesinde sana söylediğim sözleri unutmadığını umarım. Çünkü ben, hâlâ o sözlerin arkasındayım:

Senin acın, benim kalbimde saklıdır dostum. Ne zaman içini dökmek istersen, ben hep buradayım. Her zaman seninle...

Çünkü sen, benim en kıymetli dostlarımdan birisin.

Ve bilirsin; acılar, paylaşıldıkça hafifler. Paylaştıkça bizi insan kılar.

2006 yılının ikinci Pazar günü, Kalamış'taki balıkçı lokantasında buluşacağımız ana kadar, yeni yılını şimdiden kutluyorum.

Sevgilerimle,

Nuri

Not: Bu sene İspanya'dan başka bir ülkeye gitmedim.

2. Mektup – Sibel'e

01 Kasım 2005

Barselona, İspanya

Sevgili Sibel,

O yaz akşamında, kumsalda gitar çaldığım o anı hatırlıyor musun? Sessizce yanıma gelip hiçbir şey söylemeden yanımda durduğunda, içimden bir ses, sana duyacağım saygının özel olacağını fısıldamıştı. O andan itibaren, tüm kalbimle bu dostluğu özenle korumaya karar verdim. Çünkü senin sanata duyduğun içten bağlılık, bana kalbini açmanın ne kadar değerli olacağını hissettirmişti.

Seni tanıdığım 1998'in o Ağustos ayını, zamanın çarkları ne kadar dönse de unutamayacağımı bilmeni isterim. O yazın ardından birbirimizi tanımaya, anlamaya çalıştığımız o günleri hâlâ zihnimde tüm netliğiyle saklıyorum. Danslardan, müziklerden söz ettiğim, elimden geldiğince sana dans türlerini tanıtmaya çalıştığım o günlerde, aslında sana sadece figürleri değil; insanın insanla kurduğu görünmeyen bağları da anlatmak istiyordum. Çünkü biliyordum ki, dans sadece adımların değil, yüreklerin de birbirine dokunuşuydu. Ve sen bu inceliği anlayabilecek kalbe sahip ender insanlardandın.

Zaman zaman konuştuğumuz gibi, hayatın kendisi de bir dandır. Şansla, kararsızlıkla, umutla... Yaşam, bize bazen sert bir adım attırır; bazen yumuşakça döndürür etrafımızda olanları. Ama en önemlisi, kimle dans ettiğindir. Senin geçmişinde yaşadığın o kısa süreli evlilik de aslında bunun acı bir örneğiydi. Sana o zaman da söyledim, şimdi bir kez daha tekrarlamak istiyorum: *İnsan, hayatındaki en önemli dansını ya şansla yapar ya da şanssızlıkla.* Ama dans ettiğini sanan bazı insanlar, aslında dansın ne olduğunu hiç bilmeden yaşayıp giderler.

Seni tanıdıkça, kararsızlıklarının bile ne kadar insani ve ne kadar kıymetli olduğunu fark ettim. Sen, seçeneklerin içinde kaybolmayı değil; içinden

geçerek, her birini hissederek yürümeyi bilen birisin. Bu yüzden sen, benim gözümde hayatın içindeki **Seçeneklerin Kraliçesi** oldun.

Şimdi sana bir seçenek sunuyorum. Kraliçelere yaraşır biçimde karşılayacağını biliyorum. Bir zamanlar bana, “Huzur nerede bulunur?” diye sormuştun. Ben de, “Zamanı gelince anlatacağım,” demiştim. İşte o zaman şimdi.

Huzur, bazen uzak ülkelerde, sessiz köşelerde değil, bir başka insanın ihtiyacında saklıdır.

Yirmi yıl önce Yunanistan’a yaptığım bir seyahatte tanıştığım, Fikret adında bir dostum var. Uzun yıllardır görüşüyoruz. Son zamanlarda işlerindeki sıkıntılarla boğuşuyordu. Eşiyle birlikte Üsküdar’da yaşıyorlar. Birkaç gün önce iş yerimi aramış; ben de buradan kendisini aradım. Ne yazık ki, küçük bir borç yüzünden evlerinden çamaşır makinesi ve buzdolabı icra yoluyla alınmış.

Yurt dışında olduğum için müdahale edemiyorum. Ama affına sığınarak ve senden izin almadan, banka hesabını bildiğim için hesabına bir miktar para gönderdim. Lütfen, o parayla gerekli beyaz eşyaları alıp Fikret’in evine ulaştır.

Adres: Üsküdar, Cumhuriyet Caddesi, Pınar Sokak No. 17.

Bunu yaparken, huzurun aslında ne kadar yakında olduğunu, yalnızca bir yardım eli uzatmak kadar basit olduğunu göreceksin. Çünkü gerçek huzur, bir başkasının yüzünde beliren gülümsemeye senin sebep olmandır.

Satırlarıma burada son verirken, yeni yılını da şimdiden kutluyorum. 2006 yılının ikinci Pazar günü, Kalamış iskelesinin yanındaki o tanıdık balıkçı lokantasında görüşmek üzere...

Sevgilerimle,

Nuri

3. Mektup – Türkan'a

01 Kasım 2005

Barselona, İspanya

Aylin'in sevgili kelebeğine,

Bu mektuba seni böyle, "kelebeğim" diye seslenerek başlamak istedim. Bildiğin gibi, kelebeklerin ömrü çok kısa; sadece bir gün... Ama senin için, bu kelimenin anlamı bambaşka. Uçak kazasının o kara haberinden sonra, Aylin'in sana bu ismi vermesi, ona duyduğu sevginin, yaşama olan inancının en derin ifadesiydi. Kelebeklerin bir gün yaşayacağını biz bilirken, senin kelebeğin seni "bir ömür boyu" sevmiş, bu inancı bizlere de aşlamış oldu.

Anımsıyor musun, ilk tanıştığımızda gökyüzündeki yıldızlardan bahsetmiştik. Dostluğumuzun simgesi olarak, o parıldayan yıldızlar olmalı demiştik. Şimdi geceleri, gökyüzüne baktığımda, yıldızlar sana göz kırpar gibi parlıyorlar. Her biri, senin ve Aylin'in ışığı.

Eşinle yaşadığın zor günlerden söz ettiğinde, sana "Gökyüzündeki yıldızları kendine dost edin, çünkü onlar, en karanlık anlarda bile ışığıyla yol gösterir," demiştim. Şimdi senin mutluluğunu görmek, yüreğimi rahatlatıyor. Bu mutluluğun, hayatının her anında seninle olsun.

Saçlarının kızıl rengini hâlâ koruduğunu umuyorum. O sıcak renk, yüreğinin alevini yansıtıyor. Değişmesin hiç... Çünkü o renk, senin içindeki koruma ve tutku güdüsünün simgesi.

Biliyorum, bazen insanlar sana aynı duyarlılığı göstermiyorlar, bu seni içten içe üzüyor. Ama inan, bazen kızgınlıklarımızın tek acısını biz çekiyoruz. Kızgınlık, yürekten biriken sızıdır aslında... Sana bunu yazmamın sebebi, hayattaki gereksiz kızgınlıklara farklı bakmanı istemem.

Şu an İspanya'dayım, etraf her yer kırmızıya boyanmış. Kırmızının her tonunu görmek seni ve tutkununu anımsatıyor bana. O kırmızının yakışmadığı yerlere duyduğu o gizli öfkeyi de artık anlıyorum; içindeki koruma içgüdüsüyle birleşiyor o his.

Sibel ve Selim Bey'e de mektup yazdım, yarın hepsini göndereceğim. Dostluğumuzun gücüyle, her yıl birlikte bir hayır kurumuna destek veriyoruz. Son dört yıldır da huzurevine yardım ediyoruz. Buraya gelmeden önce müdürle görüştüm; bu yıl bizden beyaz bir koltuk takımı istediler. Lütfen bunu temin edebilirsen sevinirim. Buluştuğumuzda, kendi payımı sana aktarırım.

Sevgili Türkan, uykum gelmeye başladı. Senden izin isteyerek, satırlarımı burada sonlandırıyorum. Yeni yılın sana ve ailene mutluluk ve huzur getirsin.

2006 yılının ikinci Pazar günü Kalamış iskelesinde, balıkçı lokantasında buluşana dek kendine çok iyi bak.

Sevgilerimle,

Nuri